І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 5-го ЛИСТОПАДА 1957 ЦЕНТІВ 5 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 5, 1957 No. 213. VOL. LXIV.

СЕНАТОРИ ВИМАГАЮТЬ НАДЗВИЧАЙНОЇ СЕСІЇ КОНҐРЕСУ В СПРАВІ РАКЕТ

ВИПУЩЕННЯ СОВЄТАМИ ДРУГОГО „СПУТНІКА" НЕ БУЛО НЕСПОДІВАНКОЮ НІ ДЛЯ УРЯДУ, НІ ДЛЯ АМЕРИКАНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ КІЛ И ЕКСПЕРТІВ

Вашинґтон. — Президент Айзенгавер прийняв вістку про випущення Совєтами другого штучного сателіта Землі без ніяких коментарів. Пресовий секретаріят Президента сповістив, що уряд був заздалегідь поінформований про можливість цього розвитку і тому теж випущення другого „Спутніка" не було ніякою несподіванкою ні для през. Айзенгавера, ні для американських військовиків й експертів. Американських заходів у ділянці побудови штучного сателіта Землі воно не прискорить. Випущення американського сателіта Землі відбудеться у грудні ц. р., згідно із встановленою програмою. Після того, на протязі 1958 року, буде випущених дальших шість сателітів Землі малої ваги і розміру, але з різними науковими інструментами. У військових колах ЗДА переконані, що випущення Совєтами їхніх „спутніків" ще не визначає якоїсь совєтської переваги у продукції далекосяжних балістичних ракет, бо випущення сателіта понад стратосферу не є доказом спроможности продукувати такі ракети, що їх можна б було успішно застосувати для мілітарних цілей. Все таки випущення другого „спутніка" розворушило знову громадянську опінію у ЗДА і посилило домагання в справі скликання надзвичайної сесії Конґресу, яка мала б зайнятися і справою далекосяжних ракет і стрілен і теж справою штучних сателітів Землі. У зв'язку з цим на понеділок 4-го листопада визначено канференцію секретаря оборони МекЕлроя із провідниками сенатських комісій і водночас провідниками обидвох партій — республіканської і демократичної у Конґресі. В конференції цій візьмуть участь сенатори Линкон Б. Джансон із Тексасу, провідник демократів, Стайл Бриджес, голова республіканського політичного комітету, Ричард Б. Рассел, голова сенатської комісії для справ збройних сил та інші. Сенатор Джансон є водночас із цим головою сенатської підкомісії готовости, співробітники якої на протязі останнього місяця збирали матеріял, що стосується справи продукції далекосяжних ракет і конструкції штучних сателітів Землі і приготовили його для розгляду і переслухань в інших сенатських комісіях. Згадані сенатори, як також інші члени Конґресу висловлюють своє занепокоєння совєтськими успіхами, зокрема в ділянці продукції штучних сателітів Землі, і вимагають теж негайного скликання надзвичайної сесії Конґресу для розгляду всіх проблем зв'язаних з продукцією далекосяжних ракет і стрілен.

Айзенгавер приглядався перемозі Армії над Колґейтом у Вест Пойнті

Вест Пойнт, Н. Й. — Президент Айзенгавер в суботу 2-го листопада був присутній із панею Айзенгавер на футбольному матчі спортової дружини Армії, яка грала проти дружини „Колґейт". Армія виграла у відношенні 53 до 7. Президент щиро оплескував кращі моменти, в яких Армія виявляла свою добру гру, а таких моментів було багато. Перед змаганнями Президент брав участь у збірці своїх колеґ, які в 1915 році разом із ним закінчили Військову Академію у Вест Пойнті. З тієї кляси було присутніх 30 колишніх випускників Військової Академії. Всі вони разом із Айзенгавером подарували Академії ґранітовий фонтан до пиття води, вартости 14,000 долярів. Під час перерви в змаганнях оркестра заграла поpаз перший нову композицію „Симфонію служби", в якій змальоване життя Президента від дитинства до його побуту в Білому Домі.

Передбачають перемогу Ваґнера в місті Ню Йорку і Майнера в стейті Ню Джерзі

Ню Йорк. — Передвиборчі опитування, переведені журналістами перед виборами, передбачають, що в місті Ню Йорку переможе демократичний кандидат на посадника найбільшого міста в ЗДА — Роберт Ф. Ваґнер, який має бути перевибраний значною більшістю, а в стейті Ню Джерзі мав би перемогти демократичний кандидат, дотеперішній губернатор Роберт Б. Майнер. Демократи в Ню Йорку сподіваються, що їхній кандидат переможе навіть без ліберальних голосів. Коли б це сталося, то це була б перша чисто демократична перемога в Ню Йорку від 1932-го року. Лібeрали підтримують Ваґнера. Проти Ваґнера кандидує республіканець Кристенберрі. В стейті Ню Джерзі на губернатора кандидує республіканець, стейтовий сенатор Мелколм С. Форбес. В Ню Джерзі видко було апатію виборців обох партій, але опитування співробітниками „Ню Йорк Таймс-а" свідчать, що переможе не демократична програма тільки особистість демократичного кандидата — Майнера.

Прихильники протекціонізму домагаються зміни закону про взаємну торгівлю

Вашинґтон. — Прихильники протекціонізму в торгівлі ЗДА вже тепер організують акцію, щоб в найближчому Конґресі домагатися зміни закону про взаємну торгівлю з закордоном. Теперішній закон кінчається 30-го червня 1958 року. Згідно з цим законом Президент має право зменшувати або збільшувати мито від привожуваних закордонних товарів. Президент Айзенгавер часто заявляв, що закордонна торгівля ЗДА — це „основа взаємин цієї країни з закордонними державами". Закон про взаємну торгівлю по раз перший ухвалено в 1934 році, коли державним секретарем був Корделл Голл, а президентом Ф. Д. Рузвелт. Той закон змінювали й доповняли кілька разів. Президент має повновласті на домагання американського промислу збільшувати митні оплати від тих товарів, привіз яких загрожує американському промислові. Протекціоністи хотіли б, щоб в новому законі, який має бути ухвалений на сесії Конґресу в 1958 році, ці повновласті Президента були скасовані, і щоб митні тарифи були змінювані на пропозицію Торговельної Комісії ЗДА, якщо проти цієї пропозиції не запротестує котрась із палат Конґресу.

ЖУКОВА ВИКИНУЛИ З ПРЕЗИДІЇ І ЦК ПАРТІЇ ЗА СПРОТИВ ПАРТІЙНИМ ВПЛИВАМ В АРМІЇ

Георгій Жуков

Москва. — Центральний Комітет компартії СССР оприлюднив офіційний комунікат, що він відбув наради „в останніх днях" і що прийняв резолюцію, за якою позбавлено Ґеорґія Жукова становища члена Президії і Центрального Комітету партії. Водночас проголошено повний текст тієї резолюції. В першій її частині говориться про заслуги компартії для червоної армії, яку, мовляв, створила партія в ході большевицької революції. Щодо Жукова, то сказано там таке: „Пленарна нарада ЦК зауважує, що колишній військовий міністер товариш Жуков порушив ленінські партійні принципи щодо їх провідної ролі в армії, вів політику поменшування праці партійних організацій, політичних органів і військових рад та скасування проводу й контролі партії, її центрального Комітету і уряду над армією і фльотою." В дальшому закидається Жукову, що він завів „з власною активною участю" культ своєї особи в армії, що оточився підхлібниками і лизунами і що його почали „прославляти попід небеса в лекціях, звідомленнях, статтях, фільмах і брошурах та значно перебільшувати його ролю й особу у великій патріотичній (другій світовій) війні". Отож, мовляв, внаслідку цього „викривлювано правду" про останню світову війну та поменшувано заслуги цілого „совєтського народу", партії й інших совєтських командантів. Партія, мовляв, і уряд признали заслуги Жукова, підвищила його до ступня маршала й наділила чотирма золотими зорями, героя Совєтського Союзу", набрала теж до нього політичного довір'я, вибравши його спершу заступником члена ЦК, потім членом ЦК і членом партійної Президії. Але Жуков через те „втратив рекомендовану Леніном комуністичну скромність" і виявив себе „політично нездоровою особою, схильною до авантурництва однаково в резумінні головних цілей совєтської закордонної політики, як і щодо керівництва міністерством військових справ". Тому пленарні збори ЦК рішили позбавити Жукова членства в ЦК і партійній Президії. Секретаріят партії — кажеться в кінцевому уступі тієї широкої резолюції — дістав доручення „дати Жукову іншу працю".

У „Правді" появилась велика стаття маршала Івана С. Конєва з гострими закидами проти Жукова по лінії партійних обвинувачень. Конєв закидає Жукову різні стратеґічні й тактичні промахи з останньої війни та приписує іншим військовикам заслуги, що їх приписував собі був Жуков. Жуков ніби теж був приявний на засіданні ЦК компартії, „признався" в помилках і „обіцяв поправу" на тому становищі, на яке його тепер призначать.

СОВЄТИ ВИСТРЕЛИЛИ ДРУГОГО „СПУТНІКА", ВЖЕ З СОБАКОЮ

Москва. — В минулу неділю 3 листопада, мабуть досвіта, з ближче неозначеного місця в Совєтському Союзі вистрелено в міжпланетарні простори другого штучного сателіта. За офіційним комунікатом, цей новий штучний місяць — це остання частина летючої ракети, в якій приміщені скриньки з науковими інструментами і радіовисильним апаратом". Ціла ракета включно з усім її змістом важить 508.3 кілограмів, сebто 1,120.29 фунтів. У сателіті є теж скринька із „експериментальним звірятком (собакою)". Сателіт летить із швидкістю к. 8,000 метрів на секунду, себто 17,895 миль на годину. Його віддаль від землі становить 932 милі. Другий сателіт окружає Землю протягом 1 години і 43.7 хвилин, отже на 7 і пів хвилин довше, ніж перший сателіт. Пояснюється це тим, що перший сатеііт, що його прозвали були „Спутніком", кружляє довкола Землі у віддалі 560 миль, а теперішній — у віддалі 932 милі (деякі часописи подають віддаль від Землі на 1,056 миль). Совєтський комунікат покликується на програму Міжнародного Геофізичкого Року в справі студій над вищими слоями атмосфери і висловлює переконання, що цей сателіт своїми апаратами значно доповнить теперішні відомості про космічні промені, температуру, тиск і вплив перебування у такій досі недосяжній височі на життя створінь. В другому сателіті є система штучного прохолоджування і харч для собаки. У другому з черги совєтському повідомленні зазначується, що „працівники дослідних інструментів, бюра рисівників, ті, що переводили провірку і промислові робітники, які створили другого совєтського штучного сателіта на Землі, присвятили його вистрелення 40-им роковинам великої жовтневої соціялестично революції". Совєтські коментарі висловлюють надію, що собака, замкнена у тому другому сателіті, повернеться на Землю разом із прив'язаними до неї апаратами, що записують тиск крови, температуру і т. д. На цю тему існують різні погляди фахівців, але деякі не виключають такої можливости. Тому, що вже від довшого часу казалося, що з нагоди святкування большевиками 40-х роковин їхньої революції вони вистрелять другого сателіта, ця подія не стала вже такою сенсацією, як це було за першим разом. Собаку, яку вистрелено в другому „Спутніку", називають „Кудрявкою".

У Москві почався з'їзд комуністичних вождів з цілого світу

Москва. — Хрущов, Ворошилов, Булґанін і кількох совєтських маршалів та різних інших „достойників" вітали урочисто на летовищі у Внуково під Москвою „китайського Леніна", Мао Тсе-тунґа, який спеціяльно висланим за ним совєтським турбо-моторовим літаком прилетів на святкування 40-річчя большевицької революції. Мао Тсе-тунґ заявив у короткій промові, що „ніяка сила у світі" не розділить совєтсько-китайської приязни та прославляв Совєти за їхні осяги в 40-річному післяреволюційному періоді. Вже прилетіли, або мають в найближчих годинах прилетіти до Москви польський партійний лідер Владислав Ґомулка і прем'єр Йосиф Циранкевіч, комуно-мадярський прем'єр Янош Кадар, північно-в'єтнамський президент Го Чі-мінг, зовнішньо-монгольський прем'єр Юмжаґін Тседенбаль, румунський диктатор Джордже Дей, лідер французьких комуністів Моріс Торез, італійський Пальміро Толіятті, східньо-німецькі, чеські й інші комуністичні лідери. Появилася теж вістка, що на тих святкуваннях мають бути приявні викинені з своїх становищ в уряді і партії опозиціоністи Хрущова — Маленков, Каґановіч, Молотов і Шепілов. Невідомо ще, хто буде приймати величезну військову дефіляду-манїфестацію, яка відбудеться в четвер 7-го листопада, в сам день 40-их роковин вибуху большевицької революції.

Дюї називає Ніксона „дуже добрим" кандидатом на президента

Вашинґтон. — Колишній губернатор стейту Ню Йорк і колишній кандидат на президента Томас Е. Дюї заявив журналістам, що теперішній віце-президент Ричард М. Ніксон буде „дуже добрим" республіканським кандидатом на президента в 1960 році. Республіканські вигляди на успіх в призидентських виборах є дуже добрі. Журналісти згадували ще й інших республіканських кандидатів, які можуть старатися про кандидатуру на президента: Гаролда Е. Стассена, сенатора Вільяба Ф. Новленда і генерала М. Ґрунтера, — теперішнього президента Американського Червоного Хреста, але Дюї заявив, що, на його думку, Ніксон був би найкращий, але й інші кандидати є добрі на те становище.

Труман критикує „партацтво" в Вашинґтоні

Лос Анджелес, Каліфорнія. Колишній президент Гаррі С. Труман промовляв на демократичному прийнятті в пошану Джефферсона-Джексона і сказав, що „непорядок і партацтво" у Вашинґтоні „затемнює і загрожує майбутності держави". Труман твердив, що президентські вибори в 1960 році повинні викинули з Білого Дому представників тієї партії, яка „розпачливо старається йти з 20 віком, хоч деякі її провідники хотіли б завернути годинник до 1896 року". Колишній президент гостро критикував внутрішню й закордонну політику уряду Президента, але найгостріше виступав проти „однобічного роззброєння", — яке почав здійснювати республіканський уряд тоді, коли щораз більше зростає військова сила Совєтів. Труман визначив програму для Демократичної партії, якої вона повинна притримуватися, щоб виграти вибори. На першому місці ця партія мусить бути безкомпромісова в обороні закону про оборону громадянських прав; ця партія повинна дбати про економічний ріст країни, про півищення життєвої стопи населення, та за всяку ціну дбати про належну оборону держави. „Вільні держави мають перед собою важке завдання, бо СССР і його сателіти збільшують свої аґресивні сили", — казав Труман.

У Вашинґтоні немає згоди щодо об'єднання двох найбільших залізничих ліній

Вашинґтон. — В урядових колах немає однієї думки в справі об'єднання двох найбільших в країні залізничих ліній Пенсилвенської і Нюйоркської Центральної Компанії. Деякі вищі урядовці заявляють, що це об'єднання вийде в користь громадянства, бо воно вможливить зменшити видатки на адміністрацію і внаслідок цього можуть бути зменшені кошти квитків на переїзд. Але інші урядовці заявляються проти запропонованого об'єднання, бо це був би поважний крок до монополю в ділянці транспорту, коли об'єдналися б дві найбільші в ЗДА залізничі лінії. Так само і самі управи цих ліній ще не знають, чи прийде до дійсного об'єднання їх компаній, Інші, менші залізничі компанії говорять про об'єднання вже кілька років, але досі ще не прийшло до об'єднання жадних компаній. Департамент справедливости мав би вирішити, чи об'єднання було б порушенням протитрестового Федерального закону.

В ОН закінчився конфлікт Туреччини-Сирії без вирішення

Об'єднані Нації. — В минулю п'ятницю 1 листопада Ґенеральна Асамблея закінчила формальну скаргу Сирії проти Туреччини за загрожування безпеці Сирії і світовому мирові — без прийняття ніякої конкретної постанови. Справа просто „розплилась" після того, як з одного боку міністер закордонних справ Сирії Саляг ель-Бітар та з другого боку норвежський представник Ганс Евґен від 7-ох держав, які внесли були 2-гу резолюцію, заявили, що вони не настоюють на переведенні голосування. Тому президент Асамблеї Леслі Мунро заявив, що двотижнева дебата закінчилась „корисним з'ясуванням ситуації" і висловив переконання, що на Середньому Сході пануватиме мир — після чого ця справа зійшла з денного порядку Об'єднаних Націй. Представник ЗДА Генрі Кебот Ладж у довшій промові прославляв таке закінчення цієї справи, як компромітацію Совєтів, як нацькувача і порушника спокою на Середньому Сході, бо дебати в ОН, мовляв, яскраво виявили всю штучність і тенденційність совєтської воєнної пропаґанди. Совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико, навпаки, запевняв на пресовій конференції в суботу 2 ц. м., безпосередньо перед своїм відлетом до Москви на святкування роковин большевицької революції, що скарга Сирії і Совєтів виявилась успішною, бо тільки завдяки „рішучому становищу" Совєтів врятовано мир та не дозволено Туреччині перевести на Середньому Сході наїзд проти Сирії. Представник Сирії казав, що небезпека для Сирії ще не минулася і Сирія в кожній хвилині може відновити свою скаргу.

У Португалії відбулись парляментарні вибори

Лісбонна. — Більше мільйона виборців голосували в неділю 3 листопада у Португалії, щоб вибрати 120 послів до нового парляменту. За португальською вистемою — існує там насправді диктатура теперішнього прем'єра, Антонія де Олівейра Салязара, який править країною 31 рік. Тому всі кандидати були з так званої Національної Унії, керівної урядової партії, єдиної, що має свободу рухів. З 30-х португальських виборчих округ тільки в одній окрузі Браґа зголошено також шістьох опозиційних кандидатів. Вони зібрали 842 голоси проти 3,306 голосів, що впали на урядову листу, при 60% голосуючих. Однак в недільних виборах у Португалії не було закритих виборчих будок ані навіть закритих виборчих скриньок. Тиха опозиція закидає урядові, що в Португалії все це є 40% неграмотних і найнижчі зарібки в цілій Західній Европі. Уряд твердить, що в країні нема ніяких інших конструктивних сил, які були б здібні перейняти владу.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ ВІДЗНАЧИЛИ ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ

Ню Йорк. — Минулої суботи і неділі, 2-го і 3-го листопада, Українські Громади Ню Йорку, Филаделфії і Джерзі Сити та в численних інших місцевостях святково відзначили 39-ті Роковини Листопадового Чину, коли західня вітка українського народу виявила свою волю до самостійного й незалежного державного життя.

Академію в Ню Йорку, що відбулась в неділю 3-го листопада, відкрив голова Комітету Об'єднаних Організацій адв. Р. Гуглевич, а святкову промову виголосив ред. Богдан Кравців. На музично-вокальну програму Академії складалися виступи хору „Боян" під дир. Р. Степаняка, спів Степана Шпєха, виступи Капелі Бандуристів ім. Г. Хоткевича під дир. Р. Левицького, деклямація „Листопадової Містерії" О. Тарнавського, яку виконав Ігор Шуган та співи американського й українського чимнів і „Не пора". При фортепіяні була пані Є. Чапельська.

У Филаделфії Святочна Академія відбулася в суботу, 2-го листопада і її відкрив д-р Володимир Ґалан, святочну промову виголосив д-р Антін Княжинський, а в вокально-музичній програмі виступали Ярослав Миґасюк (скрипка), Ярослав Пінот-Рудакевич (деклямація) і хор „Кобзар" під диригентурою Антона Рудницького. Акомпаніювали піяністи Лідія Бульба, Роксоляна Оґродник і Богдан Перфецький.

У Джерзі Сити Листопалове Свято відбулось в неділю і відкрив його голова місцевої філії УКК п. А. Шаран, промовляли о. П. Сірко і проф. Ясіньовський, батько і син Савченки виконали кілька пісень у супроводі бандури, дві сестри Малюци виголосили відповідні деклямації і співав хор Юного СУМА. — Свято започатковано відспіванням американського і закінчено співом українського національних гимнів. Збірка на допомогу українським інвалідам принесла понад 100 долярів.

„КУДРЯВКА", ПЕРШИЙ ПАСАЖИР У МІЖПЛАНЕТАРНИХ ПРОСТОРАХ

Ця собачка „Кудрявка" із вовчої породи псів є першим живим створінням, що його заніс в міжпланетарні простори „Спутнік" II, вистрелений з допомогою далекосяжної ракети.

В АМЕРИЦІ

● **Внаслідок землетрусу** в горах Андах, в західній частині Арґентини, 6,000 людей залишилися без даху над головою. На щастя, смертних випадків не було. Три гірські села зовсім знищено.

● **Ловці звірят** у стейті Мейн подарували пані Айзенгавер 17 бобрових шкірок, з яких вона дала вшити собі боброве футро. Це футро оцінюють на 1,800 долярів, і в ньому пані Президентова сфотографувалася перед Білим Домом. Ловці заявили, що цей дарунок не принесе жадних клопотів його власниці, бо є він реклямою для стейту Мейн, який на цьому добре заробить. (Федеральним урядовцям не вільно приймати жадних дарунків!).

● **Вартість американського доляра** дуже збільшилася в Бразилії, де за нього платять уже по 87 крузейрів на вільному ринку. Три місяці тому доляр коштував у Бразилії 70 крузейрів.

● **Колишній президент ЗДА** Герберт Гувер з похвалою висловився про бібліотеку Стенфордського університету в Пальо Альто, Каліфорнія, яку він заснував 43 роки тому. В цій бібліотеці зібрані твори, „які показують то все зло, що походить від комунізму, фашизму та соціялізму, і одночасно остерігають проти небезпеки для американської волі від того зла", — сказав колишній президент.

● **Фірма „Амерікен Сайенемід Компані"** приготовляє вакцину проти поліо, яка зовсім зліквідує цю недугу в ЗДА. Нова вакцина матиме в собі послаблені віруси поліо. Тим часом фірма рекомендує щепитися вакциною д-ра Солка.

У СВІТІ

● **Альберт Крупп і Авґуст Тіссен**, два „тигри" західньо-німецького важкого промислу закупили в останньому часі тихцем велику кількість малих фабрик і різних промислових закладів, зосереджуючи в своїх руках промислову продукцію. Закордонна преса звертає увагу на те, що німці помалу також і в господарській ділянці касують всі обмеження та заборони з першого післявоєнного часу: альянти заборонили їм творення промислових картелів.

● **Тіто не поїде на святкування** 40-их роковин большевицької революції у Москві, але призначив для цього 5-членну делеґацію. В її склад входять обидва віце-президенти, Едвард Кардель і Алексaндер Ранковіч. Тіто хоче переконати Хрущова, що в Беоґраді залишився він через своє „люмбаґо".

● **У Східній Німеччині** несподівано змінили шефа політичної поліції, Ернста Вольвебера, одного з найстарших і найпливовіших комуністів, який у 1918 році, під час невдалої проби комуністичної революції, вивісив був на одному з німецьких воєнних кораблів в Кілі червоний прапор і за це дістався до в'язниці.

● **У західній Туреччині** почалися в четвер 31 жовтня військові маневри з участю американських кораблів і літаків. Командування НАТО рішило, щоб англійські літаки, стаціоновані на Кипрі, не брали в цих маневрах участи, щоб не давати поживи совєтській воєнній пропаґанді.

● **Англійська княжна Марґарита** взяла участь в публічному балі в готелі Дорчестер в Лондоні, влаштованому на користь Товариства, що опікується дітьми. Вона прийшла в супроводі молодого Віллі Воллеса. У часописах появилась світлина розсміяної княжни з великим кольоровим бальоном у руці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3 N. J.

НЕ СХИЛЯЙТЕ ВДІЛ ПРАПОРА!

Сьогоднішня політична ситуація в світі така сама, якщо не більш загрозлива, як була в кожному періоді після другої світової війни. Доказом цього можуть бути останні події. Переговори про роззброєння залишились таким самим товченням води в ступі, як були перед роками, хіба з тією тільки різницею, що довкола землі літає вже совєтський штучний сателіт, а в найближчому часі вилетить туди також американський, і що до з кожним днем зростаючих складів атомових та водневих супербомб долучаються міжконтинентальні і вже малощо не міжплянетні ракети. Прислівна бочка пороху, яка в кожній хвилині може вибухнути й запалити світ і яка в різних часах була то в Азії, то в Европі, а рік тому була в Єгипті, тепер перекотилась на турецько-сирійський кордон, і завтра може вибухнути в будь-якій частині світу. Роковини совєтської масакри в Будапешті та відгомін тієї події в Об'єднаних Націях, нові події в Совєтському Союзі, зокрема „звільнення" Жукова з посту міністра війни, як і всі зв'язані з цим коментарі та здогади — все це і ще багато дечого іншого доказує й підкреслює давню істину: світ, людство і його цивілізація перебувають під постійною загрозою експльозії. Відвідини британського прем'єра в Вашингтоні і заповіджена конференція „на вершинах" голів урядів, об'єднаних в оборонному пакті НАТО країн, свідчать, що вільний світ здає собі з цього справу.

На такому загальному тлі між українцями у вільному світі прозвучали — як воно не дивно — деякі голоси, що закликають формально до переорієнтації, а фактично — до капітуляції, приховуючи свою власну моральну і духову капітуляцію всілякими фразами про „нарід", „дійсність" і тому подібні „зміни". Правда, ці голоси є поодинокі — нам відомі тільки три українські пресові органи, два в Европі і один в Америці, в яких зроблено або робиться спробу втягнути суспільність в дискусію на тему змінoвіхoвської переорієнтації, а проте, цих голосів не можна іґнорувати, хоч це було б єдине, на що вони заслуговують. Відомо, що від одного гнилого яблука може зогнити й ціла бочка здорових, якщо на гниле своєчасно не звернути уваги.

У чому ж справа? Голоси, про які мова, виходять із того фальшивого заложення, що його намагається вмовити в світ большевицька пропаганда: мовляв, після смерти Сталіна відносини в Совєтському Союзі змінилися, нові диктатори йдуть на поступки і признають „полегші" поневоленим народам, між ними й українському. Тому, мовляв, треба відкинути всілякі думки про революцію, а думати про еволюцію і листами до ката Хрущова та поїздками до Москви благати кращої долі для нашого народу. Це, мовляв, була б „орієнтація на нарід". Така „орієнтація на нарід" пригадує нам часто повторювану на конвенціях УНС історію з двома кумами: один видвигає кандидатуру другого, і той, запитаний, чи приймає кандидатуру, скромно відповідає, що не може не прийняти, якщо того „нарід хоче". І під час голосування дістає... голос свого кума. Подібні „вибранці народу" і в обговорюваному випадку рекомендують, щоб нарід не тратив сили і — капітулював.

Тим часом, ані міжнародня ситуація, ані відносини в Совєтському Союзі взагалі, а положення українського народу зокрема, не дають ніяких підстав до зміни поглядів на Кремль і на можливість дальшого розвитку, а у зв'язку з цим — на будь-яку „переорієнтацію" української політики у вільному світі. Під час останньої світової війни, коли червона Москва була союзником альянтів і Америки, коли кат Сталін обернувся був на „доброго, старого Джо", роздавав ордени Хмельницького і обіцяв гори-мости усім, американські українці, як і український нарід, не „переорієнтовували" свого становища і свого відношення до Москви у найбільш непригожій коньюнктурі. І мали рацію, за що їх нині шанує і подивляє світ.

Подібно незмінне становище і відношення до окупантів України та поневолювачів українського народу займали американські українці протягом всієї своєї історії. За той час коньюнктура всіляко змінювалась. Були колись мандрівки до Відня, були „полегші" після московсько-японської війни, були „українізація" над Дніпром і „нормалізація" над Дністром та всілякі інші „полегші", але в кожній з тих ситуацій становище американських українців до всіх окупантів України було незмінне: забирайтесь з української землі, або гнийте в ній! Безліч своїх і чужих могил на українській землі доказує, що таке саме становище завжди займав український нарід. Інакше й не може бути, бо воно вписане на прапорі кожного волелюбного народу. Того прапора ми не схилимо!

ТУРБОТИ АМЕРИКАНСЬКИХ ГРОМАДЯН

Так звані старі громадяни не дуже турбуються совєтським штучним сателітом чи напруженням, яке внаслідок совєтських впливів у Сирії могло б причинитися до нової світової війни. Це видно, зокрема, з репортажів одного з найкращих американських журналістів Чарлза Т. Лусі, який друкує свої статті в часописах пресового концерну Скріппса-Говарда.

Чарлз Лусі об'їхав майже всю Америку, переводячи опитування американців, чим вони найбільше турбуються. Він питався про совєтського „Спутніка" і про яблучний сок „сидр", який фармери тримають у своїх пивницях, про турецько-сирійське напруження і про ріст коштів прожитку, про Айка, про секретаря рільництва Езру Тефта Бенсона і про різноманітні проблеми аж до шкільної кризи в Литтл Року включно.

В цілому ряді репортажів Чарлз Лусі ствердив, що американська сіра людина майже не цікавиться закордонною політикою, бо вона — в руках Айка, якому більшість американців довіряє. І сіра людина знову вибрала б Айзенгавера на президента, якби він міг ще раз кандидувати. Конґресовими виборами 1958 року люди не цікавляться, а про президентські вибори в 1960 році майже не згадують. Та коли їх питати про можливого наступника Айзенгавера, то деякі називають прізвище віце-президента Ричарда М. Ніксона. В Денвері, Колорадо, виборці-демократи заявляють, що не віддадуть своїх голосів за Ніксона, як це вони зробили в попередніх виборах (1952 і 1956), коли голосували за Айзенгавера.

Населення всіх частин країни занепокоєне зростанням цін (інфляція доляра) і познаками зменшення продукції товарів і меншим рухом у крамницях. Фармери не люблять секретаря рільництва Бенсона, і кожна згадка про нього бурить їм жовч. Цікавий факт, що при цьому вони не нарікають на Президента, який стоїть за Бенсона, а свій гнів звалюють на секретаря рільництва.

Покищо в країні панує добробут. Жнива були добрі, дощі навесні в долині рік Міссіссіпі і Міссурі закінчили кількарічний період посухи, яка турбувала фармерів і власників тваринних фарм. Але фармери невдоволені з того, що їхні прибутки зменшилися в порівнянні з воєнними й повоєнними роками. Деякі щиро признають, що їхні прибутки в попередніх роках були надто великі, і тому мусіли зменшитися, але вони не можуть погодитися з тим, що промислове населення має прибутки чимраз більші, а ціни на сільсько-господарські продукти малощо піднеслися в останньому році. Рівночасно видатки фармерів збільшуються, бо зростають ціни на товари, які фармери мусять купувати.

Фармери добре пам'ятають той час, коли за бушель зерна вони діставали два „бакси" (доляри), а великий трактор можна було купити за 2.000 долярів. Тепер за бушель зерна вони дістають малощо більше від одного доляра, а трактор коштує 3.500 долярів.

Емерити, які живуть із старечих пенсій, радо ще працювали б, щоб доробляти на прожиток, але не роблять цього, бо не хочуть платити великих податків. Один емерит в Денвері сказав Чарлзові Лусі: „Їм три рази на день, і мені досить. Я міг би ще працювати, але зовсім не збираюся віддавати одноденний заробіток урядові". Часто чути нарікання на Айка, що не здійснив своїх виборчих обіцянок і не зменшив федеральних податків.

Інфляція доляра дається кожному взнаки. Власник крамниці в Омазі, Небраска, сказав Лусі: „Коли ціни на товари збільшуються, жінки протестують, заявляючи, що прибутки їхніх чоловіків не збільшуються". В цій крамниці почали продавати „спешел" маргарину по 10 центів за фунт, сподіваючись таким чином заохотити покупців купувати й інші товари. Але покупці купували тільки „спешел" маргарину, і крамниця втратила на своєму трюку.

Власник ювелірної крамниці в Денвері, який недавно прибув туди з Ню Йорку, нарікає, що вести підприємство в великому місті дуже важко, бо там є велика конкуренція, а по містечках зменшується число покупців, бо зменшується фармерське населення внаслідок механізації рільництва. Цей підприємець вважає, що „уряд мусить вплинути на власників корпорацій і робітничих провідників, щоб вони допомогли припинити інфляцію".

Власник тваринної фарми в Небрасці невдоволений з того, що „все, що купуємо, дорожчає". Сталеварник із Ґері, Індіяна, стверджує, що великі податки і збільшені кошти прожитку дошкуляють кожному. Ціни на свині, каже він, зменшилися, але ми ніколи не відчуваємо цього, купуючи свинину. Подружжя, яке хоче купити дім або авто, мусить добре напружуватися, щоб зв'язати кінці з кінцями.

Проте, Лусі стверджує, що всі нарікання зв'язані з ростом цін і інфляцією — це не револьта проти Айзенгавера, а радніше побажання, щоб він якось розв'язав цю проблему, що докучає населенню, яке звикло в попередніх роках добробуту нічим не журитися, так, як тепер зовсім не журиться закордонною політикою, бо вона — в певних руках.

Цікаве, що шкільна криза в Литтл Року загострила расову проблему в деяких районах, хоч біле населення поза південними стейтами зовсім не погоджується з тим, що зробив і робить губернатор стейту Аркенсо Орвел Е. Фобус. Лусі ствердив, що в Шикаґо біле населення не дуже вдоволене з того, що туди майже щодня прибувають сотки кольорових людей із південних стейтів, які замешкують щораз густіше між білими і змушують їх переноситися до інших дільниць.

Один житель Шикаґо сказав: „Я мав п'ятикімнатне помешкання в Четгем Філдсі,

(Закінчення на стор. 4-ій)

У КИТАЇ „ЗАВЕРШУЮТЬ" СОЦІЯЛІСТИЧНУ РЕВОЛЮЦІЮ"

Це нормальна річ, що армія, яку привіз був із собою ще в 1948 році на Формозу Чіянг Кай-шек, в масі своїй уже постарілась і колишню свою боєздатність утратила. І тому ймовірно, що дотеперішня китайська визвольна концепція мусіла б переставитися на іншу, з якої інвазія із острова на материк, як головний елемент, мала б бути виключена. З того факту, що пресові агенції Формози чимраз більшу вагу прив'язують до заворушень і повстань, які подеколи вибухають на території Китаю, а чимраз менше говорять про інвазію, можна було б думати, що концепція визвольної революції у відповідній міжнародній коньюнктурі, орієнтація на власні сили всередині країни, підтримані військовими з'єднаннями з Формози — здобуває собі серед китайських націоналістів загальне признання.

Роздмухувані Москвою події на „нових Балканах", як називають тепер політики Середній Схід, відвернули увагу світу від 600-мільйонового китайського велетня. Мікроскопічна Сирія, хоч як парадоксально це звучить, своєю маленькою тінню заслонила величезний Китай. А тим часом народ цієї країни, як бика на заріз, тягнуть тепер його „вожді" в нову фазу примусових соціяльних експериментів, фазу, названу ними „соціялістичною революцією на політичному й ідеологічному фронтах", бо, мовляв, революція у відношенні власности вже досягла свого вершка в 1956 році.

Про маотсетунґівські квіти, що мали б розцвітати в лоні комуністичної диктатури, і про політичні школи, що вільно мали б між собою дискутувати — ніхто вже в Китаї не згадує, хоч провокаційний жест китайського диктатора з квітами та школами лишився в пам'яті, мабуть, на все життя у тих, що вийшли цілими з кривавих чисток, переведених в останньому часі. В Пейпінґу вирішили тепер — „завершувати соціялістичну революцію".

У 1956 році, — пише офіціоз китайської компартії „Женьміньжібао", — заходи проти приватної власности не натрапляли на поважний спротив. Приватні промислові й торговельні підприємства перетворено на „державно-приватні" („переходовий щабель до соціялізму"), і власники не лишилося іншого виходу, як визнати режим. А ті елементи, що пройшли в 1952 році через боротьбу в рухах проти „трьох зол" і „п'яти зол" — визначених компартією засад режиму — утратили войовничий запал. Щождо колишніх поміщиків, ґуоміндаківських офіцерів та ворожо наставлених політичних діячів, то їх просто зліквідовано фізично. Чи було їх справді 800.000, як заявляв Мао Тсе-тунґ, чи 10, а може й 15 мільйонів — довідається світ хіба аж тоді, як розкриються архіви китайського НКВД. Соціяльною силою, — пише „Женьміньжібао", — яка вважає, що ще має політичний капітал для боротьби, є буржуазні партії та групи, буржуазна інтеліґенція і взагалі — „праві елементи".

Ось проти всіх політичних некомуністичних партій-сателітів, що їх існування свого часу санкціонував був сам Пейпінґ, проти критично мислячої інтеліґенції — проти всіх „правих елементів", як називає „Женьміньжібао" всіх невдоволених режимом людей, і розпочато тепер широку кампанію винищування.

Праві елементи, — пише офіціоз компартії, — вважали, що сприятливий для них момент наступив з вибухом угорського повстання. Також сприятливим моментом були для них „ліберальні" промови Мао Тсе-тунґа про протиріччя всередині народу, — і рішення комуністичного проводу „впорядкувати стиль в роботі партії". Таким чином вони „розгорнули широку атаку проти пролетаріяту, проти трудового народу, революційної інтеліґенції і... комуністичної партії.

Абсурдність цього останнього твердження самозрозуміла. Як твердив недавно сам „Женьміньжібао", у „всенародній дискусії", чи пак активних виступах проти компартії брали участь переважно представники трудового народу, революційні інтеліґенти, зокрема студентство, бо ж поміщики, ґуоміндаківське офіцерство та інші реакційні елементи заздалегідь цілковито унешкідливлено.

З „всенародної дискусії" китайські диктатори вийшли переможцями. Про втрати, яких зазнав при цьому народ, передусім його інтеліґенція, невідомо. Напевно числом „усунених від активної діяльности" опозиціонерів остання чистка не поступається перед попередньою.

Але вона не скінчилась, навпаки — ввійшла в нову фазу, яка охоплює вже в цілості населення червоного Китаю, зокрема многомільйонове селянство, що не хоче вступати до кооперативних господарств — колгоспів. Неокреслено широке поняття „праві елементи", пише „Женьміньжібао", це ті, що „скинули із себе маску прихильників соціялізму і своїми діями показують, що протиріччя між ними і трудовим народом (тобто компартією) є вже не протиріччями всередині народу, а протиріччями між нами і нашими ворогами, протиріччями непримиренними і смертельними. Клясова боротьба, що якийсь час мала тенденцію послаблюватися, знову почала загострюватися внаслідок шаленого наступу правих. Без перемоги в цій боротьбі годі й мріяти про соціялізм".

Пасивний і активний — в масках і без масок — спротив комуністичній диктатурі, очевидно, досягнув такої напруги і має такі успіхи, що Пейпінґ вже не може приховувати його перед світом, і тому „Женьміньжібао" признається, що „керівництво збоку пролетаріяту (читай: компартії) державною владою у деяких відношеннях, можна сказати, не є ще таким міцним, як то було б треба..."

Переходовий період, як називає партійний офіціоз чергову фазу уярмлення китайського народу, скінчиться аж тоді, коли „буде створена потужна промисловість, тобто матеріяльна основа соціялізму, а часу на це потрібно 10-15 років".

Очевидно, в Москві думають так само і плянують „світову революцію" у порозумінні з Пейпінґом. Про це можна здогадуватися, і зокрема, з останніх „миролюбних" заяв Нікіти Хрущова. За 10-15 років „співіснування", чи пак холодної війни і розпалювання льокальних воєнних вогнищ — за ці роки, протягом яких Совєтський Союз тримав би у міжнародних відносинах ініціятиву в своїх руках, комуністи сподіваються в опанованих ними країнах доостанку здушити прагнення до волі, скріпити й вдосконалити апарат гноблення і рабською працею однієї третини людства розбудувати найпотужнішу в світі військову індустрію, щоб уже тоді зводити з вільним світом останній бій міжконтинентальними ракетами й іншими, ще не знаними засобами нищення. І тому ініціятиву в холодній війні, ініціятиву на всіх ділянках міжнародного життя, передову ролю в розвитку модерної зброї будь-що-будь і якнайскорше мусить перебрати Захід.

В. С-ко

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ

То не в'язка з десяти великих барвистих квіток лежить переді мною на столі — то десять чисел журналу „Веселка" всміхаються до моїх дітей і до мене, їхнього батька, веселковими кольорами своїх малюнків. Це сповнює мене оптимізмом і заохочує поділитися своєю „вірою та надією" з українськими батьками. Та кольори й малюнки „Веселки" я залишаю компетентним авторам, знавцям образотворчого мистецтва. Моє завдання — розглянути внутрішній зміст журналу, його виховно-мистецькі напрямні й ідеї, обміркувати його вклад у справу виховання нашої молоді. Для повнішого образу я ще раз перелистКував не тільки кольорові, а й сірі сторінки „Веселки" з попередніх років (1954 — 1956). Не скажу, щоб почуття мого оптимізму від цього посіріло.

Поперше, приємно вражає багатство жанрів: вірші, казки (українські й чужі, народні та оригінальні), перекази, леґенди, байки, оповідання з минулого, з життя природи, з дитячого побуту, драматичні твори для дитячого й лялькового театру, статтейки з української та світової історії, культури, географії, природознавства, перші спроби пера юних авторів, відділ розваг, листування з читачами, бібліографічний порадник, рисункове оповідання тощо.

Тематика передусім українознавча, хоч трапляються матеріяли й з інших ділянок. Особливо впадає в очі бажання редакції зазнайомити молодь із діяльністю та заслугами видатних постатей українського народу. Ось у двох перших річниках, що становлять цілість із 16 чисел, знаходимо статті і згадки, присвячені князям Володимирові й Ользі, князеві Ігореві, гетьманові Мазепі, Шевченкові, Франкові, Олені Пчілці, Лесі Українці, митрополитові Андреєві, Петлюрі, Є. Коновальцеві та О. Кошицеві. Поруч них читачі знайомилися з життям таких діячів уселюдської культури, як мандрівник Колюмб, скрипаль Паґаніні і письменник Андерсен. На окрему згадку заслуговують „Сторінки слави", що відзначають українські національні роковини, звідки юні читачі довідуються про 22-ге Січня, 1 Листопада, Базар, Січових Стрільців і ін. Це теми поважнішого характеру для старших дітей. Але, доки нема окремих журналів для старших і молодших дітей, „Веселка" однаково дбає про одних і про других. На її сторінках знаходимо багато матеріялів з щоденного дитячого життя. Не забуто жадного моменту, чим живе й захоплюється душа дитини: Різдво, Великдень, Новий Рік, День Матері, гостина св. Миколая, початок і кінець шкільної праці, дозвілля та вакаційні радощі.

Третій річник ще більше збагачує галерію визначних постатей: поруч уточнених образів Шевченка, Франка й Лесі Українки, юні читачі довідалися про Василя Стефаника, а також про музичного генія Моцарта та автора фантастичних повістей Ж. Верна. Четвертий річник у 10 числах, що дотепер появилися, приносить матеріяли про Шашкевича, Марію Маркович і Лисенка, на черзі Богдан Хмельницький. Окремі обговорення з ділянки географії та краєзнавства присвячено Донбасові, Чорному морю, Дністрові та Карпатам. Інші матеріяли мають за завдання з'ясувати читачам вартість доброї книжки і, взагалі, друкованого слова. У третьому річнику натрапляємо навіть на новинку: текст різдвяної радіограми, що в американсько-канадійських умовинах став актуальним жанром. Годі поминути мовчанкою таку потрібну статтейку-оповідання, як „Навчимося плавати" і (в IV річнику) „Календарець читача „Веселки", що у віршованій формі пригадує дітям найважливіші дати й події та зв'язані з ними обов'язки впродовж місяця.

Однією з істотних ознак „Веселки" є її глибока ідейність. Пошана до Бога, батьків, культ предків, родова солідарність, любов до Рідного Краю, любов до ближнього та співчуття до вбогих і нещасливих, вартість праці, науки, шляхетність характеру, лицарськість, чесне змагання за першість, за успіхи, боротьба зі злом — це ті золоті зернятка добра, що їх знаходимо на дні кожного твору. „Веселка" не шукає сенсації, в неї немає погоні за модним в сьогочасній видавничій макулятурі хвилюючими сюжетами, що, штучно притягаючи до себе увагу читача надуманими сценами карколомних пригод, жахіть і катастроф, впливають шкідливо на нерви й уяву. Правда, вона не уникає цікавих, часом незвичайних сюжетів (напр., казкові пригоди Богути), але, все одно, чи це картина дійсности, чи фантазії, в їх основі лежить та чи інша здорова моральна думка. Зміст „Веселки" пристосований до оптимістичного, радісного світогляду дітей, настроєний на гумор і бадьорість, пройнятий вірою в Божу правду, в перемогу ідеї добра над злом. Порахуймо вірші й оповідання з християнською тематикою і побачимо, який великий вклад дає цей журнал у справу збереження юних душ від заливу модерного поганства, матеріялізму й інших „благ" сьогочасного світу.

Може дехто скаже, що „Веселка" трохи архаїчна у творах з українською тематикою: село, довоєнний побут,

(Закінчення зі стор. 2-гої)

Оксана Волчук

ВЕРХАМИ СІЄРРИ НЕВАДИ

(З мандрівного щоденника)

(15)

Доходимо до лінії хребта, що, вигинаючись довгими пласкими зиґзаґами, біжить вгору щораз вище. Поміж тими величезними зубами просвічує синява неба, і ми даремно стараємося вгадати, котрий із них може бути верхом Мт. Вітні.

Врешті опинилися ми на роздоріжжі, з якого наша стежка відгалужується вліво на шпиль Мт Вітні, а рівночасно зустрічається з тією, що провадить з Ловн Пайн, другої сторони хребта. Зустрічаємо перших людей „з того боку", що минають нас невеличкими партіями, і дивуємося, що їх так багато. Тим часом робимо невеликий відпочинок, з'їдаємо рештки наших запасів, а потім, залишивши наплечники в тіні під скелею, забираємо з собою фотоапарат, карту, останню помаранчу та кусок шоколяди і рушаємо стежкою наліво. До верху залишилося ще тільки дві милі, але, позбувшись вантажу, почуваємо себе так легко, що, здається, не йшли б, а бігли під гору.

Вид на захід стає чимраз цікавіший. Могутній масив найближчих гір, що досі прислоняв собою цілий обрій, тепер наче зіщулився, а з-поза нього виступають рівними рядочками, як колони війська, щораз нові хребти і гребені, потяті темними смугами лісів та сніговими полями. Цілий хребет, по якому йдемо, настовбурчений ґранітними „вежами" і колосальними бльоками, фантастично спертими один на одному. Ходимо обережно поміж ними дивовижними спорудами і боємося їх торкнутись, бо, здається, вони враз сколихнуться і з лоскотом ринуть вниз, змітаючи нас разом з собою.

Стежка в'ється по широкій площі „зуба", і тільки там, де він врізується глибоко в гору, звужується до ширини кладки. І звідси — перший погляд на схід. Наче у прорубане вікно позираємо на другий бік і — кров стинається в жилах... Могутній східній фасад хребта уривається нагло вертикальними стінами на тисячі стіп в непроглядну прірву. Зовсім зблизька видно складну будову „східнього лиця" гори, в дрібних пористих фалдах.

Нас минає якась літня жінка в довгих штанах і креслатому солом'яному капелюсі. Прислонивши очі рукою від сторони обриву, вона перескакує „кладку" і, пройшовши ще декілька кроків, сідає на камені, плечима до сходу. Лице в неї розчервоніле і затривожене. Довідуємося, що її партія пішла вперед, бо в неї крутиться від висоти голова і вона мусить охвилини приставати. Гарні і [illegible] тої партії! Не спускаємо з неї ока аж до самого верху, хоч вона американським стилем, то вирвається далеко попереду нас, то залишається ззаду.

Ще кілька разів доводиться нам перестрибувати понад самим урвищем. Врешті стежка знов завертає наліво і короткими серпентинами рисується по стрімко-похилій площі вгору. Невже то останній „зуб", тобто шпиль Мт. Вітні? Так хочеться стати на цій найвищій точці, де ніщо вже не заслоняло б кругозору!

Цікавість чергується з нетерпеливістю. Показуються великі химерні бльоки, між якими наша стежка розгублюється, немов той провідник, що, перевівши свою партію через небезпеки, стає скромно збоку, бо його роля вже скінчена.

І враз таємна заслона на схід розривається і ми стаємо на верху. Година 1 пополудні, висота 14 495 стіп.

Від картини, що розгорнулася перед моїми очима, захололо серце. Замість хвилюючого моря верхів, що по береги виповнили півколо заходу, тут раптом відкрився простір у порожну ширінь, і тільки на 10 000 стіп нижче нас тонула в туманному мареві згущеного південного повітря Овенс Велі, що проблискуючи в сонці буро-мідяними барвами розжареної пустині. Урвище на схід було таке гостре, що здавалося між нами і долиною внизу немає нічого... Один ще крок на схід — і людина летить в запаморочливі простори.

Загадка цієї імпозантної і єдиної, мабуть, у світі гірської структури ще не розв'язана. І досі геологи задумуються над тим, чому саме найвища лінія хребта, замість розвинутися ступневим обниженням, увірвалася нагло вертикальним зламом на дві з половиною милі, щоб потім розлитися рівною, на 15 миль ширини, долиною.

Існує три здогади: бльок Сієрри піднявся сам, залишаючи внизу простори на схід; другий — обидва бльоки піднялися рівночасно — Сієрра швидше і до більшої висоти ніж Долина (Овенс Велі положена на висоті 3700 стіп), і вкінці третя можливість — в земній корі витворилася велика опуклина, що потім тріснувши надвоє, запалася одною половиною до сьогоднішнього позему долини на сході. Ця остання версія мабуть найбільш правдоподібна, на що вказує ряд познак.

Залишаючи, однак, теоретичні міркування, свідомість тієї гігантської стихії, що мільйони років тому шаліла тут, перекидаючи горами, наче іграшками — сповнює людину німим захватом і почуттям мізерности власної істоти. Звичайне людське вдоволення з щойно поборених труднощів і осягнення цілі стає дрібничково малим і смішним. Тільки думка, що на 2,974.726 квадратних миль простору Америки ми стали в її найвищій точці, сповнює мимоволі гордістю і пошаною до оцих кількох зламів ґраніту.

І подумати тільки, що всього лише за 85 миль на схід від нас простягається славнозвісна „Долина Смерти" якої дно сягає 279 стіп понижче позему моря. В такому химерному сполученні збіглися найвища й найнижча точки ЗДА.

Охолонувши від першого враження, розгортаємо карту і студіюємо кожну деталь нашого довкілля. Воно зачеркнуло колосальне, на сотки миль, коло, серединою якого пробігає наш ескарп, розтинаючи його на два світи.

Скомплікована структура гір, з якими познайомили нас дещо наші переходи, лежить тепер відвертим вінцем на захід: глибокі тінисті межигір'я і дика мозаїка засніжених хребтів, що товпляться на захід щораз дрібнішими рядочками і врешті губляться в синій далині. З усього чи не найбільш імпозантний наш Кеві Рідж — тепер вже такий далекий і негрізний.

На схід — безмежна порожнина провалля з туманною пустелею на дні. Вона стелиться рівним брунатним плесом, і тільки в одному місці її монотонність перериває жовта стрічка битого шляху. А далі, на самій лінії обрію, — лагідне горбовиння пасма Алябама, до якого притулився Ловн Пайн ледве помітною громадкою дахів. Це — перший вид на справжню людську оселю за 5 днів мандрівки!

ЛИШ ЗІРОК МЕРЕХТІННЯ..

Лиш зірок мерехтіння
та листків шелестіння...
Вітер дим з паровоза
на прощання приніс.
Вогник зник у пітьмі,
Даль сіріє осіння.
Ледве чутний
доноситься цокіт коліс.

Ти дрімаєш одна
у вагоні зеленім,
Може, думи твої
вітер з димом одним,
Як данину приніс
в цю хвилину для мене...
О який же гіркий
і п'янкий оцей дим!

ОЛЕКСА ЮЩЕНКО

УНФОНД — ВИЯВ НАШОГО ПАТРІОТИЗМУ. НЕ НА СЛОВАХ, А НА ДІЛІ!

ВІСТІ
УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Ч. 5. 5. ЛИСТОПАДА 1957 р. Ч. 5.

УНФОНД — НАША ЗБРОЯ ПРОТИ НЕПРАВДИ І НЕВОЛІ!

До великої праці, — до важливих завдань!

Це число „Вістей УККА" випускаємо в ту пору, коли наші люди, повернувшись з літнього відпочинку, серед осінньо-бадьорої прохолоди, більш енергійно і з більшою охотою беруться до праці.

До праці буденної, зарібкової, але також і до праці громадської.

А цісї останньої — перед нами особливо багато, — можна сказати — непочатий край.

Не маємо наміру вичислювати усю ту працю, але мусимо з притиском зазначити одне:

Україна в неволі!

І це — ціла програма нашої праці і наших завдань!

Цю програму Український Конгресовий Комітет, а з ним і попри нього — ціла українська спільнота в ЗДА уже низку літ виконують із старанням та енергією. І, обернувшись назад, мусимо признати, що праця наша не пішла намарне: сьогодні українська проблема для жадного політика у ЗДА уже не є річчю незнаною й невідомою.

Але Україна в неволі! — І та наша праця й далі мусить продовжуватися і далі не сміє слабнути на силі та інтензивности!

І це — наша програма на найближчий осінньо-зимовий сезон.

Велика дата

А цей сезон сьогодні особливо важливий, бо надходить дата — 40-ліття відновлення української державности, — коли мусимо спеціяльно привернути увагу цілого світу до нашої справи і до сучасного стану в Україні.

Конґресовий Комітет уже почав належну працю, намічаючи широку програму, що відповідала б повазі тих подій, про які будемо згадувати.

Але у цій роботі мусить взяти участь ціла українська спільнота: одні активною співпрацею, а всі взагалі — матеріяльною допомогою!

Хочемо і мусимо виступити з нашою справою перед цілою світовою опінією. Мусимо виступити імпозантно і гідно.

Як нація, що, за простором і населенням, займає одно з перших місць в Европі!

Геть байдужість!

Останнім часом в нашому житті досить виразно позначилась хвиля обивательської байдужости, ліні, утікання від громадських обов'язків.

Нехай же з цим діловим сезоном ця хвиля відійде у минуле, нехай вернеться притаманна українцям енерґія, ініціятивність, рух і жертвенність!

Нехай нікого не буде в цьому ювілейному році, хто б не причинився своєю участю і своєю жертвенністю для добра справи, в ім'я повного визволення України!

НА УВАГУ ХВ. ВІДДІЛАМ УККА

До окремих Відділів УККА на місцях було вислано в м. жовтні ц. р. з Централі листи з неповними адресами і проханням дослати ці листи адресатам.

Звертаємо увагу Хв. Відділів, що ті листи треба доповнити адресами і офранкувати поштовими значками по 2 центи.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

РІЧНІ ЗБОРИ КРАЙОВОЇ РАДИ УККА
1-2 червня 1957 р.

1. Вступні інформації

Річні збори Крайової Ради УКК рішено скликати постановою Ради Директорів УКК, що відбулася на початку березня 1957 р. В основу тієї постанови ліг внесок Екзекутиви УКК з 1 березня 1957 р. Реченець зборів устійнено на 1 і 2 червня 1957. Вже 5-го березня 1957 р. Канцелярія УКК вислала до всіх Відділів УКК, до всіх центральних українсько-американських организацій, що є членами УКК і до всіх членів Ширшої Ради УКК повідомлення про цю постанову Ради Директорів. Заклик до участи в Річних зборах Крайової Ради був проголошений і в українській американській пресі.

Таким чином, було доволі часу, щоб підготовитись належно до цих зборів.

Збори відбулись у наміченому реченці, себто 1 і 2 червня 1957 р., в залях Українського Народного Дому, в Ню Йорку. У них взяло участь 118 учасників з правом рішального голосу і 23 гостей без права голосування. Від Екзекутиви УКК було — 13 учасників, від Політичної Ради — 21, членів Ширшої Ради — 38, членів Апеляційної Ради 6, членів Контрольної Комісії 4, від центральних організацій — 16 представників.

2. Наради Крайової Ради УКК

В суботу 1 червня 1957, Голова Українського Конгресового Комітету **проф. д-р Лев Добрянський** привітав всіх учасників нарад і гостей відкрив наради і передав їх провід у руки Президента УКК п. **Дмитра Галичина.**

Перебравши провід, п. Д. Галичин виголосив коротку вступну промову, в якій підкреслив значення цих нарад з уваги на далекосяглі у своїх наслідках події в міжнародному житті, що можуть мати поважний вплив на дальшу долю Українського Народу. Зокрема, звернув увагу на один факт, що мав місце в Об'єднаних Націях в Ню Йорку.

Д. Галичин дослівно говорив про цей факт так:

„Недавно, здається півтора місяця тому, на форумі Об'єднаних Націй забирав слово ставленик Москви, представник Совєтської України, Кизя. Він говорив там про працю Українського Конґресового Комітету. Очевидно, — він не згадав ні словом про Український Конгресовий Комітет, але ціла його промова оберталася виключно довкола тої праці, яку веде УКК. Він дорікав Америці й американському урядові, що, мовляв, цей уряд „мішається у внутрішні справи совєтської України", бо дозволяє на такі речі, як виголошування промов-молитов у Конґресі з приводу 22 січня, виголошування промов сенаторами і конгресменами та втягання їх до конгресового рекорду, видавання різних проклямацій різними губернаторами і мейорами, а, зокрема звернув дуже пильну увагу на те, що американський уряд дозволяє, щоб секретар (міністер закордонних справ) того уряду приймав українську делеґацію, або, щоб секретар (міністер) праці виголошував промову на українській маніфестації" . . .

„Я думаю, що ми можемо бути горді з того, що саме ми належимо до тої установи, яка веде таку працю, що коле і болить Москву. Бо праця, яка хвилює Москву, помагає Українському Народові. І тому то, відкриваючи сьогоднішні наради, я скажу, що ми радіємо, як представники оцеї установи, яка веде таку працю, веде, як сказав Кизя, „підривну роботу в Україні".

⁛

На дальшу програму нарад зложились такі точки:

1. **Звітування:** а) голови УКК; б) президента УКК; в) касієра УКК; 2. **Звідомлення Контрольної Комісії;** 3) **Запити й дискусія** над звітами; **Вибір Комісій:**

Комісія А) Політична акція; — Справа інформаційної служби і публікацій;

Комісія Б) Справа УНФонду. Справи організаційні, членські й статутові. Справи господарські й соціяльні.

Комісія В) Культурно-освітні справи. Справи молоді і студентства.

На неділю була прийнята така програма: 1) Звідомлення Комісій на пленарних зборах. 2) Запити й дискусія над внесками. 3) Прийняття голосуванням внесків Комісій. 4) **Адміністраційні справи.**

⁛

По слові президента Д. Галичина, почалось звітування в такому порядку, як це подано в програмі. Звіти голови і президента УКК не забрали багато часу, бо вони були заздалегідь приготовані у циклостилевих або друкованих відбитках та розділені між учасників наради.

Звіт проф. д-ра Лева Добрянського обіймає шість сторінок машиново-циклостилевої відбитки. Під оглядом часу, цей звіт починається працею голови від останнього, VI-го Конґресу УКК з 1955 р., а кінчається травнем місяцем 1957 р. В ньому хронологічно подано всі інтервенції та ділові розмови Голови з американськими чинниками, зокрема, конгресовими, у Вашинґтоні. Участь звітодавця в численних конференціях на просторі ЗДА теж з американськими ч и н никами на терені американських організацій, в яких УКК є членом. Виступи Голови в численних американських українських громадах чи то з нагоди маніфестацій, чи з нагоди національних українських свят. Виступи в радіо надавчих стаціях з діловими інформаціями про українські справи або в політичних дискусіях і виступи в університетах з інформаційними ре

(Продовження на стор. 2.)

Український Народній Фонд
-це справа всіх українців
у Америці – тут роджених,
а також давно і новоприбу
лих. Чому ж цілий тягар
має двигати лише ма-
ла частина громадян?!

Мільйон долярів для УНФ

Свого часу ми інформували наших читачів у „Вістях УНФ", що до Українського Конґресового Комітету надійшов важливий і цінний проєкт в справі УНФонду. Автором проєкту є наш громадянин п. Н. П., що просив покищо прізвища його не оголошувати.

Гаслом проєкту є: „Мільйон долярів для Українського Народного Фонду".

Проєктодавець виходить з заложення, що серед Українського Суспільства у ЗДА може знайтись 10,000 (десять тисяч) таких громадян-патріотів, яким не тяжко буде зложити річно не по 10 долярів Національного Датку, а по 100 долярів, що, в сумі, дало б 1,000.000 долярів.

Решта громадян вплачувала б свій Національний Даток і пожертви, як і досі.

Проєктодавець подав речеві арґументи в користь своєї пропозиції і, як перший із майбутніх стодолярових платників, надіслав свій Національний Даток в сумі 105 долярів (5 дол. на адміністраційні видатки).

Розглянувши проєкт, Екзекутива Українського Конґресового Комітету признала, що в основі його лежить здорова думка і проєкт, серед сучасних сприятливих життєвих обставин у ЗДА, має поважні можливості для поступової реалізації. Зокрема, на Річних Зборах Крайової Ради Українського Конґресового Комітету, що відбулись з м. червні ц. р., устами численних делеґатів було енерґійно підкреслено, що УНФонд мусить рішуче збільшити свої збірки, досягаючи бодай півмільйона долярів.

З огляду на це, розіслано проєкт усім дотеперішнім платникам і жертводавцям УНФонду для ознайомлення, в переконанні, що серед жертвенного Українського Суспільства знайдуться громадяни, які пристануть до великої акції, згідно з проєктом.

І, справді, сьогодні уже маємо перші відгуки.

Так, громадянин Василь Андрусь з Нортгамптону, Па., як перший після Проєктодавця, надіслав 105 долярів. У свойому листі до УККА Вп. Пан Андрусь пише:

„Одержавши Ваше повідомлення, згоджуюсь з ним і посилаю Вам чек на 105 долярів. Нехай кожний українець так зробить, бо це справа дуже добра. Тому я закликаю і промовляю до Вас, брати- українці, не чекаймо на нікого, тільки від щирого серця робім добро для нашої Неньки-України. Нехай Бог благословить добрий початок!"

Також громадянин В. К., який просив прізвища його не оголошувати, надіслав 105 долярів. В супровідному листі п. В. П. пише:

„Ознайомившись з проєктом п. Н. П., мушу признати, що проєкт безперечно цікавий і дуже принадливий. Справді, — Мільйон долярів на українську справу! Як широко можна було б розгорнути нашу працю! Капеля Бандуристів не мусіла б роками збирати по доляру на свою подорож, тільки відразу з'явилась би у повнім блеску по столицях світу!

З другого боку, проєкт не є й фантастичний, бо десять тисяч громадян, що можуть дати по 100 долярів, у нас, в Америці, є.

Отже — аби бажання, а можемо створити справді щось великого!

При цім прикладаю 105 долярів і бажаю цій ідеї великого успіху.

З високою пошаною В. К."

⁛

Вітаючи перших стодолярових жертводавців, висловлюємо певність, що за ними прийдуть інші. Плян мільйонового щорічного бюджету УНФонду дійсно відкриває перед українською справою надзви ч а й н і перспективи. *Плян сміливий, але одночасно вповні реальний:* залежить тільки від нашої доброї волі!

Побажаймо ж собі тієї доброї волі — для великої нашої справи! . .

НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК

надсилайте:

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE

P.O. Box 721. Church St. Sta., New York 7, N. Y.

THE CHAIRMAN'S REPORT

(Annual Meeting of UCCA, June 1, 1957, New York City)

Ladies and Gentlemen, Members of the Ukrainian Congress Committee of America:

It is a genuine pleasure to greet you on the occasion of this annual meeting. In contrast to previous years, this report on the activities of your chairman in Washington and on the broad operations of UCCA is streamlined in the hope that you will expeditiously review the work done these past two years. This seems to be the most practicable approach for four specific reasons: 1) most of you are aware anyway of the things that have been accomplished in this period and thus there is *no* need to duplicate the information at any length; 2) a full account of the activities engaged in would require the length of a book and more, but this is plainly unnecessary; 3) a concise itemization should be sufficient to enable you to recall the events of the activity in order for you to base your questions; and 4) by this means, we can afford more time to you and your questions than has been the case in the past.

All the items indicated here follow a chronological order on a semi-annual basis and pertain to action initiated from Washington or collaborated in to execute the policies of UCCA as a whole. These items are so ordered as to give you a fair idea of the wide range of our activities. Where it is a matter of implemental collaboration from the Washington terrain, it is so indicated; the rest is of the character of initiation. Moreover, certain items cannot, of course, be shown here because of the public nature of this report. Following the itemized account is a list of points which are offered to carve out our program for the coming year. These points are also advanced for our question-and-answer approach to our meetings and, I hope, conventions as well.

The itemized report for your close scrutiny and questions is as follows:

I. JUNE — DECEMBER, 1955:

1. Intervention with Senator Young on Ukr.-American members in U.S. Farm delegation to USSR.
2. Address before 2nd Congress of Federation of Ukrainian Student Organizations of America, Columbia University.
3. Support of majority report (No. 746) of House Foreign Affairs on Kersten Committee Resolution.
4. Collaborated publicity-wise on San Francisco U.N. Aniversary, initiated by Mr. Revay and greatly aided by Mr. Halychyn in New York.
5. Attended Baltic Genocide observances and dinner of Foundation to Defeat Communism.
6. Continued project with American Committee for favorable trustees which were resisted.
7. For first time Senator Lehman placed into body of Record news about our last convention.
8. Congressman Feighan introduced into Record our address and UCCA matter regarding San Francisco.
9. Submitted memo to President Eisenhower on the Four Power Conference in Geneva.
10. Attended celebration of Venezuela Independence Day at Venezuelan Embassy.
11. Senate Foreign Relations Committee publicity on "...U.N. Charter" in which our testimony appears.
12. Participated with Hon. Abbot Washburn of United States Information Agency and Congressman Feighan on TV program relative to USIA.
13. Geneva Memo to Eisenhower introduced into Record by Congressman Feighan.
14. Official letters to Hon. John W. McCormack and Foreign Relations members on passage of House Concurrent Resolution 149.
15. Congressman Bentley introduced into Record address on "The Communist Calculus . . "
16. Engaged in support of Feighan Resolution on Joint Committee on USIA.
17. Address in Youngstown with Governor Lausche in excellent program under Mr. Prystash.
18. As results of Colgate Conference, visits with Dr. Kochno to foreign officials in Washington.
19. Air Force Reserve Officer's Training Program at Princeton University uses article on "Real Alternative for Liberation . . . "
20. Attended 1000-year Christianity celebration at Stamford and grateful for reception: the program was magnificient and all from the Bishop down are to be heartily lauded.
21. Reprints prepared on Feighan/Dulles exchange, "Let's Look at Russia Honestly."
22. Arranged for Ukrainian float in American Legion parade in Miami but local group unable to execute plan.
23. Attended National Conference on Citizenship in Washington, advised local participation thereafter.
24. Presented address at PAUC in Toronto; part of delegation in conference.
25. Conferences with USIA authorities on chief of Ukrainian desk.
26. Memorandum submitted to Secretary of State Dulles on Foreign Ministers' Conference.
27. Discussion in Georgetown University Forum on the future of the world.
28. Official letter to Dulles complimenting his advanced statements on USSR.
29. Discussion with Deputy Undersecretary of State Robert Murphy on memo to Dulles.
30. Arranged for Dr. Prokop to address All American Conference in Chicago where Mr. Duzansky ably led the UCCA delegation.
31. Cabled Secretary of State Dulles on USSR prisoners—message over wire services, N.Y. Herald Tribune, etc.
32. Participated with Mr. Jarema in meeting of Catholic Association for International Peace.
33. Lecture at University of Michigan on non-Russian nations; our students there a model for all.
34. Series of official communications to Sen. Knowland, Congressman Feighan, Secretary Dulles, and Senator Eastland on "Misnamed Satellites," House Joint Resolution 433, nation concept, and Russian violation of treaties.
35. Representation at Adam Mickiewicz tribute in Washington, D.C.

II. JANUARY — JUNE, 1956:

36. Extended VOA greetings to the Ukrainian people.
37. Arranged TV program to stress nationalism in particular reference to Ukraine.
38. Arranged House and Senate invocations on Ukrainian Independence Day.
39. Planned with the indispensable cooperation of Dr. O. Antonovych the successful Washington Banquet.
40. Joined in well-planned program sponsored by our remarkable New Haven group: address, meetings, TV appearance, Yale University lecture, etc.
41. Participated in similarly well-planned program by the Detroit UCCA branch: both the New Haven and Detroit committees deserve highest praise for their remarkable work.
42. Dispatched official memo-letter to the President on the Anglo-American Conference.
43. Senator Frear sponsored an address into the Record.
44. Congressman Lawrence Smith introduced an address on the non-Russian nations into the Record.
45. Conducted a National Fund appeal via radio to Chicago, New York, Philadelphia, Detroit.
46. Address on foreign policy to International Fraternity of Delta Sigma Pi.
47. Congressman Anfuso inserted memo letter to President Eisenhower into the Record.
48. Conference with General Romulo on problems of Russian Communist imperialism.
49. Representation at Lithuanian Independence Day celebration in Washington.
50. Polemical letter against Weinbaum's Russian editorials and Bulletin challenge.
51. Congressman Feighan placed into Record an address on "Myths on Russia"; reprints made.
52. Development of Liberation Stamp with Congressional Resolutions and executive talks.
53. Aid in subsidized translation of Gouzenko's book into twenty languages.
54. Senator Kennedy introduced statements on 1000 years of Christianity in Ukraine into the Record and campaign undertaken on Senator Humphrey's and Congressman Dodd's Religious Resolutions.
55. Attended reception of Prime Minister of Ireland in Washington, D.C.
56. Address in Philadelphia on massacre of 500 Ukrainian women—impressive gathering staged by Soyuz Ukrainok under the able leadership of Mrs. Lototska—and on radio WFIL.
57. Joined thirty-eight experts on communism in producing individual testimony for the House Un-American Activities Committee on nationalism among the non-Russian nations.
58. On panel with Ambassador of Finland and First Secretary of Yugoslav Embassy at the John Hopkins School of Advanced International Studies on topic of Russian Communism.

РІЧНІ ЗБОРИ КРАЙОВОЇ РАДИ УККА

1-2 червня 1957 р.

(Продовження зі стор. 1-ої)

ферата ми. Всі ці виступи належать до категорії цінних українських акцій. У звіті подано 101 точок, в яких містяться всі дії Голови УКК за поданий вище період часу.

Про звіт Президента Д. Галичина треба коротко сказати, що він обіймав усі акції УКК-ту від останнього, VI-го, Конґресу аж до Річних Зборів. З уваги на те, що цей звіт видрукований у „Свободі", тут його не переповідаємо.

Звіт Касієра, адвоката Михайла Пізнака. Касієр М. Пізнак ілюструє фінансовий стан установи відчитуванням незвичайно промовистих цифр. В 1950 р. до Народного Фонду вплинуло було 102.540 долярів, у 1951 р. — 130.188 долярів, у 1952 р. — 136.268 долярів. Від 1954-го року починається зменшування впливів до Народного Фонду. У 1955 р. впливи виносили 94.800, а в 1956 р. вже тільки 86.360 долярів. П. **М. Пізнак** пояснює це зменшування впливів тим, що давніше організації давали поважні датки до УНФонду. В останніх роках численні організації закупили собі доми і мобілізують своїх членів до їх сплати. Це відбивається некорисно на впливах до УН-Фонду. Друга причина зменшування лежить у нашій натурі. Українці запалюються до великих справ тільки солом'яним огнем. А цей триває коротко. Ще не так давно наші Відділи УККА робили численні імпрези, дохід з яких йшов до УНФонду. Тепер таких імпрез дуже мало. В чотирьох перших роках до Народного Фонду впливали всі збірки з коляди і з писанки. Коли ж збірки на коляду та писанку з Нар. Фонду виключено і передано їх в руки ЗУАДК-ту, то ясно, що висота впливів на Народний Фонд мусіла зменшитися, бо збірки з коляди і писанки впливали безпосередньо до каси ЗУАДК-ту. Є ще й багато інших причин зменшення впливів до Народного Фонду. Але не забуваймо, що доля Нар. Фонду в наших руках. Всі учасники наради мусять собі докладно з'ясувати, що вони тут радять, як урядники УКК, а не як партійники й індивідуалісти. Всім нам дорога справа, для якої працює УКК. Тому в інтересі нас усіх є цю інституцію підтримати, щоб вона діяла незалежно й суверенно як для добра українського, так і для добра американського народів.

Слово Голови Контрольної Комісії п. І. Іванчука

Контрольна Комісія перевела контролю книговодства УКК дня 25 травня 1957 р. Всі книги — як прибуткові, так розходові і всі прилоги та банкові викази — в повному порядку. Контрольна Комісія не знайшла ніяких помилок і не мала ніяких скарг, які відносились би до прибутків чи видатків. Голова Контрольної Комісії погоджується з усіми тими цифровими даними, які подав у своюому звіті Касієр п. Михайло Пізнак. Контр. Комісія ствердила, що Народний Фонд замість рости з року на рік, то він спадає. Платники — замість рости, теж спадають чи пак зменшуються. Контр. Комісія має застереження до висилання письм УКК при допомозі часописних органів Братських Союзів, бо це коштує забагато. Коли ж і на далі так мало б бути, то треба для кожної Братської організації давати конверти іншої краски, щоб можна зорієнтуватись, скільки наплило до Нар. Фонду за посередництвом кожної Братської Установи. При цій системі розсилки бувають такі випадки, де один і той самий платник дістає аж три такі самі листи тому, що дістає їх від кожного часопису, який пренумерує. Контр. Комісія вважає, що в канцелярії треба точно вести статистику

РІЧНІ ЗБОРИ КРАЙОВОЇ РАДИ УКК.

В Президії (зліва направо) П. п. Л. Добрянський, Д. Галичин, І. Білинський та М. Пізнак. Промовляє: П. д-р Антін Жуковський.

платників з кожної місцевости. Голова Контр. Комісії підкреслює, що кожна Централя повинна бути більше відповідальна за свої клітини на місцях в тому напрямі, щоб вони не занедбували вплати своїх вкладок до УКК. Контр. Комісія вважає, що треба давати більше інформацій про діяльність УКК, як у центрі, так і на місцях. Промовець закликає до солідарних зусиль, щоб значно збільшити впливи до Народного Фонду.

3. Дискусія над звітами

Саму дискусію попередили запити до членів Президії та Екзекутиви УКК. Запити ставили — **проф. Олександер Грановський** (Мінеаполіс), **Іван Шарай-Самійленко** (Ню Йорк), **Юрій Присташ** (Янґставн), **Володимир Бачинський** (Філядельфія), **Томашевський** ((Шикаґо), **Іван Дужанський** (Шикаґо), **д-р Олександер Соколишин** (Ню Порк). Відповіді давали: Касієр **Михайло Пізнак,** Президент **Дмитро Галичин, д-р Вікентій Шандор** (про акцію на терені Об'єднаних Націй) і голова Контрольної Комісії **Іван Іванчук** (Дітройт). Із тих запитів були два типові: а) чому такі дорогі видавництва періодиків УКК, зокрема „Українського Бюлетеню"; б) чому досі не полагоджено справи надання більших прав платникам Національного Датку по Відділах УКК. Бо, як досі, то ці платники не мають ніяких прав. — До першого питання під а), треба підкреслити, що „Український Квартальник" появляється в англійській мові тільки чотири рази до року, в книжковому форматі. „Український Бюлетень" появляється в часописному форматі двічі на місяць, себто двадцять чотири рази на рік. „Бюлетень" виконує інформаційні завдання в українських справах для чужомовної преси не тільки в Америці, але й поза нею. Касієр УКК п. **Пізнак** заявив, що ніяких підвишок на оба названі видання УКК від ряду літ не було. — Щодо запитів під б), то цій справі переважно була присвячена велика увага всіх учасників наради в дискусії першого дня, на комісії і на пленумі другого дня нарад.

У дискусії над звітами забирали слово **д-р Антін Жуковський** (Норт Дакота) — в справі УНФонду, книжкових видань УКК, організації та Шкільної Ради.

П. Іван Завалникут, що був організатором УКК, подав з мотиваціями проєкт на зміну деяких точок статуту УКК, які мали б докладніше розмежувати компетенції поодиноких органів УКК, зокрема екзекутивних. Далі — запропонував створити новий орган, а саме: Кураторію Українського Народного Фонду. Вона мала б 9 членів і була б органом УКК. Крім того, підкреслив потребу встановлення районових організаторів УКК.

П. Юрій Присташ (Янґставн) пропонував висилку привіту в телеграмі до Православної Ліґи в Пітсбурґу.

П. Степан Шипилявий (з Боффало), що був деякий час організатором УКК, зазначив: „Конгресовий Комітет відстав від мас, а маси відстали від нього. Зв'язок між одними і другими замалий. Ті, які повинні цього берегти, які мають посередній зв'язок, себто Центральні організації, не прив'язують до цього ваги". Обниження впливів до Народного Фонду тільки тим і пояснюється. Врятувати його висоту можна тільки при допомозі безпосередніх зв'язків з платниками та почерез них і з неплатниками, які, при щирій атмосфері взаємин Централі з низами, стануть платниками Національного Датку. Всім нам треба віри в те, що робимо, а ця віра прийметься і в інших. Пропонує, щоб Шкільна Рада влаштувала семінар для учителів парохіяльних шкіл. П. С. Шипилявий мав великий вплив на дискусію в справі УНФонду тому, що він далеко перед реченцем Річного З'їзду Крайової Ради дуже солідно проаналізував всі впливи до УНФонду за останні роки (від 1950 р.) і поробив з цієї аналізи серйозні висновки для ведення й організації УНФонду на будуче. Ця його студія й аналіза появилась окремою брошурою, виданою його власним коштом. Її п. Шипилявий розіслав усім членам Ради Директорів і Ширшої Ради, які разом творять Крайову Раду. За цю працю дістав п. С. Шипилявий признання від учасників дискусії.

П. Антін Маланчук (з Ню Гейвен) підкреслював ролю стейтової філії УКК в Конектикат та поставився критично до надміру обіжників Централі УКК-ту.

П. Іван Вовчук зазначує, що у звітах нема згадки про працю Політичної Ради. Вважає, що треба посилити видавничу працю. У зв'язку з тим, треба за всяку ціну довести до збільшення Народного Фонду при допомозі приєднування постійних платників Національного Датку. Щождо праці Шкільної Ради, то апелює до Культурної Комісії, щоб вона звернула увагу на необхідність опрацювання та видання бездоганної з педагогічного погляду книжки-підручника для дітей до 11-го року життя.

Д-р Юрій Старосольський (Вашинґтон, Д. С.) підкреслює, що в розбудові Народного Фонду треба спиратись на стандартні бази: матеріяльні, моральні (ідейні) та людські.

Мґр. Володимир Ничай (Шікаґо) ствержує, що атмосфера цієї наради є зовсім інша від тої, яка була перед двома роками на Конвенції УКК. Сьогоднішня атмосфера причиниться до того, що всі роз'їдуться з неї збудовані, піднесені на дусі. Далі, звертає увагу на обставину, що до нашого краю приїхало багато нових іміґрантів в останніх двох роках, але вони нічим не причинились до збільшення Народного Фонду. Промовець ґратулює д-рові Жуковському його політичних успіхів у стейті Норт-Дакота. Ця ґратуляція йому належиться ще й тому, що він є одинокий між лікарями, який займається громадськими і політичними справами. Коли б його слідами пішли інші наші лікарі, зокрема, коли б усі вони платили Національний Дадок, то не треба було б журитися справою Народного Фонду, який єдино може належно уфундувати самостійну і до того широку діяльність УКК. Треба підкреслити, що Українське Лікарське Т-во в Америці нараховує 700 зареєстрованих членів. Кидаючи оком на минуле, п. Нечай твердить, що одною з причин зменшення впливів до Нар. Фонду є остання Конвенція. Крім того, на платників неґативне враження робили непотрібні полемічні замітки в пресі на тему найвище поставлених осіб в УКК. Цього на будуче треба оминати. Накінець, постійні платники нац. датку не мають ніякого голосу ані впливу на те, що діється по Відділах, а також на те, що діється на вершинах, як на конвенціях та з'їздах УКК. З уваги на цю останню справу, треба відповідно змінити правильник УКК. З інших справ слід би переорганізувати ведення Народного Фонду, бо там часто трапляються помилки, які кривдять неслушно деяких платників. Треба всюди покликати на місцях комісії Народного Фонду. До важних організаційних справ належать порушені вже в дискусії встановлювання організаторів, а в Централі — окремого організаційного референта.

Д-р Василь Небелюк (Ню Гейвен), представник філії УКК, висловлює признання Українському Конґресовому Комітетові і зокрема, його голові за працю. Піддає суґестію видавання сконденсованих і популярних книжок в англійській мові для масового поширення. Крім „представника" нашого при Об'єднаних Націях, треба б мати свого „представника" і при Ватикані. В одному й другому випадку мова не про офіційне представництво, якого ми не можемо мати, але радше про наших мужів довір'я, які виконували б обов'язки інформаторів про українські справи.

Панна Катерина Кохно доповнює те, про що інформував д-р В. Шандор, себто про працю й намічені пляни праці при Об'єднаних Націях. Крім того, оповідає про свої досвіди та спостереження у взаєминах з американцями, особливо в часі деяких конференцій.

П. Б. Рак (Ню Йорк) порушив у дискусії справу Народного Фонду, підкреслюючи, що впливи до Фонду маліють тому, бо права платників Національного Датку зовсім знехтовані; а далі, — що всі акції УКК, зокрема ж збіркові, не є пляновані ні одною Центральною Орґанізацією серед її клітин; накінець, твердить, що в канцелярії УКК забагато бюрократії, яка має ту прикмету, що багато справ вбиває. А Об'єднаному Комітетові Українських Організацій Ню Йорку треба передати всі льокальні справи, щоб він сам їх полагоджував.

П. Степан Куропась (Шикаґо) підкреслює, що УНСоюз дає великі дотації Народному Фондові. І на цей рік асиґнував дві тисячі долярів. Коли ж мова про те, хто між містами стоїть на першому місці під оглядом плачення Національного Датку, то треба признати, що на першому місці стоїть Ню Йорк, бо втратив найбільше платників, на другому під цим оглядом — Шикаґо, а на третьому Філядельфія. З того імпасу треба найти вихід. Вважає непотрібним і недоцільним творити філії т. зв. „наказного" типу.

Пан Калмук Іван (Вашинґтон) заяляє, що вже 5 літ є членом УКК і постійним платником Національного Датку. За це отримав оцей „ґудзик" (відзнаку) і дві мінути часу в дискусії на останній Конвенції. Причиною зменшування впливів до Народного Фонду є остання конвенція, яка посіяла знеохочення. УКК не потребує аж трьох періодиків, а то: „Квартальника", „Бюлетеня" і „Вістей". Один треба зліквідувати. На тому зискаємо на інші пекучі потреби десять тисяч долярів. Замість „Квартальника" і „Бюлетеню" можна мати телевізію, а, крім того, можна видати кілька потрібних книжок.

П. Шарай-Самійленко. Доповнює те, що сказала п. К. Кохно. Він підкреслює, що зробила „Асоціяція Політичних В'язнів". Переповідає свій плян праці, переданий свого часу до УКК. Контрольна Комісія повинна найти причини зменшування Народного Фонду. Опозиція проти допомоги УНРаді причинилась до зменшення впливів до УНародного Фонду. Він є за наділення Директора канцелярії УКК екзекутивними правами. На чолі канцелярії повинен стояти секретар УКК, або екзекутивний президент, який мусів би бути в контакті з Комісіями і брати за їх постанови та виконання на себе всю відповідальність.

П. Антін Драґан (редактор „Свободи") казав дослівно: „Моє враження, що ми не репрезентація, але фінансова установа". Головне для нас — доляр! Зелений! Народний Фонд не є наша ціль, але засіб! Треба поставити виразну мету, а будуть гроші. А наша мета: Україна! Поставмо її перед нашу громаду і гроші будуть".

П. Юліян Павчак (Бруклин) висловив побажання, щоб збірки з Бруклину значити окремо, а не під фірмою Ню Йорку, бо в Бруклині є окремий Відділ УКК.

Голова Зборів, Президент Дмитро Галичин, проголосив, що дискусія закінчена (год. 3.30 по полудні). Рівночасно повідомив, хто буде очолювати поодинокі комісії. Головування в І. комісії (політичній та інформаційній) припало голові Політичної Ради п. **Степанові Яремі.** Другу Комісію (для справ організаційних, фінансових, господарських і статутових) очолив голова організаційної Комісії **Василь Мудрий.** Третя комісія (для справ культурних, шкільних і молоді) дістала провідника в особі проф. **Олександра Грановського.** Всі комісії негайно відійшли на наради до окремих конференційних заль.

РІЧНІ ЗБОРИ КРАЙОВОЇ РАДИ УКК.

В Президії (зліва направо) П. п. Д. Галичин, Л. Добрянський, І. Білинський. Промовляє: П. І. Вовчук.

Вечером відбулась для всіх учасників нарад святочна вечеря, переплітана мистецькими виступами баритона **Михайла Мінського** і піяністки **пані Дарії Каранович.** Крім того, редактор „Українського Бюлетеню" **Володимир Душник** поділився з учасниками вечері своїми враженнями із поїздки до Бразилії та Арґентини, а зокрема інформаціями про життя тамошніх українців. — Знов же панове **Д. Галичин та М. Пізнак** передали один фраґмент із своїх відвідин у школі в Монтерей (Каліфорнія). На цьому закінчено цей врочистий вечір і перший день зборів.

4. Звідомлення з праці Комісій

В неділю, другого червня 1957 р., коло години 11-ої перед полуднем, відновились наради під проводом президента **Дмитра Галичина.** На порядок денний прийшли звіти із праць поодиноких комісій. Як першого звітодавця, голова зборів викликав представника І-ої Комісії адвоката **Степана Ярему.** П. Ярема попросив ред. **Антона Драґана,** щоб він відчитав постанови Комісії. Ред А. Драґан відчитав такий проєкт резолюції:

„ТОМУ, що ні від кого Незалежна, Суверенна і Соборна Держава Українського Народу є історичним фактом і

тому, що ця Держава була заперечена насильством і розбоєм тепер червоної Москви і

тому, що Москва змушена була залишити ту державну фікцію у формі УССР, Української Соціялістичної Совєтської Республіки і

тому, що відновлення тієї Держави є передумовою тривкого миру в світі і

тому, що Український Нарід веде безперервну боротьбу в різних формах для відновлення тієї Держави і

тому, що відновлення тієї Держави тісно зв'язане з визволенням усіх поневолених народів та створення на території теперішнього СССР вільних, незалежних і суверенних національних держав на їх етнографічних територіях і

тому, що ця справа все ще не є належно поставлена в американській та міжнародній політиці —

КРАЙОВА РАДА УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ на своїх нарадах у Ню Йорку дня 1 і 2 червня 1957, розглянувши уважно ті проблеми та познайомившись і прийнявши до відома дотеперішні акції Українського Конґресового Комітету, рекомендує своїм Екзекутивним Органам: продовжувати і скріплювати акцію Українського Конґресового Комітету для виразнішого і позитивнішого з'ясовування української справи для американської закордонної політики, як і міжнародної політики відносно Української Держави, яка була, хоче і має бути суверенною державою в її етнографічних межах.

В тій цілі, Крайова Рада зокрема рекомендує:

1. Відповідними публічними виступами та публікаціями використати нагоду, яку в 1958 році дасть СОРОКРІЧЧЯ Відновлення Суверенної Соборної Української Держави.

2. Підкреслювати і розвивати цю проблему в своїх періодичних і неперіодичних, існуючих і нових виданнях.

3. Поширити зв'язану з повищим свою акцію на неохоплені ще ділянки уряду і суспільства та суспільного життя.

4. Віддати окрему увагу таким аґенціям, як урядовий „Голос Америки" та приватні „Радіо Визволення" і „Радіо Вільна Европа", як теж і Об'єднаним Націям.

5. Продовжувати і скріплювати свою співпрацю з усіми американськими і етнічними групами, які визнають наведені принципи та протидіяти тим, які їх заперечують.

(Закінчення на стор. 3.)

59. Campaigned for Senator Mansfield's measure on CIA: Record statements, letters in Washington Star.
60. Prepared TV program on Russian Communist imperialism, featuring Ambassador Romulo, Shahi, and Hon. McCormack.
61. Congressman Smith and Congressman Dodd placed statements in Record on 1000 years of Christianity in Ukraine.
62. Gave testimony on Forced Labor in the USSR before Douglas committee and, at Senator's request, assisted staff on editing of material.
63. Address on Ukrainian Churches in program at Marquette University—The Church Behind the Iron Curtain—which Dr. Roman Smal-Stocki superbly arranged.
64. Assumed full responsibility for UCCA's participation in Liberation Rally in New York City.
65. Led with good cooperation in the formation of the American Conference on the Non-Russian Nations in the Soviet Union.
66. Privileged to join in addressing the meeting on 1000 years of Ukr. Christianity in Philadelphia.
67. Gave an address on occasion of Baltic Genocide Day in Washington, D.C.
68. Congressman Flood placed address in Record; so did Congressman Dodd on slave labor and Marquette speech.
69. Appeared in Winnipeg to address Ukrainian National Youth Federation.
70. Collaborated on the two slave labor documents—Senator Smith of N.J. etc.
71. Extensive distribution of **The Great Pretense** country-wide.

III. JULY — DECEMBER, 1956:

72. Participation in Liberation meeting in Caucus Room, House of Representatives.
73. Support of Congressman Dodd's measure on International Juridical Commission and fight for hearings on Humphrey's religious resolution on Ukraine.
74. Congressmen Flood, Smith, Dodd insert statements and addresses into Record; Bentley, the Winnipeg talk.
75. Long preparation for and joint participation in Republican National Convention in San Francisco; Mr. Piznak impressively stated our case before Foreign Relations group and, as a result of Mr. Duzansky's influence (who was an Assistant Secretary of the Convention), he appeared also before the Civil Rights and Immigration committee; at the Democratic Convention in Chicago, Mr. Jarema also made impressive appearance and Mr. Dushnyck contributed heavily and ably to our cause there.
76. Prepared extensive comment on editorial make-believes that appeared in Novoye Russkoye Slovo.
77. Involvement in Senator Paul Douglas' **Freedom Administration** measure.
78. Cautious surveillance over campaign literature bearing on liberation and Ukraine.
79. Preparation of memo for Dulles' meeting at the State Department and other preparations.
80. Meeting with the President, presentation of Smal-Stocki's work, meeting with Dulles.
81. Address at 1000 years Ukrainian Christianity observance in Washington, D.C., at which Governor Pyle, a Presidential assistant appeared and to which Vice-President Nixon and others sent messages.
82. Address on UCCA significance to the Ukrainian Youth League Convention in Philadelphia, Pa.
83. Address in Chicago highlighted comments on Warsaw uprisings and covered in Chicago press.
84. Assisted in preparation of All-American Conference meeting in Nebraska where article reprints on Sarnoff's memo widely distributed and Dr. Smal-Stocki received wide publicity.
85. Worked on implications of Hungarian Revolution for Ukrainians and conception of idea for mass meeting in New York for this purpose.
86. Lecture at Fort Meade on Ukraine before high-ranking officers of Military Institute.
87. Lecture at City College of N.Y. on **Non-Russian Nationalism.**
88. Arranged for appearance of Secretary of Labor Mitchell, Dr. Thorning, Heller, Congressman Feighan at mass rally in New York City; participated in same.

IV. JANUARY — MAY, 1957:

89. Official letter to the President on the Tito visit and active campaigning against it.
90. Engaged in formation of Ethnic Institute at Georgetown University and planning to this date.
91. Address in Jersey City on Ukrainian Independence at impressive meeting that featured Rev. Gannon; our Branch there did a splendid service in this.
92. Broad operation in Washington for Ukrainian Independence Day—books distributed, personal letters to all legislators, fact sheets, heavy Record statements, etc.—my many thanks to Mesrs. Bilinsky and Sprynsky for a consistent chronicle of such events in one of our Ukrainian American organs.
93. Development of support of Cretella-Purtell Proclamation Resolutions to present date, hearing promised.
94. Active representation in important Spiritual Foundations Conference in Washington.
95. TV appearance in Washington on issue of national communism; placed in Record by Congressman Feighan.
96. Lecture on national communism at select Catholic College in Newport, Mass.
97. Memo prepared on American economic aid to Poland; in the Record; wide and mixed reaction.
98. Development of channels for important consideration of book manuscripts on Ukraine.
99. Support of Feighan Resolution on Hungary; developed into Kelly committee inquiry and still open.
100. Important meeting with House Majority leader, John McCormack, at which Mr. Jarema raised most helpful points that are in process of development now.
101. Official letter to His Holiness on Ukrainian situation in Poland.

CONSTRUCTIVE WORK IN THE YEAR AHEAD

The above itemization is selective and indicative. In addition to what has been enumerated above, there are innumerable other events that occurred but these are reflective of the same lines of activity shown here by one or two examples. The range of activity illustrated above includes almost everything that the educational and political aims of our organization require: formal representation, intercessions, extensive correspondence, constant writing, addresses, preparations for Congressional Record, testimonies, TV and radio appearances, lectures, conferences, polemics, public debate, administration of events, responsible decision-making, intervention for countless individual pleas and cases, and incessant political talk which is the unavoidable "stock in trade" in many diverse quarters in Washington.

The reputation and status of UCCA are at the highest levels yet. Its policies are well-defined and widely known in all responsible circles. In my judgement, there is no need now for any change in these policies. Our basic requirement is to continue the course we have and to intensify our actions so to be best prepared for the inevitable changes that will transpire in the international field. However, there is much work for us to do in the course of the next year in order to rise still more toward the necessary levels of best preparation for the future.

This work calls for concentrated efforts on the following:

1. Full preparation for the 40th Anniversary of Ukrainian Independence, as outlined to me by Mr. Lesawyer, who has given considerable thought to this, this should include a) dedication of 1958 to this event b) new avenues of approach in Washington (which shall be done) c) preparation of a book next year containing all events beginning with the Invocations in Congress and d) implemented ideas for the entire year, including our Convention, with stress on the note of Independence.
2. The establishment of a Budget Donations Committee, consisting of businessmen and professionals and integrated into UCCA to insure stability and expansion of UCCA funds.
3. Full impetus given to the American Conference on the Non-Russian Nations in the Soviet Union, starting with its second conference this year.
4. The publication of a UCCA newsletter three times a year, in English and Ukrainian, with the purpose of distributing internal, organizational information.
5. The final fruition of the American Friends of Ukraine.
6. Organization of and aid to Ukrainian student groups in our universities.

These recommendations are not new. However, they should be put into effect this year. Combined with our other going activities, they constitute a heavy and substantial task. They deserve our deliberation and action at this meeting.

I feel certain that our productive efforts this week-end will accelerate our course for the next year. Our organization is fundamentally strong, our people have faith in our work, our reputation is solid—our successful future demands only constructive work, responsible leadership and, above all, firm faith in the outcome of our cause and in ourselves.

Respectfully submitted,
Lev E. Dobriansky, Chairman

РІЧНІ ЗБОРИ КРАЙОВОЇ РАДИ УККА 1-2 червня 1957 р.

(Закінчення з 2. стор.)

6. Продовжувати і скріплювати діяльність Політичної Ради.

7. Допомагати і співпрацювати в подібній акції з іншими українськими репрезентаціями в межах і поза межами цієї Країни та прислухатись уважно всім голосам і відгомонам змагань Українського Народу на Рідних Землях і їх відповідно капіталізувати для справи українського визволення.

Тому, що здійснення тих невідкладних і дуже важливих завдань вимагатиме поважних фондів, Крайова Рада Українського Конґресового Комітету закликає весь український загал збільшити і поширити свою жертвенність на ці великі і благородні цілі".

Д-р Матвій Стахів просить від Комісії прийняти цю резолюцію без особливої дебати. Комісія дає свій проєкт, як загальну директиву. Рада Директорів має вирішити. В тих загальних висловах міститься все, що було говорене на Комісії. Цей проєкт резолюції Зроби прийняли.

Від II Комісії звітував її голова **Василь Мудрий**. Він подав зборам до відома не постанови, а тільки рекомендації Комісії в статутових справах і в справі Народного Фонду.

А. В статутових справах:

На основі дискусії на пленарному і комісійному засіданнях, Комісія рекомендує:

1. Поширити права платників Національного Датку у Відділах УКК, бо досі вони ніяких прав не мають.

2. Представництва від організацій до УКК, на конвенції та збори й наради повинні бути устійнювані та вибирані не на основі численности їхніх членів, але на підставі числа платників Національного Датку. Отже платники Національного Датку в кожній організації мають вибирати делеґатів на конвенції та наради УКК.

3. Внести до статуту УКК докладно спрецизовані точки в окремому письмі п. д-ра І. Заваликута, що відносяться до структури та компетенції поодиноких екзекутивних органів УКК. А крім того, внести окремий розділ про Кураторію УНФонду, як новий орган УКК.

4. Комісія піддає, далі, суґестію трьох внескодавців про створення Кураторії УНФонду, як органу УКК, для організації збірок і завідування УНФондом (покривається з одним із внесків п. І. Заваликута).

Накінець, комісія висунула:

5. Побажання на право творити Філії УКК в поодиноких стейтах, як надбудову над Відділами.

6. Побажання надати Контрольній Комісії УКК право контролювати не тільки касові книги разом із прилогами в прибутках і видатках, але й усе діловодство УКК, що відноситься до його діяльности.

Б) У справах Народного Фонду:

1. Комісія займалася анализою причин зменшування впливів до УНФонду і дійшла до висновку, що на них складаються елементи: а) соціяльного; б) соціяльно-економічного і в) політичного характеру. Крім того, деякі учасники дискусії підкреслювали, що до цього причинились моменти, зв'язані із статутом, який не є всеобіймаючим у справах організації.

2. Комісія піддає під розгляд компетентних чинників УКК письмовий внесок д-ра А. Жуковського у справах методів і засобів, які причинились би до збільшення вплинів для УНФонду.

3. Комісія вважає, що необхідно наладнати живі зв'язки Централі з Відділами. Це тому, що тільки при допомозі таких зв'язків та автентичних інформацій про працю УКК, можна збільшити вплини до Народного Фонду.

4. Комісія вважає, що збіркову акцію треба починати від 1 вересня кожного року.

5. В найгарячіші, т. зв. вакаційні місяці, всі Відділи УКК повинні організувати такі підприємства, як пікніки, фестини та інші імпрези, прибуток з яких має йти до УНФонду.

6. Комісія дійшла до висновку в часі дискусії, що УКК повинен зробити натиск на організації, які переводять збірки на свої цілі, щоб вони впливали на членів всіх своїх організаційних клітин і напрямі вплачування Національного Датку до Народного Фонду.

7. Загальним бажанням учасників Комісії було — суґерувати екзекутивним органам УКК увести в життя інституцію фахових організаторів для обслуги Відділів УКК в справах їх праці, інформації, зв'язків та, накінець, у справі відповідно наладнуваної збіркової акції на Народний Фонд.

8. Комісія звернула увагу і на економічні та господарські наші установи в ЗДА, а також на об'єднання наших професіоналістів, на товариства наших бизнесменів і підприємців, як на потенціяльні чинники в поважній підтримці Народного Фонду. Господарська Рада при УКК, що має об'єднати їх усіх для праці над економічним піднесенням всієї української американської спільноти, не може не звернути уваги і на справу Народного Фонду.

— 0 —

Під кінець референт підкреслив, що в Комісії взяло участь 30 учасників наради. Учасників дискусії було так багато, що треба було обмежувати час для кожного дискутанта до 5-ти мінут. Велике число учасників цієї Комісії дуже маркантно підкреслює велике заінтересовання обговорюваними важливими для УКК справами.

Над справами, що їх обговорювала Комісія, відбулась на пленарних нарадах Крайової Ради обширна дискусія. До неї вернемо пізніше.

По дискусії, прийшов на порядок нарад звіт третьої Комісії.

До слова прийшов **проф. Олександер Грановський**. Він відчитав **проєкт резолюцій Комісії такого змісту:**

1. Хоч Український Конґресовий Комітет Америки існує в основі для ведення політичної акції з метою допомагати визволенню Українського Народу з окупаційної неволі до повного суверенного життя і національної державности, — то він не повинен забувати і про невідкладні культурно-освітні потреби українського суспільства в Злучених Державах.

2. Культурно-виховна ділянка заслуговує на більшу увагу і всебічну підтримку в інтересі самозбереження української спільноти на майбутнє, бо внаслідок того, ми віримо, зростатиме і Національний Фонд.

3. Крайова Рада приймає до відома корисну і конструктивну працю Шкільної Ради і дає їй глибоке признання за її дотеперішні осяги, а, зокрема, у видавництві необхідного шкільного матеріялу для шкільних дітей на різних поземах знання і віку.

Крайова Рада вважає, що праця Шкільної Ради розвинулася настільки, що вимагає окремого службовця.

4. Крайова Рада звертає пильну увагу на те, що видавнича і виховна справа й акція взагалі, як і всі зусилля українознавства, мають спиратись на фундаментальній базі соборности і державнотворчости. Цей постулят є в інтересах єдности українського народу.

5. Крайова Рада вважає що справи українознавчого шкільництва є настільки важливі, що в шкільну акцію повинні активно включитися всі Філії й Відділи Українського Конґресового Комітету Америки.

6. Крайова Рада апелює до Шкільної Ради і всіх чинників Українського Конґресового Комітету Америки, щоб вони звернули особливу увагу на правдивість інформації про Україну в шкільних підручниках, а, зокрема, в американських підручниках і усіх школах і доложили всіх старань для виправлення шкідливих інформацій відповідними культурними потягненнями, інтервеніюючи також в американських видавництвах.

7. Крайова Рада констатує велику потребу освідомлення батьків про важливість їхньої ролі і їх участи у вихованні своїх же власних дітей і молоді взагалі. Крайова Рада закликає усе українське громадянство більше цікавитися і підтримувати молодечі організації, їхні імпрези та ін.

8. Крайова Рада констатує, що одним з важливих засобів національного усвідомлення і громадської активізації є український театр, який тепер підупадає і якому треба присвятити окрему увагу.

9. Крайова Рада вважає теж конечною потребою мати постійного службовця в англійській мові для справ молоді, який має координувати і полагоджувати всякі справи молодечих організацій.

10. Крайова Рада визнає конечною потребу підтримання Стипендійного Фонду для високошкільного студенства.

11. Крайова Рада звертається до Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки з побажанням узглядити відповідними фондами: потреби Шкільної Ради — в сумі $4.000, потреби Стипендійного Фонду — в сумі $2.000, і потреби Культурно-освітньої Комісії взагалі — в сумі $4.000. З цієї останньої суми головну підтримку повинні одержати наші наукові установи — НТШ і УВАН.

12. Крайова Рада уважає, що загальна сума $10.000 з річного Національного Фонду не є завеликою сумою для культурно-освітніх потреб українознавства, в інтересах самого платника, його дітей, нашої молоді і в інтересах українського самозбереження в Злучених Державах Америки.

П. Б. Рак запропонував додаток до резолюцій такого змісту: „Культурна Комісія просить Екзекутиву УКК створити від довшого часу дискутовану КУЛЬТУРНУ РАДУ, яка кваліфікувала б та сеґреґувала б в терені імпрези культурного характеру, бо багато імпрез не відповідає рівневі свого призначення".

На внесок **д-ра М. Стахова**, підтриманий **д-ром Жуковським**, голова зборів **През. Д. Галичин** піддав запроєктовані резолюції під голосування. Збори їх прийняли.

5. Дискусія над звітами Комісій

На тому місці слід підкреслити, що дискусії над звітами першої та третьої Комісій не було. Натомість була жвава й речева дискусія над суґестіями і рекомендаціями **другої Комісії**, що займалась статутовими та фінансовими справами. У дискусії, по порядку забирали слово **А. Драґан, С. Шипилявий, д-р М. Стахів, д-р І. Заваликут касієр Михайло Пізнак, П. Шмаґала, А. Батюк, П. Калмук, А. Маланчук**, Екзекутивний директор **Ст. Ярема. В. Бачинський**, Голова Контрольної Комісії **І. Іванчук. П. Квітковський, д-р А. Жуковський, д-р Ю. Старосольський**, Президент **Дм. Галичин.**

Постараємося схопити тут найважніші моменти цієї дискусії. Один з дискутантів вимагав скликання надзвичайної Конвенції для переведення обговорених на Комісії проєктів статутових змін та доповнень статуту. Мотивував це тим, що 7-ма Конвенція УКК-ту мала б відбутися вже на основі нового статуту. Коли ж це не станеться, то старші члени вже мабуть не дочекають цієї зміни статуту на черговій звичайній Конвенції **(п. С. Шипилявий).**

У відповідь на це, висунено арґумент, що звичайна Конвенція вже недалеко, бо відбудеться за одинадцять або 12 місяців, у 1958 році. Запроєктовані зміни треба основно розважити. Теперішній статут є випливом компромісу, згідно із договореннями між контрагентами, які творили консолідацію в теперішньому широкому засягу. Статут цей зачартерований і важко було б нам на скору руку робити зміни, які противилися б його основній компромісовій базі. **(д-р М. Стахів).**

Не так то легко ввести до статуту точку про створення ще одного екзекутивного органу в межах УКК. Кураторіь Фонду була, але себе не оправдала, хоч не була передбачена статутом. Вона існувала на основі рішення екзекутивних органів УКК. Повторяти її вдруге недоцільно, коли вже раз себе не оправдала. Це моя думка. Але це не значить, що статутова Комісія не буде цього внеску розглядати. Обов'язком цієї Комісії буде докладно та основно розглянути всі проєкти на зміну статуту чи на його доповнення. Може деякі справи дасться приспішити введенням їх до правильника. **(адв. М. Пізнак).**

Була й пригадка про те, чому і в якій цілі свого часу, в Вашинґтоні покликано до життя Народний Фонд. Він був створений на те, щоб всі пожертви на народні цілі та національні потреби купчились в ньому. Розумовання було просте, але й переконливе: хто з громадян вплатить свій Даток Народного Фонду, той вільний від уcяких інших датків на загальні (не льокальні) потреби. З того Фонду, згідно з пляном, спомагано політичні осередки, що діяли на еміґрації для українського визвольного змагання. Згодом це відпало. Народний Фонд став виключно тільки фінансовою базою для праці УКК. Чи не було б доцільним вернути до недавної традиції, щоб таким чином з'єднати для Фонду тих, які від нього відійшли, а які збільшили б його ресурси своїми вплатами. **(А. Батюк).**

Ясно, що до слова прийшли противники такого ставлення справи тепер, по гірких досвідах з відповідальними американськими чинниками **(адв. Ярема)**, а далі по прикрих досвідах у самому нутрі УКК і по рішеннях конвенцій, які недвозначно схвалили, що Народний Фонд призначений в першу чергу на працю УКК в Америці і на культурні та наукові потреби українських установ в ЗДА **(В. Бачинський).**

Твердження про те, що УКК не є **організацією**, а тільки **репрезентацією** (А. Драґан) поширено тим, що УКК є **організацією організацій**, себто **надбудовою** над усіми тими організаціями, що є його членами і в такому характері він має **репрезентаційні завдання (А. Батюк).** Досі ніколи не було ні у кого ніякого сумніву в тому, цей момент репрезентації організації і ніхто не намагався ніколи і ніде оспорювати цій момент репрезентації організацій. Учасникам дискусії на пленумі і на Комісії йшло про те, щоб на терені УКК взаємно доповнялись два чинники, а саме: громадських, соціяльних і політичних організацій з платниками Національного Датку з низових клітин. Цього вимагає наше життя, наша сучасна дійсність і добре зрозумілий інтерес **УНФонду (Вол. Бачинський).**

Справа Народного Фонду була центральною проблемою на Комісії. Вона стала такою ж і на пленарному засіданні, по проголошенню рекомендацій Комісії. Їй присвячували увагу всі промовці. Зокрема, було враження, що домагання надати належних прав платникам Національного Дотку здобуло право громадянства серед усіх відповідальних представників найвищих екзекутивних органів УКК. Один з них підкреслив, що цю справу дасться полагодити скоро, перевівши відповідні доповнення до Правильника УКК **(адв. М. Пізнак).**

6. Різні справи, що ждали вирішення

1) Апеляція Відділу УКК з Пітсбурґу в справі розв'язання стейтової філії. Справу реферував дир. **Ю. Ревай.** Промовляв у цій справі п **І. Дуткевич** (Пітсбурґ). Збори Крайової Ради апеляцію відкинули і тим самим розв'язання філії завершили.

2) Справу збільшення числа членів Політичної Ради усунено з порядку денного на основі мотивів голови організаційної Комісії.

3) **Д-р Ю. Старосольський** заапелював до збору і до екзекутивних органів УКК, щоб вони пішли назустріч столичній вашинґтонській українській громаді у зв'язку з наміреною будовою Українського Народного Дому. Цей дім повинен би бути в столиці ЗДА репрезентаційним. Тамошня українська громада не бажає від УКК грошей. Вона просить, щоб він (УКК) дав свій протекторат на цю акцію будови. — Рішено передати справу Екзекутиві й Раді Директорів до вирішення.

4) **Дир. Ю. Ревай** дає коротку інформацію про участь українців у збірках на Американський Музей Іміґрації.

5) **Д-р А. Жуковський** ставить внесок, щоб чергова Конвенція УКК відбулась в одному з міст центральної Америки, але не на сході. — Внесок не був прийнятий, його потрактовано як побажання.

6) **Президент Д. Галичин** короткою промовою закрив Збори. Учасники відспівали український національний гимн.

∴

З переповідженого ходу зборів Крайової Ради УКК випливають дуже різнородні помічення й зауваження. Збори були дуже речові. На них не втрачено ні одної мінути на якісь формальні чи т. зв. „наглі справи". Як у звідомленнях, так і в, рефератах видно було речовий підхід не тільки до обговорюваних тем, але й до проблеми часу. Головні реферати були видруковані й роздані всім учасникам. Недруковані реферати були короткі та змістовні.

Всі Комісії працювали справно, виключно в межах доручених їм завдань і наміченої тематики. Обі дискусії — як над загальними звітами, так і над звітами Комісій, були надзвичайно спокійні, ділові та змістовні.

Коли так буде підготована чергова Конвенція УКК, як була підготована ця Крайова Рада, то перед УКК стануть зовсім нові перспективи праці, — праці, підтримуваної цілою українською збірнотою Америки. Це тим уґрунтоване, що праця УКК в Америці для допомоги визвольним змаганням українського народу найважливіша. В тій ділянці праці Українського Конґресового Комітету ніхто не заступить, бо він (УКК) є установою американських громадян українського походження.

Український Конґресовий Комітет Америки мусить, як досі, так і в найближчій будуччині, організувати й плянувати працю не тільки для централі, але й для всіх своїх організованих клітин (Відділів) на місцях. До обсягу тієї праці належать: 1) безперервні товариські, інформаційно-ділові та професійні зв'язки з американським світом праці, як інтелектуальним, так і фізичним; 2) безупинні ділові контакти з американським політичним, громадським, науковим і мистецьким світом; 3) організована участь у конференціях та з'їздах загальноамериканських організацій, в яких членом є УКК, і також організована участь в американських конференціях та імпрезах на теми закордонної політики, що їх організують щороку деякі високі школи у ЗДА; 4) контакти і спільні дії з організованими національними групами американців, що їх народи поневолені комуністичною диктатурою так, як український нарід.

Хто всі ці завдання УКК в ЗДА зрозуміє, той напевно буде підтримувати всі його дії беззастережно і постійно.

З уваги на все вище сказане, варто вже в найближчому часі приступати до підготовчої праці для скликання сьомої з черги Конвенції УКК. Діловитий, спокійний та гідний хід тієї Конвенції, добре підготованої, дасть велике моральне вдоволення її учасникам і принесе далекосяглі успіхи українській справі.

В. М.

До Народного Фонду пишуть...

До Українського Конґресового Комітету Америки.

Я, нижчепідписаний, Г. Р., з Міннеаполісу, посилаю свій даток до Конґресового Комітету в сумі 5 дол. і може це бути останній, бо я чуюся нездоровий. Не працюю вже і перейшов на утримання Сошел Секюріти. Воно не є так вистарчальне, але Богу дякувати і за це. Конґресовий Комітет підготовляється до відсвяткування 40-ліття Української Держави! Це держава дійсно була і випустила свою власну валюту, яку я передаю Вам на пам'ятку — для показу Американським репрезентантам. За Українську Державу я брав участь в бою і пам'ять про це у мене залишиться до смерти.

Остаю з пошаною до Вас
23. IX 1957 **Г. Р.**

П. С. Пан Г. Р. разом з листом надіслав кредитовий білет на 500 гривень Української Народної Республіки з року 1919.

∴

До Конґресового Комітету

...Жертвенність серед наших людей є. Я це знаю, зі своєї збіркової практики. Але я роблю цю роботу з посвятою, з любов'ю, з відданістю. Завдаю собі труд і маю сатисфакцію, що й наслідки є корисні.

Централя УККА проявляє замало ініціятиви. Панам Директорам УККА треба перейти з дефензивних позицій в офензиву! Залюбки повторяємо думку, що жиди дають охоче й добровільно. Неправда! До жидів підходять їхні керманичі дуже гостро! Знаю це з практики. Маю сусіда жида, який, так само як і наші люди, на все і вся нарікає. Але коли до нього прийде під шабес збірщик на жидівські цілі, то ніколи не вийде з порожніми руками! Те саме поляки і їхні фонди, хоча б на репатріянтів! Треба подивляти їхню ініціятиву та запал до цієї справи. Усі приватні радіопрограми включилися в акцію. Кардинал Вишинський посилає подяки, а поляки дають. Церква може зробити дуже багато!

По справах збірки на УНФ треба Централі мати ясну, різку і неуступчиву політику. З „прошенням" слід вже перестати. Слід вимагати — і то строго вимагати. Винних, тобто байдужих, картати, а заслуженим віддати належне признання.

3 жовтня 1957 **В. Д.**

∴

Поважаний **Конґресовий** Комітет.

Прошу не сміятися, — я дещо напишу смішне. Народний Фонд є в нашім народі, як при війську корпус. Всі вояки в тім корпусі не роблять того, що корпус вимагає від всіх вояків. В тім корпусі є такі вояки, що гаптах не стане, штрам не хоче зробити, зицирки не вміє, стріляти не вміє, служби не робить, а при войську в корпусі служить. То так само наш народ є зарахований до України, але не всі хочуть стати до того, що Україна від них жадає. Так стоять заараховані до України, як ті вояки в корпусі, що мундур носять, а нічого не роблять. В корпусі таким кажуть „оферми". А як сказати тим, що до українського народу зарахований, а не сповняє того, що Україна від нього жадає? Дай Боже, щоб вони стали до тих, що стоять гаптах і штрам.

Прошу прийняти мій Фонд 10 доларів. Щастя, Боже, Вам дай.

Форд Сіти, 18. IX 1957 **Р. Р.**

∴

...Надсилаю Вам адреси 4-ох осіб, усі вони мають свої власні хати. Якщо нема їх у списку платників Датку, то повинні б дати. А щоб Ви не тратили грошей на поштові марки, я вкладаю 4 трех-центові марки.

А. Д.

∴

До УНФонду.

...Я гадаю, що в справі УНФонду ми всі — і політичні провідники і громадянство — переочуємо один момент, а саме — ту виключну, історичну нагоду, коли ми, американські українські, справді можемо допомогти Україні, українській справі. І то — допомогти легко, без найменшої напруги. Бо, справді, тих 10 долярів на рік кожний українець у ЗДА може дати. Коли ж ми їх не даємо, то для цього дійсно нема жадного виправдання.

Супроти такого стану речей — мені здається — поступування нашого УККА занадто м'яке, делікатне, поблажливе. УККА — просить. Між тим, УККА, як відповідальний провід українців у ЗДА, має говорити про речі виразно і твердо! Так, як говорять державні мужі. Так, як говорив Черчіль до англійського народу, вступаючи в другу світову війну: я вам сьогодні нічого не обіцяю, крім поту, крови і життьових обмежень, бо ми маємо подолати ворога!

В нашій ситуації УККА також має говорити: потребуємо для справи мільйон долярів річно, **ми їх можемо дати, а тому мусимо дати.**

Але так має говорити не тільки Централя УККА, так мають говорити Відділи УККА на місцях, так мають говорити ті 10 тисяч українців, що точно платять Національний Даток, — у своїм оточенні, у своїй громаді.

Більше твердости, принциповости і отвертого ставлення справи. Щоб ті, які ухиляються, відчули, що їх поступування має серед громадянства належну оцінку...

27 вересня 1957 **А. Г.**

Сьогодні публікуємо до загального відома листи Платників і Жертводавців УНФонду, що прислали свій Національний Даток чи пожертви в часі від 9-го травня до 18-го вересня 1957 р.

УСІМ ГРОМАДЯНАМ, ЩО ВИКОНАЛИ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК, — ЩИРА ПОДЯКА.

Український Конґресовий Комітет Америки

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ ВПЛАТИЛИ:

ЗА 1956 РІК ЖЕРТВУВАЛИ:

Листа ч. 12 (до замкнення 1956-го року).

КАЛІФОРНІЯ:

Гентінґтон Парк: Іван Тереник $10.
Лос Анджелес: Констант. Стадник $10.
Сан Дієґо: Д-р Богдан Осадца $25 (за 1957 р.); П. Запар $10.
Сан Франсіско: Е. Юркевич $10; М. Сцьоцюрка $1.

КОЛОРАДО:

Денвер: Д-р Богдан Винар $10.

КОННЕКТИКАТ:

Бріджпорт: По $10: Андрій Борис, Боженна Юркевич, Василь Телещук, Осип Сливинський, Т-во ім. Ольги Басараб, Степан Бoлянський (на 1957 р.).
Гартфорд: Микола Ференц $25 (на 1957 р.); По $10: Павло Ґевент, Роман Скочдополь, Ярослав Ткачук; по $5: о. Г. Домапович, Дмитро Колішка. **В часі похорону бл. п. Миколи Скоробогатого** з ініціятиви п. Андрія Стефанова зібрано на УНФонд: по $5: Павло Бодник, Павліна і Стефан Горнат, Йосиф Скоробогатий, Андрій Стефанів, Каролина і Володимир Тесля; по $2: Ізидор Боднар, Мих. Іванюк; по $1: М. Гриґоз, І. Каганяк, А. Ковальський, І. Козак.
Ню Брітейн: По $10: Григорій Фот, Осип Сич, Павло Тенишин (за 1957).
Ню Гейвен: Мих. Дуда $2.
Норвіч: по $10: Петро Хома, Григорій Гайдук, Федір Лазар, Петро Мархонь.
Стемфорд: І. Круліковський $1.
Стредфорд: Дарія і Мирослав Стахів $20 (за 1955 і 1956); Яким Олексишин $10.
Виллиментик: Іван Повалюк $10; Ів. Науменко $1 (за відзнаку).

ДЕЛАВЕР:

ВІЛМІНҐТОН: По $10: Василь Дзюбак, Василь Клапцуняк, Тамара й Іван Кніґиницький, Марія Новосельська (на 1957 р.), Українська Правосл. Громада при Церкві св. Петра і Павла; Петро Кулінський $2.

ФЛОРИДА:

Маямі: Іван Дубек $10 (на 1957 р.), „Провидіння" (122 відд.) $10.

ІЛЛИНОЙ:

Елтон: Д-р Дмитро Яросевич $20.
Аврора: Андрій Ноґа $5 (на 1957 р.).
Шикаґо: Ліґа американців українського роду $225 (з розрахунку); Філліс і Володимир Пастушин $40 (за роки: 1954, 1955, 1956 і 1957); Іван Малахівський $30 (за 1954, 1955 і 1956); по $20: Б. Л. (за 1955 і 1956), Роман Цьох (за 1956 і 1957), Петро Яць (за 1956 і 1957), Іван Фіта (1956 і 1957); по $15: Дора і Володимир Левицький, д-р Павло й Олена Турула; по $10: Адам Антонович, Йосиф Апостол (на 1957), Дмитро Баґрій, Степан Валюх, Іван Бараник, Ольга Басараб, Богдан Велей, Михайло Бойко (1957), Петро Бойчук, Михайло Борняк, Стефан Буртник (1957), Петро Хімяк (1957), Йосифа Четвінська (1957), Ярослав Чернявський, Іван Данилів, Стефанія і Василь Данилишин, Софія і Петро Дріст, Зенон Дзядик (1957), Анна Дутка, Михайло Федорів, Степан Ґоляш, Антін Гайдук, Остап Івахів, Теодор Яцків, Володимир Янів, Валентина Кавка (1957), Юліян Каменецький, Марія Камай (1957), д-р Осип Караван, Михайло Карачевський, Іван Карпенко (на 1957), Онуфрій Коцелко, Тимко Костишин (1957), Богдан Куцан, д-р Микола Кулицький (на 1957), Олег Куріца, Нестор Кузич, Іван Кузин, Іван Лаврук, Іван Малюк, Антін Маник (на 1957), Осип Москалевич (1957), Василь Мосяк, Дмитро Маковей (1957), Ілля Мулла, Роман Назаревич, Андрій Олексин, Об'єднання колишніх вояків УПА (головна управа), Степан Петричка, Петро Перцак, Ярослав Рак, Дмитро Рудий, Йосиф Рудий, Мирослав Самиця, Іван Сениця, Степан Скробач, Павло Слободян, Микола Сливка, Стефан Стадник, Юрій Сидорович, Іван Шатинський (на 1957), Борис Шевченко, Іван Турчманович, Василь Васюнець, Григорій Василів (1957), Михайло Венґльовський, Петро Вівчарик (1957), Михайло Воробець, Онисим Врублівський, Микола Заяць (1957); по $5: Александра Баран, Олекса Хіч (1957), Микола Денисюк, Дмитро Дякун (1957), Ярослав Кравець, Юрій Мазур; Теодор Фірцович $4; Ольга Трешньовська $2; по $1: А. Іванюк, П. Савицький.
Елмвуд Парк: Михайло Сопко $10 (на 1957 р.).

ІНДІЯНА:

Форт Вейн: Й. Й. Горняткевич $10.
Ґері: По $10: Омелян Бровар (на 1957 р.), Панас Климко.

КЕНЗАС:

Кензас Сіті: По $10: Мирослав Боруцький, Іван Бриський (на 1957 р.); Микита Крикливий $3; по $2: Славка Боруцька, Ілько Пелешко; І. Миколанецький $1.

КЕНТОКІ:

Луісвілл: По $10: Борис Шарий (1957), Михайло Шарий (1957).

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: По $10: Володимир Чорнодольський, Степан Хай, Александер Дуда, Омелян Гой, Павло Калитовський, Іван Корнафель, о. Петро Мельничук (на 1957), Іван Радь, Михайло Райца, СУМА (відділ за 1955); по $5: Андрій Чорний, Юлія Маньовська, Ярослав Шавяк.
Куртіс Бей: Відділ УКК $10.

МЕССАЧУЗЕТС:

Кембрідж: Я. Білинський $10.

МІШІҐЕН:

Дірборн: По $10: Матвій Йоакимович (1957), Александер Лободоцький.
Дітройт: „Самопоміч" (кредитова кооператива) $25; по $20 Т-во „Буковина" (1956 і 1957) Українське Жіноче Т-во „Просвіта" (1957); д-р Мирослав Грушка $15; по $10: АБН (станиця), Евдокія і Василь Барнич, Микола Дудар, Лев Футала, Василь Гарасимів, Михайло Гаврилів-Бояр, Волод. і Стефанія Гупалівські, о. Яр. Княгиницький, Степан Крупка, Василь Маріяш (1957), Тетяна і Михайло Мойсюк, д-р Александер Недзвецький (1957), Григорій Паріш, Андрій Поночовський, Григорій Озарків, Іван Розгін, Александер Садовий Микола Співак, СУМА (Київ) Петро Шнурівський, Микола Шустакевич, Українсько-американський Політичний Клюб, Українська Гетьманська Організація (ч. 2), Український Літературно-мистецький Клюб, Укр. „Народна Поміч" (41. відділ), УНСоюз (75 відділ), Україн-

(Продовження на 4-тій стор.)

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ ВПЛАТИЛИ:

(Продовження Листи ч. 12)

ське Т-во старших віком (заклад на 1957), Український Золотий Хрест (34 відділ), Петро Василенко, Михайло Вовк, Петро Запорожець, Василь Зубор, Андрій Животко; по $5: Катерина Ендерсо, Ірена і Богдан Левицький, Василь Яворський (1957); Василь Черненко $3; Семко Когут $2; по $1: В. Хміль, А. Франкович.

Флінт: По $10: Роман Фодчук, Михайло Пилипів; по $5: Стефан Кравс (доплата), Ярослав Кравс.

Гренд Репідс: „Народна Поміч" (св. Михаїла) $10; Марія Чмурська $2.

Лапір: По $10: Д-р Ксеня Лебедович, д-р Омелян Лебедович.

О Клер: Іван Побутський $66.69 (з ліквідації відділу УКК в Бентон Гарбор).

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: По $10: Александер Берецький, Михайло Шаповал; по $1: С. Харчук, В. Моцьо.

Форест Лейк: Д-р Н. М. Менжега $50.

Сейнт Пол: Василь Тихан $10.

МІЗУРІ:

Сейнт Джозеф: Вол. Цуприк $2.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: Григорій Крикливий $10 (на 1957); Мих. Міндяк $2.

Бровнс Міллс: Д-р Микола Корнилів $10.

Картерет: Укр. Правосл. Парафія св. Димитрія $26.50 (збірка в часі свяченого на УНФонд).

Елизабет: П. Циктор $1.

Гарфілд: Володимир Юрків $10 (на 1957).

Гемптон: По $10: Марія Семенина (на 1957), Володимир Семенина (на 1957).

Ірвінгтон: Богдан Дацьківський $10; по $5: Василь Вакун, Володимир Роговський.

Джерзі Сіті: „Дарахівщина" (275 відділ УНСоюзу) $10 (за 1955 р.).

Менвілл: Т-во ім. Шевченка (349 відділ УНСоюзу) $10.

Мейплвуд: Інж. Булик $10.

Мілстон: Іван Гнідь $10.

Нюарк: Михайло Матіяш $25 (за 1951, 1955 і 1956); „Орлик" (27. відділ УНСоюзу) $20 (за 1955 і 1956); по $10: Лев Бемко, д-р Мирон Долинський, Михайло Дорош (1957), д-р Петро Гайдучок, Теодор Головатий, Володимир Голик, Юрій Яців, Михайло Леськів (1955), Людмила Музика, Марія Олексенко, Остап Олесницький, Ярослав Олійник, Володимир Олійник, Богдан Робак, Віктор Роговський, Тарас Станько, Володимир Старожитник, Григорій Венке; по $5: Марія Іванишин, Микола Назар.

Ню Бронсвік: По $10: Іван Попіль, Ілько Сидор.

Пассейк: По $10: Володимир Бакалець, Теодор Бойко, Павло Мазур (1957), Гордій Неділко (1957), Григорій Сало, Теофіль Січкоріз; по $5: Станислав Коваль, о. Іван Пайкош.

Перт Амбой: УНСоюз (155 відділ) $83 (збірка з нагоди 50-ліття відділу).

Сомервілл: Іван Довгий $10.

Трентон: По $20: о. Йосиф Атаманюк (1956 і 1957), о. Теодозій Атаманюк (за 1956 і 1957), СУМА (відділ за 1956 і 1957); по $10: Петро Булат, Ярослав Гафткович, Петро Котельницький, Ярослав Лабка, Любомир Лампіка, ОДУМ (відділ), ОО ЧСУ (18. відділ), Александер Пліщук, Василь Сердюк (1957), Юрій Свістель, Михайло Шинкарчук; Роман Гулай $5.

Вайнленд: Григорій Кудин $10.

Верона: Стефанія Чапельська $10 (на 1957).

Вест Орендж: По $10: Ольга Дармохвал, Володимир Дармохвал.

Вудбрідж: Анна й Алекс. Ревутський $2.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: По $10: Б-во св. Миколая, Симон Гнатківський, Стефан Яримишин (замість квітів на могилу бл. п. Василя Сірика), Дмитро Олійник (1957), Осип Пащак, Анна Пилипів (на 1957), Іван Пилипів (1957).

Оборн: По $10: Омелян Білинський (1957), Йосафат Пачовський, Ілько Вейко; по $5: Стефан Адамчук (1957), Михайло Курляк, Михайло Пінчак, Павло Пиroганич.

Бінггемтон: Михайло Гелятій $10.

Бронкс: По $20: Антін Милян (1955 і 1956), Марія й Евстахій Скрут (1956 і 1957); по $10: Василь Чапленко, Володимир Чорнодольський, Роман Левицький, Петро Савчук, Т-во „Обнова", Володимир Залуський (1955); О. С. Раковський $1.

БРУКЛИН: Лідія і Роман Баранський $15; Вадим Запорожець $11; по $10: Теодор Барабан, Михайло Бігун, Марія Чепурківська (1957), М. Гаврилишин (1957), Павло Іванина, Катерина і Василь Конкольовський (1958), Володимир Костик, Семен Нечипорук, Іван Пиріг, д-р Степан Ріпецький, УНСоюз (293 відділ), Анастазія Васильківська, Олена Волошин; по $5: Марія Древняк, Валентин Новицький, Іван Йова; Теодор Танчак $2; К. Рибалка $1.

Боффало: Іван Коман $20 (за 1956 і 1957); По $10: Дмитро Антонів, Степан Балюта, Петро Бендина, Павло Білецький, Павло Бубенчук, Евстахій Брудний, Петро Бутрин, Ігор Чмола, Володимир Чопик, Ярослав Чикота, Катря і Роман Гарас, Тимко Юрків, Михайло Кобіль, Зенон Коновка, Михайло Курляк (на 1957), Сергій Квасницький, Михайло Лисак, Євген Луковський, Петро Мазак, Богдан Мороз, д-р Іван Мусійчук, Тадей Михаськів, Об'єднання прихильників визвольної боротьби, ООЧСУ (22. відділ), Михайло Пальцан, Василь Панкевич, Іван Пастернак, Богдан Пашківський, Володимир Петрівський, Теодозій Иришляк, Евген Романишин, Степан Риндик, Іван Самуляк, Союз Українок Америки (49. відділ), Маркіян Стасюк, СУМА (1957), Василь Шаран, Надія й Іван Шевчук, Роман Шинаровський, Тарас Шипилявий, Український Дім „Дніпро", Український Клюб „Наша Хата", Українська Гетьманська Організація, Микола Ватах, Іван Вороновський; по $5: Юрій Кость, Анна і Дмитро Крих, Микола Неліпа, Марія Пашківська, Анна Седлярчук, Микола Снайчук; Микола Сорока $2.

Когоус: П. Д. $10 (1957); Стефан Галібей $10.

Доббс Фері: Софія Гаєвська $5.

Елмайра: Іван Чопко $10.

Флашінг: Зеновій Туркало $20 (1956 і 1957); Дарія Мосора Франкен $10.

Гловерсвілл: В. Козовий $1.

Гемпстед: Відділ УКК $15 (відсоток від імпрез); по $10: Микола Курчак, Юліян Маланчук.

Джексон Гайтс: Іван Дикий $15 (на 1957).

Джеферзон: Ігнат Макаренко $10.

Лакавана: По $10: Дмитро Джек, Пилип Громоцький (на 1957), Іван Качмарик, Йосиф Качмарик (1957), Мих. Кравців, Александер Криницький, Петро Пасічник (1957), Ярослав Пришляк, Михайло Різник, Іван Слабик, Ольга і Стефан Слабик, Франко Смерека, Григорій Собейко, Михайло Савуляк, Роман Щітка; по $5: Степан Мельник, Стефанія Пришляк, Іван Сікорський, Микола Стадник; по $2: Михайло Паньків, Стефан Самардак.

Мангеттен: По $50: Степан Ярема, Михайло Пізнак; по $20: проф. Володимир Богун-Чудинів (за 1956 і 1957), Петро Кіра (1956 і 1957), д-р Петро Крижанівський (1955 і 1956), М. Нешта (1955 і 1956); по $10: Іван Базарко, Володимир Богачевський, Стефан Чайківський, Марія і Михайло Головей, Андрій Гончарук, Григорій Яремчук, Микола Яцик, Анатоль Качмарський, Дмитро Кріль (на 1957), Семен Костів, Михайло Коверко, Зенон Куровицький, д-р Богдан Кузьма, д-р Василь Ленцик, „Молоде Життя", Петро Надальський, Наукове Т-во ім. Шевченка, Євген Новицький (1955), Об'єднання Українців Буковини (Централя), Об'єднання (Асоціяція), українських політичних вязнів, Об'єднання б. вояків Укр. Армії, Василь Расяк, Михайло Саляк, Союз Українських Студентських організацій Америки, Петро Струк, СУНД (головна управа), Антоніна Щупак, Т-во українських правників, УНСоюз (393. відділ „Жидачів", 1957), Учительська Громада (Централя), Український Студентський Фонд, Український Золот. Хрест (головна Управа), Йоахим Вишневицький (1957), д-р Василь Вишиваний, Дарія й Ігор Витвицький; по $5: Меланія Витвицька, Іван Щарай-Самійленко, Олександра Животко (1957).

Маспет: По $10: Самуїл Ровдич, Меланія Сорока (1957).

Моунт Вернон: Галина і Дмитро Деменко $11 (на 1957).

Озон Парк: Петро Федак $10 (на 1957).

Ром: Відділ УКК $60 (з свята в честь Т. Шевченка).

Рачестер: Відділ УКК $100 (з Шевченкових Роковин); Дмитро Матковський $15 (на 1957); по $10: Микола Бараняк, Михайло Білозір, Панас Дильовський, Петро Дзюба, Роман Коцик, Ярослав Котлярчук, Ярослава Левицька, Юрій Левицький, Михайло Малинівський (1957), Михайло Мельник, Іван Олексин (1957), Микола Плетіль (на 1957), Михайло Рінаш, Ольга Рицар, Люба Шот, Роман Витковицький (1957), ЗУАДК (відділ, за 1957); по $5: Василь Гудзиляк, Михайло Куцин, Петро Макогон, Михайло Ставничук; Н. Н. $1.

Сиракюз: Борис Хмельницький $1.

Свон Лейк: Олена Карпяк-Бенцаль $10.

Ютика: Е. К. $5 (на 1957).

Вайт Стон: Іван Калмук $25.

Вудсайд: По $10: Ольга і Богдан Бродин, Український Демократичний Клюб (ч. 4, за 1957).

Йонкерс: Станиславa Таратуцька $5.

ОГАЙО:

Акрон: Станислав Матчишин $10.

Кентон: „Пласт" (станиця) $15 (за 1957); Орест Прокоп $10; Михайло Куціль $5.

Клівленд: Петро Шубин $50 (за роки: 1953, 54, 55, 56 і 57); Іван Диба $25; Іван Городиський $15 (на 1957); Петро Лавринець $11; по $10: Володимир Антонів, Василь Багрій (за 1955), Микола Бак, Володимир Баран (на 1957), Александер Блашків, Михайло Бохно, о. Василь Булавка, Осип Бусько, Григорій Хованець, Марія Диба, Іванна Голембйовська, Василь Голембйовський, Осип Ікавий, Григорій Карнаушенко (на 1957), Михайло Кігічак, Іван Кузяк, Дмитро Міско, Роман Мриц, Василь Лагошняк (1957), Василь Падалка, Анастазія і Стефан Сливка, Роман Стахур, Богдан Стрийський, Українська Гетьманська Організація (відділ), Укр. Народна Поміч (80 відділ), УНСоюз (291 відділ), Марія й Анатоль Валюх ($20 за 1956 і 1957); Омелян Крук $7; по $5: Петро Коpеневич, Ярослав Рибалт, Ф. Височин (1957); Григорій Мисик $2; по $1: О. Волощук, Ж. Петроська.

Лорейн: По $10: Степан Маланчук, Михайло Мельничук, Евген Пакуш, Володимир Сілецький.

Сейлем: Ром. Батицький $2.

Толідо: Михайло Чорний $10 (на 1957).

Йонгставн: По $10: Михайло Ярош (1957), Ілько Кіхтан (за 1957), Микола Панькевич, д-р Степан Тимків, УРСоюз (124 відділ).

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Аликвіппа: По $10: Теодора Бур, Петро Добіш, Іван Галушка, Антін Кармазин, Зенон Команицький, Честер Манастирський, Юліян Манастирський (старш., за 1957), Юліян Манастирський (молодш.), Наталія Манастирська, Василь Манастирський (молодш.), Ілля Матіяшів, Остап Миськів (1957), Григорій Павлушко (1957), Казимир Рудик (1957), Андрій Росенко, Володимир Служинський (1957), Михайло Здреник; по $5: Михайло Бац, Анна Добіш, Іван Яцишин, Стефанія й Іван Книжник, Манько Маціринський, Марія Радванська, Володимир Рефть, Томко Вітошинський; по $2: Петро Дудикевич, Анна Сенів, Волод. Вавро; по $1: О. Білас, І. Козловський, А. Липека, Ева Парагуз.

Аллентавн: По $10: Степан Муха, Василь Огородник.

Амбрідж: По $50: УНСоюз (161 відділ), Теодор Войтечко; Мартин Михайлишин $25; по $20: Дмитро Драб (за 1955 і 1956), Фрібл Ріл Істейт Ейдженсі, Глакі Електрікел; по $15: А. К. Марія Строк, Василь Товцімак; по $10: Ембрідж Ломбер Білдерс Суплай, Микола Чередарчук, Борис Чермак, Андрій Дзюла, Юрій Форись, Михайло Форись, д-р Іван Гайдош, Михайло Грицик, Іван Ільчишин, Текля й Іван Ясеницький, Василь Канафалець, Семен Костецький, Кравс Джеверлі, Микола Криса, Кубія Інтерпрайс, Іван Кухарський (молод.), Степан Курило, Іван Левицький, Йосиф Литвин, Михайло Маркевич, Осип Мицак, Н. Н., Н. Н-ля, Огайо Велі Ломбер Ко., Іван Орішко, Володимир Панек, Михайло Папінчак, Евстахій Петришин, Михайло Пиндак, Володимир Семйоник, Михайло Сенько, Джан Солдрессен, Іван Сухий, Василь Стефаняк, Михайло Шалагіда, Василь Шалагіда, Жіноча Секція УНСоюзу (161 відділ), Еміль Войтечко, Григорій Войтечко (1957), Григорій Войтечко (з вулиці Гацел), Евстахій Волох, Ігнатій Волошин, Михайло Волошин, Микола Волошин; Софія Гонимар $6; по $5: Іван Антошик, Белл Стор, Беллей Гардвар Стор, О. Білик, Бріола Айс Ко., Каплан Ґрасері, Павло Хлиста, Семен Цибак, Йосиф Чекановський, Іван Дяківський, Йосиф Дружицький, Михайло Дуб, Стефанія Дзюбінська, С. Файнштайн, Іван Фірич, Михайло Фук, Іван Герега, Іван Глухий, Степан Гуран, Михайло Гакавчин, Андрій Грицковян, Евген Грицин, Михайло Гриневич, Катерина Ілько, Михайло Іваськевич, Андрій Яростовський, Іван Яростовський, Іван Карпинець, Василь Кміть, Степан Кость, Іван Костик (стар.), Петро Котинкевич, Стефан Коваль, Стефан Кристофек, Гаврило Крись, Микола Кудра, Франко Куліян, Михайло Курилич, Григорій Лазар, Михайло Махник, Степан Махник, Мейтінгер Гардвар Стор, Мокінтеш Іншуренс Ейдженсі, Карло Мур, Адольф Музика, Петро Михайлишин, Йосиф Надзяк, Михайло Оліяр, Василь Петришак, Теодор Плекан, Григорій Полійчат, Григорій Полійчат (стар.), Антоні Родден, Павло Рогаль, Василь Семків, Стефан Сенета, Мартин Скапек, Іван Срадомський, Петро Срадомський, Стенлей Флавер Шап, Микола Стефаняк, Анна Страгонська, Мик. Шалагіда, Андрій Щур, Василь Щур, Йосиф Шостак, Тімпей Форнічер Стор, Андрій Товт, Юнайтед Дейрі Ко., Михайло Волошин, Василь Волошин; по $3: Ембрідж Форнічер Стор, Воффаліні Таверн, Колоніел Грілл, Михайло Добрянський, Джан Донателлі, Марія Грикевич, Василь Кудрич, Михайло Левицький, Андрій Мицак, Володимир Пташник, Мирослав Скаський, Ева Шпак, Іван Табіш, Юрій Тима, Володим. Вуйцік, Василь Витязь; по $2.50: Анна Волошин, Іван Волошин; по $2: Я. Адамовський, Ембрідж Сентер, Семен Амброзьо, Михайло Бабяк, Ст. Боберський, Андр. Хлиста, Антін Хлиста, Стефанія Цибак, Василь Цибак, Л. Дружицький, Дакісн Бір, Економі Дрог Стор, Едвард Джевелрі, С. Федорко, Флорі Дж. Аквіно, Марія Гудзяк, М. Гнат, Чарлз Шоу Бар, Т. Гричун (старш.), М. Іжак, М. Кісьо, І. Кацаба, І. Коцан, І. Костик (молод.), Анна Курч, Т. Кульчицький, Марія Ланьош, Мих. Ланьош, І. Лаврик, І. Лазар, Г. Лень, Я. Лисяк, В. Мандзяк, А. Мідяновська, Е. Монастирська, С. Морквян, І. Мошора (Василя), Д. Мотополітан, П. Надзяк, М. Олексович, М. Опалка, Ів. Оріол, С. Петришин, Евст. Прокопович, М. Сабор (старш.), В. Сакко, І. Савкулич, П. Сенько, Мих. Скаський, Стірт Гардвар, Стаббі Таверн, Анна Суха, Дорота Суха, Мокрина Свердан, Д. Сивий, А. Шпак, Я. Шпак, И. Табіш, В. Табіш, М. Такач, Г. Тимчак, А. Уштан, Волл Фор Стор, Т. Ватах, В. Запало, Ю. Зарма; Ю. Вороновський $1.50; по $1: Ембрідж Гардвар, І. Бараник, І. Беззубяк, В. Цимбалюк, Т. Череп, М. Чисновський, Демет Шап, Анна Драбик, А. Дружицький, Ігл Маркет, Ігер Джевелерс, Т. Федорко, І. Фірич, І. Гайдук, М. Гладьо, І. Гусак, С. Ілько, Айрон Ситі Біб, Джансон Стор, Олена Яроставська, А. Катчер, М. Кардаш, Л. Кoралевський, М. Король, И. Кронко, М. Кубяк, Марія Лазар, Дж. Левіс, И. Мацюрак, М. Матух, І. Мошора (Теодорів), Анна Плішка, Ф. Панінський, А. Протиник, Романо Маркет, М. Сабор (молодш.), В. Савчишин, М. Скиба, Старк Нест, О. Сасин, И. Тимчак, Ваґер Студіо, М. Ватах, С. Вінярчик, П. Войтечко, К. Вороновський (старш.), П. Вороновський (молодш.), д-р Заслав; Р. Шалагіда 50 ц.

Арнолд: Василь Головецький $10.

Бетлегем: Юрко Цегельський $10; Відділ УКК $3 (за книж.).

Браддок: Осип Брикайло $10.

Канцнегі: Микола Сивий $10 (на 1957); Франк Претка $5.

Сентрал Сиді: М. Боднар $2 (на 1957).

Честер: „Провидіння" (105. відділ) $20; по $10: Любомир Микита, Василь Микита, Михайло Рущак.

Клаймер: Метро Качур $10.

Донора: Николай Угринюк $60; по $5: Григорій Д. Сенько, Михайло Сенько, Василь Сенько.

Дрексел Гілл: Н. М. Робак $2.

Ірі: Таїса Міллер $60 (за роки: 1950, 51, 52, 53, 54 і 55).

Геттисбург: Анастазія і Петро Зубан $5 (на 1957).

Гаррисбург: Г. Т. Веслій $15 (на 1957); В. О. Демчук $10 (1957).

Лайбрері: Д. Котов $1 (на 1957).

Моунт Клер: П. Малець $2.

Олифант: Василь Федірко $5.

Паолі: Галя і Михайло Кузьмінський $10 (на 1957).

Филаделфія: УНС (430 відділ „Дністра" $40 (за 1955 і 1956); по $25: Наталія і Микола Алексевич (1956 і 1957), Іван Гаврилів („Фортуна"), Евгенія і Сидір Новаківський, Українська Споживча Кооператива; по $20: Ліда Бульба (1956 і 1957), Микола Бульба (1956 і 1957), Марія Капій (1955 і 1956), Степан Мазурак (1955 і 1956), Ярослава і Юрій Рибак (1956 і 1957), Яків Шикота (1956 і 1957), Стефанія Пушкар (1952 і 1956), Петро Василишин (замість квітів на могили Матері і Дружини), Степан Войтанівський (1955 і 1956); по $10: Модест Артимів (1955), Осип Антоник, Богдан Артимишин, Теофіль Вак-Бойчук, Семен Барабах, Іван і Катерина Басараб, „Базар" (кооператива), Іванна й Олександер Білик, Ігнат Білинський, Василь Бобурчак, Стефан Бриндзей, Братство б. вояків І. Української Дивізії (станиця), Григорій Цогла (на 1957), Ярослав Ченстух, Лідія Дубина, Ольга Федорків, д-р Володимир Галан, Оксана Генгало, Петро Генгало, Степан Гула, Ірена Гаврилів, Василь Гаврилів, Теодозія Гаврилів, Іван Головінський, Степан Голуб, Іван Голинський, Василь Грижок, Софія і Микола Гудь, Михайло Гись, Антін Яцур, Богдан-Володимир Януш, Степан Ярема, Сергій Євсевський, Володимир Карпяк, Олекса Катамай, Богдан Казанівський, Ілля Кісь, Василь Колінко, Федір Костенко, Стефанія Левицька, Тетяна і Роман Левицький, пані Тетяна Левицька (замість квітів на могилу св. п. Матері $10), Іван Лойко (1957), Михайло Лукавський, Філярет Лукіянович, Павло Майкович, Олена Мосюк, Михайло Насевич, Михайло Нич, О(б)ВУА (централя), О(б)ВУА (відділ), Богдан і Евгенія Онуферко, Юрій Оранський, Микола Остапяк, Метро Пасічник, Теофіль Пашківський (1957), Ярослав Петровський, Василь Посполита, Степан Процик (1957), Евгенія Прохоренко, Йоан Ракочий (на 1957), Амалія й Іван Рубель, д-р Микола Рибак, Федір Семків, д-р Лев Смішко і д-р Софія Смішко, (обоє на 1957), Мирослав Солтис, СУА (42 відділ Союзу Українок), Андрій Стадницький, Микола Станько, Леонід і Теодора Свистун, Лев Шумський, Марія і Григорій Шиманський (1957), Остап Тарнавський (1957), Володимир Татомир, „Тризуб" (спортове Т-во), УНСоюз (189 відділ за 1955), УРСоюз (88. відділ), Укр. Вільна Громада (відділ), Володимир Ваньо, Дмитро Василащук, Анна і Василь Заброцький, Василь Загасайло, Евген Зибликевич; по $5: Ірена Лунів, Евгенія Лукавська, Наталія Лукіянович, Данило Лимаренко, Осип Марійчук, Богдан і Яро Матасюк; Ів. Струк $2 (за ювіл. відзнаку); З. Сич $1.

Пітсбург: По $10: Михайло Бабин (1957), о. Антін Борса, Максим Чорній, Тома Г. Гмінтер, Дмитро Головатий, Олекса Голубяк, Павло Кравчук, Константин Куцик, Роман і Марія Лесько, Антін Луцький, Михайло Майнош, Марія Малевич, Роман Спільник, Антін Шмуль, Антін Василик, Іван Возняк, Стефан Засадний; Марія Хоптяк $5; С. Веглер $1.

Редінг: Борис Гаць $20 (1957); по $10: Микола Долинський, Данило Дубик, Григорій Гладун, Катерина Гнатик, Данило Годованець, Йосиф Лукасевич, Антін Макара, Волод. Мельниченко, Василь Подольський; по $5: Теодор Федів, Юрій Коваль, Іван Підгайний.

Скрентон: Василь Верган $20 (1955 і 1956); Анаст. Єней $1.

Вест Істон: Ст. Терлецький $1.

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: Августин Юзьвяк $10.

ТЕКСАС:

Юстон: Віктор Балабан $10.

ВАШИНГТОН:

Сієтл: Л. Вероман $5; по $2: Н. Нарвіті, Йосиф Свинар.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Вейртон: В. Н. $10.

ВІСКОНЗІН:

По $10: Богдан Давидович (1957), Павло Опанасенко, Данило Михайличко, Теодор Пискір, Богдан Тишинський.

ПОПРАВКА:

Сиракюз, Н. Й.: Орест Зарічний $10, а помилково було видруковано Орест Зарінський.

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ ВПЛАТИЛИ:

В 1957 РОЦІ ВПЛАТИЛИ:

Листа ч. 1. за 1957 р. (По день 22. липня 1957)

КАЛІФОРНІЯ:

Берклі: Богдан Морозовський $10 (за 1956).

Барбенк: Василь Шкраба $30 (за 1954, 1955 і 1956).

Лос Енджелес: Остап Гац $10 (1956); Стефанія і Осип Порайко $20.

Сакраменто: Анна і Василь Стельмах $10 (1956).

Сан Франсіско: М. Сьоцюрка $1.

Тейгов Сіті: Іван Кулик $17.50 (1955 і 1956).

КОЛОРАДО:

Денвер: по $10: Юрій Корбин (1956), Парафіяльна Управа укр. правосл. церкви св. Покрови, „Провидіння" (1956); Осип Мотник $2 (1956).

КОННЕКТИКАТ:

Бриджпорт: Петро Бойчук $10.

Форествілл: Теодор Піх $5.

Гартфорд: Ярослав Тростянецький $10 (1956).

Ню Гейвен: По $10: Іван Буцяк (1956), Андрій Допілка, Александер Гладкий (1956), д-р Юліян Грабович (1956), д-р Роман Криницький (1956), Евстахій Кульчицький (1956), Сиверин Мілянський (1956), Сергій Сахарук (1956).

Орендж: Марія і Роман Гижий $10 (1956).

Шелтон: М. Ганас $2 (за 1956).

ДИСТРИКТ оф КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Пантелеймон Ковалів $10 (за 1956).

ІЛЛИНОЙ:

Шикаго: По $25: Теодор Василів, Микола Шліхутка; по $20: Іван Михальцевич (1956 і 1957), Теодозій Носієвич (1956 і 1957, д-р В. Нидза (1955 і 1956); по $10: Юрій Восчко (1955), Катерина Бойко (1956), Микола Дурбак, д-р Андрій Гасцький (1956), Іван Горошко (1956), Олекса Грицай, д-р Орест Яхтонович (1956), Юрій Косаревич (1956), Панас Кологривенко (за 1956), Кость Ліневич (1956), Григорій Масник (1956), Дмитро Недовіз (1956), Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби, Матей Островський, Михайло Панасюк, Василь Пахучий (1956), Василь Прокіп (за 1956), Корній Руденко (1956), Михайло Семків (1956), Михайло Скірка (1956), Михайло Свачій (1956), СУМА (ім. Богуна, 1956), Степан Щирбак, д-р Богдан Ткачук (1956), Василь Тракало, д-р Роман і Лідія Залуцькі (1956), Петро Зелізко; по $5: Микола Левуш (1956), Роман Петрощук (1956), Семен Руденчук.

ІНДІЯНА:

Гери: Михайло Соф'як $5.

Геммонд: Відділ УКК $40 (за роки 1954—1957); по $10: Теодор Грицак (1956), Іван Матейчук (1956); за ювіл. відзнаку по $1: Іван Пилип і Захар Пелешенки.

КЕНТОКИ:

Луїсвілл: Д-р Александер і Мирослава Цибрівські $25; Богдан Гурко $10 (1956).

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: По $10: Ольга і Богдан Козак (1956), УНСоюз (81. відділ, 1956); Н. Н. $5 (замість квітів на могилу світл. пам'яті Григорія Германа, голов. секр. УНСоюзу).

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Дмитро Баран $5.

Фейрвю: Микола Дикан $5 (за 1956).

Голийок: Матвій Лончина $2 (1956).

Джемейка Плейн: Василь Рипяк (а не Сипяк!) $10 (1956).

Піттсфілд: По $10: Іван Колодрубський (1956), Стефан Стиран.

МІШІГЕН:

Бірмінгем: Александер Йова $10 (1956).

Дірборн: Юстина і Михайло Мліновський $10 (1956).

Дітройт: Василь Кузьмин $15; по $10: д-р Ілля Андрусяк, Андрій Блащук, Евангельське Об'єднання в Півн. Америці (головна Управа, 1956), Богдан Кудрик (1956), Володимир Лопатяк (1955), Теодор Шевчук, Тома Винничук; по $5: Павло Міняйло; по $2: Петро Адамчик, Андрій Животко.

Іст Ленсінг: Укр. Студентський Клюб при мішігенському стейтовому унієверситеті $10.

МІННЕСОТА:

Гіббінг: Д. І. Юрчишин $10.

Міннеаполіс: По $10: Сергій С. Єрмоленко, о. д-р Володимир Левицький, Микита Муха (за 1956).

Сейнт Пол: Мина Сендецький $20 (1956 і 1957); по $10: Марія Вілецька, Богдан Гамота (за 1956), Степан Коцюба, Дмитро Резоненко.

МІЗУРІ:

Ганнібал: Тарас Рущицький $20.

Рачпорт (Бун Каунті): Іван Котів $10 (1956).

НЕБРАСКА:

Лінколн: Михайло Каліта $10.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: А. Букшований $10.

Баунд Брук: Макар Сидоренко $20.

Бріджтон: Марія Кершак $3.

Кліфтон: По $10: Михайло Яремко, Василь Марущак, Ева Романюк (всі за 1956); Михайло Федорків $5 (1956).

Донеллен: Христина Сурма $2.

Дінс: Стах Микитка $10 (1956).

Іст Орендж: Д-р Наталія Ворончук $10 (1956).

Елизабет: Анна Слободян $7; Б. Федик $2.

Гіллсайд: По $10: Франк Шатинський, Йосиф Труш; Теодор Шатинський $5.

Ірвінгтон: Володимир Боровик $20 (1955 і 1956); д-р Мирон Сатурський $10; Данило Мотуз $3 (1956).

Джерзи Сіті: УНС (270. відділ, Б-во св. Івана Хрестителя) $25; по $10: Юлія Думанська (1956), Гнат Полюга (1956), Лев Зиман (1956); Ксеня Варна $5 (1956).

Кенілворт: Петро Мохонь $5.

Мейплвуд: Сидір Тимяк $10.

Мідлтавн: Михайло Романович $10.

Нептун: Іван Ковалишин $5 (за 1956).

Нюарк: Д-р Степан Павлинський (а не Паславський, як було помилково видруковано) $20 (1956 і 1957); по $10: Іван Бурило (1956), Трохим Дугельний, Михайло З. Гарасевич, Пилип Гончаренко (1956), Віктор Іващенко, Онуфрій Копей (за 1956); ООЧСУ, Михайло Плешкан, Кость Приходько (1956), Т-во Б. Хмельницького (133. відділ УНСоюзу, 1956); Богдан Бемко $5.

Пассейк: По $10: Осип Ховайло, Павло Гарматій, Остап Іванків, Василь Мочула, ОДВУ (34. відділ), Ярослав Петеш, „Пласт", „Самопоміч" (всі за 1956); Антін Ваньо $5.

Петерсон: Стефан Сасовський $20 (1956 і 1957).

Перт Амбой: Н. Чабрак $1.

Спрінгфілд: Кость Гречак $10.

Томс Ривер: Д-р Антін Рудницький $20 (1955 і 1956).

Трентон: По $10: Д-р Богдан і Ольга Фараон (1956), Т-во б. вояків І. Укр. Дивізії УНА (за 1956).

Вайнленд: Михайло Гандзюк $25 (на 1958).

НЮ ЙОРК:

Олбанні: По $10: Іван Гаврилів, Микола Гаврилів.

Амстердам: Пилип Сомик $10.

Асторія: Іван Яворський, Антін Климишин (оба за 1956 по $10)

Бабилон: УНСоюз (433. відділ ім. І. Мазепи) $10 (1956).

Бет: Антін і Стах Макітра $10.

Бінгемтон: Володимир Шмирко $20 (1956 і 1957).

Бронкс: По $10: Меланія Байлова (1956), Рената і Любослав Гуцалюк (1956), Йосиф Гулей, Віра і Бен'ямин Корсун, Микола Татарко; Степан Яловега $5 (1956).

Бруклин: Дарія і Роман Петріна $20 (1955 і 1956); по $10: Павло Вих (1956), Григорій Чепак (1956), Евген Гутович (за 1956), Петро Ікалович (1956), д-р Борис Криницький, Іван Криницький, Стефанія Криницька, „Провидіння" (197. відділ), Василь Рижевський (1956), Іван Роборецький (за 1956); Петро Пишний $6 (1956); по $5: Василь Мисик, Анатоль Пашковський.

Боффало: Франко Райца $20 (за 1955 і 1956); по $10: Стефан Хомин (1956), Петро Дарійчук, д-р Мирослав Гоца (1956), Дмитро Яремко, Юрій Попадин, д-р Нестор Процик (1956), Наталія і Бронислав Пруц (1956), Василь Сметанюк (1956); Володимир Музичка $5 (1956).

Когоус: Метод. Янишак $10 (за 1956).

Данкірк: Юрій Коритко $10 (за 1956).

Форест Гіллс: С. Сімяник $5.

Гейстінгс ан Гудсон: По $10: Антін Сеньківський (1956), Петро Топільницький.

Гудсон: Конрад Гусак $12; по $10: Тома Кастель, Атаназій Райтер, Павло Сиротюк; Володимир Бородієвич $6.

Гемпстед: Омелян Ільницький $40 (за 1954, 55, 56 57); П. Волошин $5.

Айсліп: Теодор Джус $30.

Ітака: Іван Крищишин $10 (за 1956).

Джексон Гайтс: Евстахій Федик $10 (1956).

Мангеттен: Петро Сагайдачний $60 (за роки: 1951—1956); по $30: Американсько-Українські Ветерани (1955—1957), Іван Лазорик (1955—1957), Роман Скоробогатий (1955—1957); по $20: Микола Хоманчук (1956 і 1957), Петро Дідух (1956 і 1957), Михайло Яців (1955 і 1956), Текля і Михайло Овчар (1956 і 1957), Едвард Сарахман (1954 і 1956), Омелян Сушків (1955 і 1956), Т-во б. вояків УПА (Централя, 1956 і 1957); по $15: Анатоль Станько (1955 і 1956), Мирон Сурмач (1955 і 1956); Дамян Горячий $11; по $10: Володимир І. Баранецький (1956), Петро Бережницький, Марія Біскупська (1956), о. протоєрей Александер Циганюк, Юрій Гнат (1956), Роман Гуглевич (1956), Евгена Яворська (1956), д-р Володимир Калина, д-р Богдан Карпевич (1956), о. Михайло Кулинич, Іван Книш (за 1956), о. Іван Луцишин (1956), Евген Новицький (1956), ОДУМ (головна Управа за 1956), Василь Омельченко (за 1956), ОУРДП (головна Управа), Александер Піщалко (за останні три роки), Микола Процик, д-р Степан Сахно (1956), Антін Савицький, Андрій Сімок старш. (1956), Ф. М. Стрілець (1956 і 1957), Мирослав Троян, Українське Гуманітарне Т-во (1956), Український Культурний Клюб при Гантер Каледж, Володимир Вальчук (1956); по $5: Роман Горницький (1956), Микола Рибачук, Іван Василишин (1956); Семен Гречило $1 (за відзнаку)

Ню Гайд Парк: Марія Турко $10.

Нюпелтц: Степан Нетефор $10.

Ренселер: Лев Гречаник $10 (за 1956).

Річмонд Гілл: Микола Кобрин $5 (1956).

Рачестер: По $10: Михайло Снилик (1956), Мирон Сокольський (а не Соколовський як помилково видруковано за 1956), Михайло Пукіш (1956).

Ром: Д-р Богдан Р. Бабій $10 (1956).

Стетен Айленд: Кирило Мартинюк $10 (1956).

Ст. Йоганісвілл: Юрій Гнатишак $10 (1956); по $5: Теодор Павчинський (1956), Михайло Рапач (1956).

Сиракюз: По $10: Ольга Вонецька, Степан Кульчицький, Тарас Логуш, Іван Луцак (всі за 1956), Анастазія Лаба (1956 і 1957); Ілля Лущак $5 (1956); о. Іван Квартирук $2 (1956). **Поправки і доповнення до лист із 1956:** По $10: Марко Бачинський, Павло Карпишин, Богдан Комарницький, Юхим Костюк, Дмитро Круль, Михайло Костик, Володимир Леснікoв, Олекса Минько, Іван Пігуляк, Володимир Прохна, Григорій Свіціцький, Юрій Шпичка, Тихон Трускало, Михайло Вовк (1957), Орест Зарічний; Іван Шевчук $5.

Трой: Іван Деметрук $10.

Вайтстон: П. Ксеня Калмук $7.

Ватерфорд: Данило Базар $10 (1956).

Йонкерс: По $10: Теодор Долішний, Василь Мудрий.

НОРТ ДАКОТА:

Індерлін: Д-р Зенон М. Михайлюк $10.

ОГАЙО:

Акрон: Андрій Качала $10 (за 1956); Степан Москалюк $5 (за 1956).

Кантон: По $10: Іван Фінковят, Іван Іваницький, Богдан Маланій, Дмитро Поліщук.

Чегрін Фоллс: Д-р Іван Рижій $15.

Клівленд: УНСоюз (364. відділ св. Василія Великого) $30 (збірка між членами відділу замість квітів на могилу світл. памяті Григорія Германа, голов. секретаря УНСоюзу); по $20: Михайло Личак (1956 і 1957), Іван Островський (1955 і 1956), УН Союз (334. відділ ім. Івана Франка, 1956); по $10: Омелян Крук (1956), Іван Мураль, Ярослав Німилович (1956), Ольга Німилович (1956), Зенон Німилович (1956), Жигмонт Олексин, Володимир Владика (1956); Григорій Мисик $2 (за 1956).

Коломбус: Йоан Гимон $10.

Джірард: Іван Кравець $10.

Лорейн: По $10: Володимир Адріянович (1956), Павло Андрусишин (1956), Евген Хемич (за 1956), Андрій Паславський (за 1956), о. д-р Володимир Пеллих (1956), Василь Щебльовський (1956), Юліян Воляннок (1954); по $5: Павло Лукша (за 1956), Орест Ступарек (1956).

Парма: Ярослав Городиський $10 (1956).

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Аллентавн: Відділ УКК при укр. православній Громаді $50 (збірка на вулиці); по $10: Михайло Голич (а не Ст. Муха, як було помилково надруковане, за 1956), Українська Православна Ліга (1956).

Ембридж: За відзнаки по $1: Семен Дністрян, Юліян Іваськевич.

Бетлегем: УНСоюз (298. відділ) $10; Юрій Чайка $2 (за 1956).

Честер: Відділ „Самопомочі" $76.85 (прибуток із Шевч. свята).

Коллідейл: Іван Запряла $10.

Кліфтон Гайтс: Володимир Вацикевич $10 (1956).

Іддистон: Григорій Дебіщак $10 (1956).

Істон: Дмитро Когут (старш.) $20 (1955 і 1956).

Ірі: І. Міллер $1 (—).

Маганой Плейн: І. Гевчук $10.

Филаделфія: Яків Чикета $20 (1955 і 1956); д-р Володимир Пушкар $20 (1956 і 1957); по $10: Іван Антипенко, Володимир Бачинський, Омелян Вілинський, Антоніна Бобинська (за 1956), Осип Бобинський (1956), Осипа Демчишин (1956), Богдан Дубенко (1956), д-р Мозес Г. Гітлін, Анастазія і Стефан Кабан (1956), Володимир Луцишин (1956), Юлія Ружило (а не Текля, як було помилково надруковано), Михайло Савчин (за 1955 і 1956 по $10), Степан Сеньків, Текля і Тихон Тещук, Український Католицький Катедральний Хор, УНСоюз (163. відділ „Єдність"); Яків Стесин $5.

Редінг: Український Американський Клюб $25 (1956); Дмитро Цех $10 (1956).

Шерон: По $10: Михайло Лисогір, Онуфер Марчак, Петро Онифер, Вавиль Стиранець, Дмитро Зидик.

Вайт Гейвен: Дмитро Гавелій $5 (1956).

РОВД АЙЛЕНД:

Нюпорт: Юлія Кароль $10 (за 1956).

ТЕКСАС:

Юстон: Іван Ушак $10 (1956).

НІМЕЧЧИНА:

Меркенфріц: Василь Петрук $5 (1956).

ЛИСТА ч. 2 за 1957 рік (від 24-го липня до 18-го вересня).

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Тарас Лукач $30 (1955, 56 і 57);

Сан Бруно: Филип Шишка $10 (1955);

Сан Франсіско: д-р Михайло Дмитренко $25; Варвара і Петро Кацуляк $13;

Вентура: Трохим Дідик $10 (за 1956);

КОННЕКТИКАТ:

Гартфорд: Іван Шостак $20 (за 1956 і 1957);

Ню Гейвен: Віталь Василевський $20 (1955 і 1956); по $10: Лідія Чайківська, Михайло Чайківський, Іван Чехній (1956), Ярослав Герасимович (1956), Ольга Гірняк (1956), д-р Іван Мартинюк (1956), Марія Рудницька, Олена Томоруг, УНСоюз (370 Відділ „Любов" 1956);

ДЕЛАВЕР:

Вимингтон: Михайло Дицьо $10 (1956);

ДИСТРИКТ ОФ КОЛОМБІЯ:

Вилмингтон: Об'єднання Українців $10;

ІЛЛИНОЙ:

Шикаго: по $25: УНСоюз (221 Відділ св. Стефана), Тов-ство „Провидіння" (55 Відділ ім. М. Шашкевича), УНСоюз (176 Відділ за 1955 і 1956); Ліга Американців Українського Роду $11,50 (розрахунок за книжки); по $10: д-р Роман Борисевич, Микола Бортнійчук (1956), Іван Хомик (1956), Дмитро Дулин, д-р Мирослав Федорів (1956), Іван Гафійчук, Степан Гриців (1956), Василь Кохан, Ярослав Мак, Стефан Маланчук (1956), Трофим Марценюк (1956), д-р Ярослав Мельник (1956), Іванна Менцінська, Володимир Нікорович (1956), Дмитро Німилович, Степан Онуляк (1956), Петро Осташ, Лев Пацлавський, Петро Петрушевський (1955), Осип Рудий, Марія Сем'янчук, Іван Свірський, Олекса Тиж;

Пiорія: Петро Саламаха $10;

Скокі: о. Петро Понятишин $10;

ІНДІЯНА:

Іст Шикаго: С. Сьомак $5;

Індіянополіс: Юрій А. Німилович $10;

КЕНЗАС:

Кензас Сиді: Богдан Музика $50 (1952, 55, 56, 57 і 58); Антін Косcик $10 (1956);

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Петро Емхе $25 (за 1956); Анна Шулька $20 (1956 і 1957); Богдан Чапельський $10 (1956); збірка на весіллю п. Михайла Царика і панни Віри Дехтаруківної, відбутому дня 12 травня 1957 р. Жертводавці: Віра і Михайло Царики $5; по $2: Олена й Олекса Дехтаруки, Д. Царик, П. Царик, Теодор Царик; В. Олексюк $1;

Сайкісвілл: Володимир Сушко $10 (1956);

МЕССАЧЮСЕТС:

Вестон: Омелян Яворський $5 (1956);

МИШИГЕН:

Бентон Гарбор: Василь Куцмида $20 (1955 і 1956);

Дітройт: Константин Бень $60 (в тому $50 замість вінців на могилу пок. мами Александри і $10 на НФ 1956); Т-во Українських Інженерів $30 (1954, 55 і 56); по $15: Ксеня й Олекса Антипів (1956), Михайло Чемерис (1956 і 1957); по $10: Евдокія і Степан Климишин (56), Василь Колодій, Богдан Коссак, Михайло Крат, Филип Місьонг, УНСоюз (183 Відділ ім. І. Мазепи 1956), д-р Дмитро Ткачук (1956), Роман Туркевич, Володимир Тустанівський; Михайло Чипчар $5 (1956);

Іст Лансінг: по $20: Зеновій Стельмах (1957 і 1958), Анастазія Забродська (1956 і 1957); Ярослав Забродський $5 (57);

Гренд Блон: Михайло Полонюк $5 (1956);

Гемтремк: З нагоди святкування 35-их роковин вінчання п-ва М. Бориськевичів при співучасті численних гостей з ЗДА й Канади зібрали на внесок п. Григорія Костюка пані В. Антанюк і панна А. Павловська $51.50 на народні цілі. Збірку розділено так: $15 на канадійський часопис „Новий Шлях"; $10 на православну катедру пресв. Тройці у Вінніпеґу; $26.50 на Народний Фонд УКК. Жертводавці: Матвій Бориськевич $10; В. Бориськевич $6; по $2: Б. Чеверда, М. Гусак, Д. Квітковський, Гр. Костюк, В. Скапій; В. Будор $1,50; по $1: М. Антонюк, В. Данилишин, Т. Дереворіз, М. Дмитрів, А. Дрогомирецька, М. Дрогомирецький, П. Дрогомирецький, Т. Вудомир, О. Фенюк, М. Горен, М. Глова, О. Глова, В. Гусак, І. Гусак, І. Ковальчук, І. Кудла, М. Кушнір, А. Масляк, М. Мисевич, В. Несторовський, В. Павловський, І. Плав'як, П. Романишин; Два жертводавці не подавали своїх прізвищ. Гроші прислав п. Григорій Костюк.

Лепір: Ігор Коцур $20 (1956 і 1957); д-р Любомир Коцур $10;

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: ОДУМ $20 (1955 і 1956); по $10: Максим Амброзяк, Микола Дербуш, Александер Филипович ($15), Михайло Гіпський, Тетяна Янковська, Дмитро Янковський;

МИЗУРИ:

Седалія: д-р Степан і Ольга Гулай $10;

НЮ ДЖЕРЗИ:

Бейон: по $20: ООЧСУ (16 Відділ за 1955 і 1956), Микола Пукас (1955 і 1956);

Бунтон: Григорій Музика $10 (1956);

Картерет: Юрко Шманько $20 (1954 і 1955); Михайло Микула $10 (1956);

Кемден: по $10: Степан Федик, Михайло Ковальчук, Микола Лапішка, д-р Іван й Іванна Лазор, Михайло Небелюк, Стефан Соловій;

Кліфтон: Д. Шафран $10 (за 1956);

Дороти: Іван Цапар $10;

Гобокен: Стефан Зачко $10 (за 1956);

Джерзи Сіті: по $10: Вас. Гаврилюк, Роман Галібей (1956), Володимир Ганн, ООЧСУ (12 Відділ 1956), Микола Шеремета (1956), Йосиф Жарський (за 1956); В. І. Бугай $6.36 (1956);

Мейплвуд: Петро Матула $10;

Нюарк: Іван Романишин $25 (1956); Василь Франко $20 (за 1955 і 1956); по $10: Мирослав Білас, Василь Хомик (1956), д-р Мирон Долинський, Ярослав Яворський (1956), д-р Степан Янів (1956), Михайло Юрів (за 1956), д-р Кость Кисілевський (1955), Павло Плакида, Ізидора Левкович, Богдан Сольчаник (1956), Зенон Стефанів, Омелян Суховерський (1956), Василь Цюрпіта (за 1956 рік), Іван Шанда; Михайло Бодлак $1 (1956);

Ню Брунсвик: УНСоюз (353 Відділ) $20 (1956 і 1957);

Пассейк: Василь Яців $20; по $10: Михайло Гамаль (1956), Теофіль Яворовський, Микола Литвинець, „Провидіння" (58 Відділ), Іван Пушкар (1956), Теофіль Рудницький, Михайло Скап;

Патерзон: Ярослав Чипак $20 (1956 і 1957);

Перт Амбой: Микола Степась $10;

Плейнфілд: Володимир і Цецилія Дибайло $21 (1955 і 1956);

Робринсвілл: Володимир Петришин $10 (1955);

Розелл: по $10: Богдан Загайкевич, Орест Загайкевич;

Седдл Ривер: Григорій Гупало $25;

Трентон: по $10: Іван Бойцун (1956), Андрій Дерев'янко, П. Панасюк, Йосиф Сабат, Ірина Скрипник (1956).

(Продовження у наступному числі „Вістей УККА").

Д-р Ол. Марітчак

ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД 1918 Р. В РУДКАХ

В Рудках, невеликім повітовім містечку між Львовом і Самбором, мешкали переважно польські урядовці, численні жиди поселення, індиферентне, частинно спольщене, міщанство та нечисленні свідомі українці. Це містечко було доменою відомої шляхетської родини графів Скарбків. В Рудках домінували прихильники польської народно-демократичної партії т. зв. вшехполяки, які відносилися з шовіністичною ненавистю до тубільчого українського населення і на кожному кроці давали відчути українцям свою перевагу в урядах і в інституціях, створених під час першої світової війни.

Коли в жовтні 1918 р. були познаки розпаду австро-угорської монархії, польські організації в Рудках підготовляли акцію для обняття влади і навіть відгрожувалися українцям на випадок якоїнебудь акції з українського боку.

Про листопадові події в цьому містечку слід згадати з причини своєрідних, характеристичних для польської психіки в тодішніх часах обставин. В рудецькім повіті переважало українське населеннлення, яке доходило до 80%, і щільним перстенем оточувало місто. Провідником і повітовим організатором українців в Рудеччині був відомий посол до австрійського парляменту о. Степан Онишкевич, парох Купнович Старих, голова майже всіх важливіших українських організацій в Рудеччині. В тодішніх воєнних часах мали українці багато визначних політиків в краю, але одно з перших місць в організації повітів належиться без сумніву послові о. Степанові Онишкевичеві. Сама поява о. С. Онишкевича чи в місті Рудках, чи на зборах українських організацій, викликувала пошану для його особи й щиру відданість для його поглядів. Енергійний, майже високого росту, з доброзичливим виразом лиця, з короткою вмілою арґументацією на зборах, о. Степан Онишкевич мав очевидну суґестивну силу, яка примушувала не тільки наших повітових діячів, але також поляків до повної пошани до його особи і поглядів.

Ранком, 1-го листопада 1918 р. виїхав я з доручення Українського Повітового Комітету в Рудках на загально-крайовий З'їзд у Львові, де мали вирішуватися важливі справи очікуваного перевороту. В Рудках панував ще тоді спокій і не було ніяких дій ані з української, ані з польської сторони. Коли наш поїзд прибув на станцію в Скнилові, далася чути стрілянина зі Львова і керівник станції стримав поїзд до Львова. Разом з іншими делеґатами на З'їзд у Львові висів я з поїзду і ми очікували дальших подій. Тим часом стрілянина у Львові продовжувалась і були відомості, що українці займають Львів. Делеґати були готові вибратися пішки до Львова, щоб одержати відповідні доручення від нашого проводу.

Саме після цього рішення прибув на станцію Скнилів відпоручник Львівського Народного Комітету і дав нам доручення вертатися до наших місцевостей та перебирати владу. Було питання, як дістатися додому, бо начальник стації в Скнилові стримав поїзди, а інших засобів комунікації не було. Делегати не опускали рук і старалися всякими способами дістати принаймні льокомотиву до їзди в напрямі Самбора. По довгих пертрактаціях один службовик українець видістав льокомотиву з причіпкою, і ми вже насмерку виїхали в напрямку до Самбора. Був це рисковний поворот, бо кожної хвилини міг над'їхати поїзд з противної сторони і могло дійти до катастрофи. По кількох годинах повільної їзди, ми опинилися в Комарні. Там на стації була вже українська міліція з крісами, і перший привітав нас о. Косонога з Комарна. Він переказав нам, що українці в Комарні (місто коло Рудок) перейняли владу в місті, та що Рудки опанували поляки. Не зважаючи на цю відомість, я вирішив вертатися до Рудок, де прибув я пізно вночі.

В Рудках панував спокій. Місцеві українці чекали мого повороту і потвердили факт обняття влади в місті поляками, при чому поінформували мене, що польська міліція складається з 50 людей з крісами й пістолями. На другий день (тобто 2-го листопада 1918 р.) ранком побачили ми на вулицях міста членів польської міліції з крісами, які бундючно дивилися на українців і навіть подекуди відгрожувалися стріляниною на випадок будь-якого спротиву. Тим часом коло 10-тої години ранку рознеслася по місті вістка, що велика маса довколишніх селян під проводом о. Степана Онишкевича, з озброєним відділом, зближається до Рудок для обняття влади в місті. Між поляками запанувала консте́рнація і повітовий староста звернувся до Управи „Народного Дому" в Рудках з проханням вислати делеґатів з українського боку на нараду в старостві у справі положення в повіті.

Управа „Народного Дому" погодилася на цю пропозицію і на делеґатів з українського боку призначено совітника о. С. Кульчицького з села Вощанці біля Рудок, директора „Народного Дому" І. Роздольського і мене. На засіданні в старостві застали ми вже польську делеґацію, зложену також з 3-ох членів. Староста заапелював до української делеґації здержати українських селян від наступу на місто, вказуючи, що такий наступ може довести до розливу крови. У відповідь на промову старости наша делеґація зажадала від поляків повної капітуляції та зложення зброї. Поляки на це не погодилися, і тоді староста завізвав на засідання місцевого польського пароха і по конференції з ним поляки погодилися на зустріч з о. Степаном Онишкевичем для обговорення справи. При зустрічі о. Степан Онишкевич також зажадав від поляків безумовної капітуляції, передання всіх урядів в повіті в українські руки, зложення зброї і негайного розв'язання польської міліції. Польська делеґація з тяжким серцем підписала відповідне зобов'язання. Після підписання акту капітуляції поляками, відділи селян увійшли до міста, а українська молодь забрала всі зложені поляками кріси й пістолі та змісця зорганізувала українську міліцію. Посол о. Степан Онишкевич при моїй співучасті обняв в українські руки всі місцеві уряди та повідомив старосту, що його урядування в повіті закінчене. Таким чином українці обняли владу в місті Рудках, яке поляки вважали своєю твердинею. Вже пізно вночі зібрався наш гурток в „Народнім Домі", і тоді о. Степан Онишкевич, з притаманним йому милим усміхом, подав нам до відома, що наші селяни, йдучи на Рудки, мали тільки один кріс і то старого калібру, та одну зіпсовану пістолю.

Так закінчилося перебрання влади в Рудках в дні 2-го листопада 1918 р. під проводом незабутнього, тепер покійного, сл. п. о. Степана Онишкевича.

Дора Левицька

О. Плешкевич відзначає 60-річчя

Омелян Плешкевич відзначає в Шикаґо 60-ття з дня народження [1897. р.] і 30-річчя дириґентської праці.

Батько Омеляна Плешкевича був учителем, який своїх дітей учив співати від маленьких літ та вщіплював в їхні серця любов до рідної пісні. Часто браття і сестри О. Плешкевича гуртом співали на два голоси під проводом батька, що допомагав їм басом. В родині запам'ятали такий випадок: після хрищення малого Омеляна, якому було 5 років, священик ще в церкві казав йому заспівати пісню і мале хлоп'я, замість сподіваного „Царю Небесний" чи „Вірую" заспівало на цілу церкву „З'їздив я коника."

Перші роки гімназії покінчив О. Плешкевич у Львові на Філії Академічної гімназії, живучи в Ставропігійській бурсі, де приймали хлопців з добрими голосами; давали безкоштовне удержання, але за це хлопці мусіли щодня рано співати Утреню, в неділі і свята Вечірню та хором Службу Божу. Крім цього кожного дня, крім науки до школи, було ще дві години навчання теорії музики, гармонії і дяківства.

Серед воєнної хуртовини першої світової війни Омелян Плешкевич був евакуйований до Києва, звідкіля переїхав до Ростова, в якому тоді концентрувалося життя галичан. Там в 1918. р. записався до консерваторії, де студіював сольоспів у проф. Образцева та гармонію в композитора Золотарева. Вернувся у 1921. р. до Галичини, де записався на тайний український університет. Там студіював весь час існування цього університету і скінчив також однорічний торговельний курс. Омелян Плешкевич зразу ж береться до організування церковно - просвітянських хорів, що проіснували до 2-ої світової війни. Декілька наступних років присвятив О. Плешкевич своїй професійній освіті та праці як книговод промислово-торговельної фірми „Хром."

В 1927 р. зміг він знову повернутися до музично-хорової діяльности, а саме організував хор при церкві св. Миколая у Львові, а згодом перебрав у 1931 р. Академічний Чоловічий Хор „Бандурист." Під рукою О. Плешкевича „Бандурист" ожив. Число співаків зросло до понад 60-ти, і цей студентський високошкільний хор успішно додержував рівня львівському чоловічому хорові „Сурма" [дириґент Іван Охримович], а з часом вибився на перше місце між львівськими хорами. В 1934 р. „Бандурист" разом зі „Сурмою" відспівали у супроводі симфонічної оркестри Великого Театру твір Станислава Людкевича „Ой, виострю товариша" під дириґентурою О. Плешкевича на великому шевченківському концерті. Твір виконано блискуче, і сам зворушений композитор подякував дириґентові. В 1937 р. Плешкевич обняв і другий чоловічий хор Львова „Сурму," який перед 2-ою світовою війною дав під управою О. Плешкевича свій власний концерт староґалицьких пісень. Львівська публіка дуже тепло його приняла.

Треба тут підкреслити ще й виховно-громадський момент у підході О. Плешкевича до мистецтва. І студентський хор „Бандурист" і „Сурма" виїздили з концертами на провінцію та брали участь у посвяченні пам'ятників композиторам Вербицькому, Матюкові та Січинському. Також і на еміґрації на Словаччині та в Німеччині О. Плешкевич не покидав організувати хори та дириґувати ними.

Переїхавши в Америку та оселившися в Шикаґо, 4 роки дириґував чоловічим хором „Сурма," в якому застав 27 співаків, а залишив 40. Від осени 1955 р. проф. Плешкевич веде хор СУМА-Північ. Коли Плешкевич обіймав сумівський хор, це була слабка, незамітна хорова одиниця. Сьогодні це чисельно сильний, зіспіваний, музикально вироблений хор, що є на добрій дорозі стати одним з кращих хорів в Америці. У своїй праці, яка не все є проста і легка, Плешкевич руководиться передовсім здоровим українським патріотизмом та почуттям здисциплінованости. Його характеризує почуття міри та особистого таку, коли йдеться про участь його хорів в концертах в пошану наших великих річниць, яких він ніколи не використовує для попису свого хору.

Вперше пробував дириґувати в віці 16 років, нині керує дириґентською паличкою, відзначаючи шістдесятку. Своїм знанням та повним темпераменту завзяттям завжди зумів захопити молодь та перелити в її серця такий самий ентузіязм та любов до рідної пісні, яким і сам перейнятий.

О. Плешкевич був першим, який згармонізував упівські пісні, і перший впровадив їх у програми концертів.

СКІЛЬКИ ЧАСУ ЗАБИРАЮТЬ ШКОЛЯРАМ ДОМАШНІ ЗАВДАННЯ

Ню Йорк. — Крайове Педагогічне Товариство подало статистичні дані, про те, скільки часу забирають школярам домашні завдання. В деяких школах учні не дістають жадних завдань для виконання вдома. В інших мають їх забагато. Але правильно повинно бути так, щоб найменші школярі зовсім не працювали вдома, учні старших кляс народної школи мали б працювати вдома по годині, а учні середньої школи — по півтори години. Не вільно давати учням завеликих домашніх завдань за злу поведінку в клясі.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ РІЧНО НА 43 МІЛЬЙОНИ

Вашинґтон. — Населення світу збільшиться впродовж одного року на 43,000,000 осіб, і до кінця 20-го століття подвоїться, досягнувши числа 5,400,000,000 Найбільше зростає число населення в недорозвинених країнах, де постійно бракує харчів. У Південній Америці річний приріст населення становить 4.4 відсотка, в Азії й Африці — коло 4-ох відсотків, а в ЗДА і СССР — по 1.7 відсотка.

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників.

VII наук. конференція канадійського НТШ

12 і 13 жовтня відбулася в Торонті VII Наукова Конференція Канадійського Наукового Товариства ім. Шевченка. Першого дня на Математично-Природничо-Лікарській Комісії були доповіді проф. д-ра Юрія Русова з Монтреалу: „Деякі аномалії у осетрів північної частини провінції Квебек" і д-ра Данила Антоновича: „Хеморецептори і пресорецептори каротидної артерії та аортного луку", яку відчитав д-р М. Гута за неприявного автора. Доповіді відбувалися в домі Українського Канадійського Леґіону ч. 360 і проводив ними проф. В. Іванис. Відбулась цікава дискусія, яка поширилася і на теми відживлювання, причин рака, народню медицину тощо. В дискусії забирали слово: проф Вертипорох, проф. С. Састиненко, проф. Іванис, д-р М. Гута, д-р С. Росоха, д-р П. Глібович, П. Мільщенко, В. Гайдай, і проф. Ю. Русов.

Вечором того дня, в домі голови Канадійського НТШ проф. Є. Вертипороха відбулося прийняття для Генерального Секретаря НТШ проф. В. Кубійовича з Европи, на якому були присутні: його помічник д-р А. Фіґоль, проф. Ю. Русов, проф. С. Килимник із дружиною, інж. О. Сеціньский, д-р С. Росоха інж. Яр. Гарасевич з дружоною, інж. А. Палій, мґр. Болюбаш з дружиною, інж. Іванусів та інші. Господинею прийняття була інж. Леоніда Вертипорох, а мило обслугували доні панства Вертипорохів.

Наступного дня відбулися доповіді на Історично-Філософічній Комісії під проводом проф. С. Килимника в домі Товариства „Просвіта", на теми: проф. д-ра М. Андрусяка: „Історія Української Православної Церкви Митр. Липківського" і його ж: „Чи заснував бл. п. Митр. Шептицький церковно - археографічну комісію у Львові в 1943-44 рр.". Доповіді відчитав проф. С. Килимник. Третю доповідь д-ра Д. Бучинського з Мадриду „Українці в Еспанії" відчитав проф. С. Вертипорох. Дуже добру доповідь „Гуцульщина в творах чужих письменників" виголосив проф. С. Миколин з Гамілтону. По доповідях відбулася дискусія.

По полудні на пленумі в дом „Просвіта", при участі коло 200 осіб промовили голова Канадійського НТШ проф. д-р Є. Вертипорох, і проф. Вол. Кубійович про „Українців за межами Батьківщини". Була ще доповідь проф. Ст. Килимника: „Взаємини України з Москвою за наслідників Хмельницького — Іван Виговський". Про „Українців в Торонті" доповідав ред. М. Сосновський.

Ввечорі того дня в Авдиторії УНО відбулася зустріч проф. В. Кубійовича з українським громадянством, яку влаштували Управи КНТШ та Об'єднання Українських Педагогів. Вступне слово сказав проф. Вертипорох, а предсідником був проф. З. Зелений. Промовляли проф. В. Кубійович, а про збірку говорив д-р А. Фіґоль. Були представники організацій та установ, а між ними також священики: д-р Б. Липський, ред. П. Хомин, о. С. Хабурський і о. В. Жолкевич. Привітання зложили численні промовці, між ними і голова Підприємців та Професіоналістів д-р С. Бойко і голова УНДому Степан Кривоус. Збірка на видання Української Енциклопедії дала коло 4,000 долярів.

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ

(Закінчення на стор. 3-ій)

невідомі дітям постаті, предмети, екзотика і ін. Та це не істотне. Дитяча література різних народів має багато екзотичних тем, що змальовують далекий, невідомий світ і допомагають його ближче пізнати. Оповідання з українського життя, все одно з якого часу — з княжої доби, з козацького минулого чи з часів двох світових воєн, мають за завдання показати дитині цю далеку країну її предків, її людей, їх душу, спосіб життя, прямування — одним словом, навчити дитину мати її за близьку й рідну. Екзильний українець повинен пізнати Україну в її цілому історично-розвитковому процесі, отже й козацьку Україну Хмельницького, і кріпацьку Шевченка, і пробуджену в огні визвольного змагання — на подобу того, що він знає про Америку колоніяльну, Америку Вашинґтона й Линколна, Америку наших днів. Поруч із „крайовими" темами, які в українському журналі є природним, логічним і бажаним явищем, знаходимо образки з сьогочасного побуту наших дітей, а часто й такі, що поєднують два елементи, „крайовість" і тутешність.

У „Веселці" я ще бачу дбайливість за літературну форму творів і за їх мову. Чистота соборної української літературної мови в умовинах еміґрації — це питання великої ваги. Треба признати, що „Веселка" зробила найбільше зусилля, щоб дати нашим дітям зразки доброї мови. Порівнюючи зміст і мову „Веселки" з подібними журналами, що друкувалися в минулі десятиліття, мусимо ствердити і на цьому полі помітний поступ. „Веселка" придбала собі такий численний гурт співробітників, літераторів та ілюстраторів, яких дотепер не мав і не має ні один подібний журнал. Вона займе в історії наших надбань тут, по цей бік океану, не останнє місце.

Висновок ясний — за останні три роки „Веселка" успішно склала іспит перед рідним громадянством. Її зміст та ідейне наснаження збагачують знання та духовість дітей, а також силу чуття та уяви; її зверхній вигляд не викликає в дітей почуття меншовартости. Вона незаступна всюди, де дбають про всестороннє виховання дітей, вона помічник виховників дома й у школі.

За час перебування українців на еміґрації в ЗДА, Канаді, Південній Америці й ін. їх працею та стараннями здвигнено мури не одної громадської будівлі, придбано з другої руки не один готовий будинок для потреб наших товариств і установ. Але під цим безперечно видатним духовим і матеріяльним надбанням мусить лежати ще один основний наріжний камінь, що запевняє наше існування та успішний розвиток — тобто таке виховання молоді, яке б зробило її пересмником здобутків і надбань батьків. Якщо цього каменя не покладемо, якщо дозволимо дітям відійти від нас, зійдуть нанівець усі наші дотеперішні зусилля. Нашу проблему мусимо проглянути до самого дна, до цього основного наріжного каменя, і тільки тоді зрозуміємо, якій величній і почесній меті служить „Веселка". Тоді підтримаємо її так, як цього заслуговує потреба — організовано, свідомо й добровільно.

Р. Михайлович

ФОНД „ВЕСЕЛКИ"

У цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд і передплату дитячого журналу „Веселка".

СПИСОК Ч. 2.

	Передплата	Пожертва	Разом
П. Ярема, Ню Йорк	4.00	15.00	
Олеся Сироватка, Дірборн	5.00	5.00	
Р. Грицишак, Шикаґо	5.00	5.00	
Д-р Б. Панасюк, Вайнесбурґ	4.00	6.00	
М. Сухорський, Елизабет	4.00	6.00	
Т. Каськів, Ньюарк	4.00	2.00	
о. П. Поняташин, Скокі	4.00	2.00	
Д. Матковський, Рачестер	4.00	2.00	
Д-р Р. Заплітний, Батл Крік	4.00	2.00	
С. Грабар, Перт Амбой	4.00	1.00	
М. Овчар, Ґлендейл	4.00	1.00	
З. Мандрусяк, Ірвінґтон	4.00	1.00	
Д-р Т. Воробець, Шикаґо	4.00	1.00	
П. Серба, Вілмінґтон	4.00	1.00	
Д-р Ю. Бережницький, Фила.	4.00	1.00	
М. Васьків, Лінден	4.00	1.00	
А. Михайлова, Перт Амбой	4.00	1.00	
І. Шевчук, Трентон	4.00	1.00	
Д-р А. Плітас, Кулен	4.00	1.00	
С. Заброська, Шикаґо	4.00	1.00	
Т. Ткалич, Шикаґо	4.00	1.00	
Е. Павліш, Шикаґо	4.00	1.00	
В. Балабан, Бруклин	4.00	1.00	
П. Одарченко, Вашинґтон	4.00	1.00	
Н. Кісь, Бабилон	4.00	1.00	
М. Цимбалістий, Бабилон	4.00	1.00	
С. Боґда, Ню Маркет	3.00	2.00	
Н. Коваль, Бруклин	3.00	2.00	
С. Глиняньский, Гейзлетон	2.00	3.00	
И. Вінчоровський, Гейзел Парк	2.50	2.50	
М. Миськів, Гемтремк,	1.00	1.00	
К. Салюк, Джерзі Ситі	1.00	1.00	
Ф. Савечка, Гартфорд	5.00		
Л. Бачинський, Бейон	5.00		
Р. Л. Тимяк, Мейплвуд	4.00		
М. Галій, Вайнленд	4.00		
О. Наконечна, Ґейтесбурґ	4.00		
У. Павлинська, Ньюарк	4.00		
Уляна Близнак, Ню Йорк	4.00		
А. Вовк, Равей	4.00		
Борис І. Тарапи, Річмонд	4.00		
Д. Дорожинський, Бронкс	4.00		
Д-р Ю. Соневицький, Роґерс	4.00		
П. Бубнів, Шикаґо	2.00		
М. Бойчук, Колюмбус	2.00		
Н. Семеґен, Дітройт		10.00	
С. Кашуба, Гадсон		6.00	
С. Ґвіздь, Филаделфія		5.00	
А. Волошин, Маспет		5.00	
А. Зидик, Филаделфія		4.00	
Р. Білинський, Ню Йорк		4.00	
В. Лешак, Филаделфія		4.00	
О. Коропецька, Ньютон		4.00	
Т. Куратнік, Филаделфія		4.00	
С. Бойків, Ньюарк		3.00	
Я. Ґелета, Рейнір		3.00	
І Гассак, Істон		3.00	
А. Тарадайка, Гонтінґтон		3.00	
Н. Мерена, Джансон Ситі		3.00	
А. Хухра, Рутерфорд		2.00	
Д. Івасютин, Ню Йорк		2.00	
М. Бахусович, Бронкс		2.00	
Ю. Тарнавський, Ню Брансвік		2.00	
Т. Томашівський, Ню Йорк		2.00	
С. Пограничний, Елизабет		2.00	
М. Москаль, Филаделфія		2.00	
Н. Ярема, Плейнфілд		2.00	
М. Гураль, Ню Брансвік		2.00	
Г. Іваненко, Перт Амбой		2.00	
О. Мушкевич, Ню Йорк		2.00	
В. Гермак, Сафферн		2.00	
М. Романенко, Седл Брук		2.00	
І. Кінах, Рутленд		2.00	
Н. Труш, Гілсайд		1.00	
Е. Мацак, Джерзі Ситі		1.00	
І. Тарчанин, Боффало		1.00	
В. Савченко, Статен Айленд		1.00	
І. Бдзіль, Клівленд		1.00	
Г. Маслівець, Лос Анджелес		1.00	
Разом	$ 168.50	$ 168.50	$ 337.00
Раніше проголошено	$ ——	$ 126.00	$ 126.00
Разом все . . .	$ 168.50	$ 294.50	$ 463.00

ФОНД „ВЕСЕЛКИ"

(Закінчення за 1956 рік)

СПИСОК Ч. 59.

	Передплата	Пожертва	Разом
М. Саколош, Савт Бенд	6.00	1.00	
В. Ларіон, Вісалія	4.00	1.00	
Т. Мизак, Пасейк	3.00	1.00	
П. Пугач, Боффало	2.00	1.00	
Д-р Р. Миколаєвич, Ню Гейвен	4.00		
К. Ващенко, Бразилія	4.00		
В. Возняк, Сиракюз	2.00		
Я. Криштальський, Клівленд	2.00		
Ю. Дудар, Міннеаполіс	2.00		
Т. Залеський, Торонто	2.00		
Р. Клос, Лорейн	2.00		
П. Кумінський, Віллов Брук	2.00		
Я. Томич, Ютика	2.00		
Л. Шумило, Дітройт	1.25		
М. Стельмах, Мілвіл	1.00		
М. Миронюк, Дітройт	1.00		
А. Майданський, Шикаґо	1.00		
Д. Габлей, Шикаґо		3.00	
І. Міхалко, Саґінав		2.00	
О. Нєсевич, Шикаґо		2.00	
П. Залуга, Дітройт		1.50	
Т. Буртняк, Гемилтон		1.00	
А. Панкевич, Бостон		1.00	
С. Грегуляк, Боффало		1.00	
Я. Гураль,		1.00	
П. Паньків, Ню Йорк		1.00	
Г. Мидляк, Ню Йорк		1.00	
Разом	$ 41.25	$ 18.50	$ 59.75
Раніше проголошено	$ 7,700.85	$ 7,231.34	$14,932.19
Разом все . . .	$ 7,742.10	$ 7,249.84	$14,991.94

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

ПОДЯКА

ВП. п. д-рові ІВАНОВІ МАКАРЕВИЧОВІ складаємо цісю дорогою найщирішу подяку за дуже складну, успішно переведену операцію нашої мами Е. БАЗЮК.

Ми не всилі висказати п. Докторові нашої вдячности, а тільки із серця бажаємо, щоб Господь Бог кріпив Його сили для щастя Його Рідні і для багатьох потребуючих Його знання і безцінної опіки.

Вдячні:
донька, зять і син
Ірина і Андрій ВОЛОСЕНКО
та Володимир БАЗЮК

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 367, відбудуться в неділю, 10-го листопада 1957 р., в церковній залі, о год. 1:30 по пол. Просимо всіх членів явитися, щоб приготовити кандидатів на уряд на 1958 рік. Також подаємо до відома, що нам ще потрібно більше нових членів, щоб закінчити кампанію успішно. Довгуючі члени мусять вирівняти свої залеглості за цей місяць, щоб книги були впорядку на новий рік. — К. Манківський, предс., П. Дзюба, кас. В. Попович, секр.

ТУРБОТИ АМЕРИКАНСЬКИХ ГРОМАДЯН

(Закінчення зі стор. 2-гої)

але коли її замешкали негри, мусів перенестися. Я ненавиджу переноситися, але населення цілих вулиць це зробило, тож мусів це зробити і я". Далі той самий шикаґовець нарікає на те, що „рік тому в промірі півмилі було 5 білих фризієрів, але коли там замешкали чорні, вони не мали кого стригти і мусіли перенестися до іншої дільниці, бо негри не чохуті стригтися у білих фризієрів".

Такі самі настрої виявлено в Ґері, Індіяна, де кожний третій мешканець — кольоровий. Михайло Пускар, мабуть українського роду, заявив Лусі: „20 років тому, коли я ходив до школи, нас називали „неамериканцями" (ганкіс). Тепер так називають кольорових жителів, а деколи настрої звертаються проти жидів. Я живу в мішаній частині, де білі сусідують із чорними. Ми живемо в згоді, так, як і повинні жити між собою люди".

Цікавий випадок занотував репортер в одному малому місті. Жінки в прихильному для негрів дусі обговорювали з ним події в Литтл Року, але коли довідалися, що до місцевої фабрики мають прибути негритянські робітники, то „негайно їхній лібералізм зник, як дим через відкрите вікно".

Журналіст Чарлз Лусі об'їхав численні стейти і ствердив, що американці турбуються передусім тим, що їхня валюта тратить на вартості. Інфляція валюти — це найголовніша проблема теперішнього уряду. З цією справою тісно пов'язана фермерська проблема. Збільшування фермерських прибутків — це збільшування цін коштів прожитку, це інфляція доляра, проти якої уряд повинен боротися. Ціни на фермерські продукти можна збільшити, зменшуючи фермерську продукцію. Але дотеперішні проби в цій ділянці не вдавалися. Боротьба двох великих партій за владу не дозволяє розв'язати цісі проблеми зі становища чисто економічного. І тому, коли в шикаґівських різнях „котяться голови дешевих свиней, то внаслідок того при найближчих виборах „котитимуться й голови деяких політиків". А вибори вже тільки через рік.

Перші паломники до цісі багатої країни дякували Богові за добрий врожай, і так постав „День Подяки". Тепер уряд і фермери мають клопіт із надмірним врожаєм, хоч через місяць відзначатимуть і вони „День Подяки", і їхні столи вгинатимуться від багатства плодів цісі країни.

Республіканський уряд має клопіт, і то не абиякий, бо мусить розв'язати справу інфляції валюти і проблему надмірної фермерської продукції, якщо схоче перемогти в найближчих виборах і в виборах 1960 року. Особа теперішнього Президента не матиме вже впливу на рішення виборців, бо Айзенгавер не зможе ще раз кандидувати.

ПОШЛЮБНА ПОДОРОЖ ВІД ПІВНІЧНОГО ДО ПІВДЕННОГО БІГУНА

Ню Йорк. — Френк Шрайбер ще під час війни вирішив оглянути якнайбільше світу. Вернувшися до ЗДА, він скінчив студії, одружився і вибрався в пошлюбну подорож від Північного бігуна до Південного. Молода пара подорожувала автом, витративши на подорож 11,000 долярів. Десять днів вона жила з індіянами, які вважали їхній джіп за морську потвору, яка викидає вогонь із пащеки і дико ричить.

ДОЛЛЕС ВІТАЄ БІВЕНА

Державний секреар Джан Фостер Доллес стискає руку референтові закордонних справ в англійській соціялістичній Партії Праці, Енюринові Бівенові. Бівен, на випадок перемоги цісі опозиційної партії, яка перемогла в останньому часі в усіх додаткових виборах в Англії, став би міністром закордонних справ.

Баяр знову президентом Туреччини

Анкара. — Обраний попередньої неділі турецький парлямент, який складається тільки з одної палати і має 610 послів, вибрав в минулу п'ятницю 1 листопада ц. р. президентом Турецької Республіки знову 76-річного Сеяляля Баяра. Він не мав контркандидата. Рефік Коральтан став президентом парляменту. Демократична урядова більшість відкинула внесок опозиції, щоби заступниками президентів вибирати представників від опозиції. Після того опозиція стрималась від голосування. Демократи мають в новому турецькому парляменті 424 мандатів, однак остаточний склад парляменту може ще дещо змінитись. Кільканадцять мандатів демократичних послів є під знаком запиту, бо внаслідку скарг Республіканської партії виборчі суди розглядають правильність їхнього вибору, а у вісьмох округах відбудуться додаткові вибори. Парлямент відкрито під сильною охороною військом і поліцією. Щоб в столиці Туреччини не вибухли опозиційні заворушення, як це сталося в різних провінційних містах, — стягнено на той день до Анкари 5,000 війська і весь цивільний рух скеровувано поза площу, на якій стоїть будинок парляменту. Проте був спокій, не скаламучений ніякою демонстрацією.

Зближається кінець процесу Джірарда

Токіо. — В японському містечку Мебаші наближується до кінця кількамісячний судовий процес проти американського вояка Вільямса С. Джірарда за вбивство 30 січня ц. р. 55-річної японки Нака Сакай на полі військових вправ під час того, як ця японка збірала порожні металеві луски від набоїв. Прокуратор зажадав визнання Джірарда винуватим в непляннованому убивстві та покарати його карою в'язниці від п'ятьох до сімох років. Прокуратор признався, що японське слідство в цій справі затаїло було перед американцями факт переслухання раніше 5-ох японських свідків, які зізнали були, що Джірард стріляв був спершу до них, поки стрілив був до тісї японської жінки. За часописними здогадами, навіть при засудженні Джірарда на в'язницю, його випустять на волю з тимчасовим припиненням виконання кари. Справа Джірарда наробила була світового шуму й грозила погіршенням американсько-японських взаємин. Американський уряд, всупереч натискові американської публічної опінії, передав був Джірарда японській юрисдикції. Його судить 3-членний трибунал.

ОН не хочуть 82-членної комісії роззброєння

Об'єднані Нації. — У ході дальшої дебати в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй над проблемою міжнародного розброєння, більшість промовців займає виразну неґативну поставу у відношенні до совєтської пропозиції, щоб на місце теперішньої 12-членної Комісії і 5-членної Підкомісії для справи роззброєння покликати до життя нову комісію, зложену з представників всіх 82-ох членів ОН. Більшість щораз виразніше схиляється до погляду ЗДА, що пересунення справи міжнародного роззброєння від вузького гурту фахівців на широке форум політиків зробило б з цілої проблеми відбивну виключно для совєтської пропаґанди без виглядів на дійсне роззброєння. Представник Норвеґії Ганс Енґен заявив, що причина невдачі 10-річних нарад про роззброєння не лежить у числі делеґатів, а в підході до цісі справи вирішних великих держав. Єгипетський міністер закордонних справ д-р Люфті висловився вправді за поширенням Комісії, але також не підтримав совєтського внеску. Шведський представник Рікард Сандлер звернув увагу, що міжнародне роззброєння практично неможливе, поки воно не охопить також комуністичного Китаю. Дебата продовжується.

● Маршал Чіянг Кай-шек скінчив у минулий четвер 70 років життя. З ґратуляційними бажаннями відвідав його акредитований на Формозі дипломатичний корпус.

✝

Ділимося сумною вісткою, яка пізно наспіла з Рідної Землі, що наш невіджалуваний

БАТЬКО, ДІДУНЬО й ПРАДІДУНЬО

бл. п. о. Антін СЛОНСЬКИЙ

народжений в 1862 р., Совітник Єпископської Консисторії в Перемишлі й довголітній парох села Михалевичі, пов. Дрогобич, як також

НАША НАЙДОРОЖЧА СЕСТРА

Емілія

та її чоловік

о. Яків ВІЙТОВИЧ

парох села Голе, пов. Рава Руська, померли на засланні в Казахстані.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ за душі Дорогих Покійників буде відправлена в НЕДІЛЮ, дня 10-го ЛИСТОПАДА 1957 р., о год. 10-ій рано, в церкві св. о. Миколая, при вул. Поплар і 24-ій у Филаделфії.

о. ЮЛІЯН, ВОЛОДИМИР, ОСИП, ІВАН — сини
НАТАЛІЯ, ОЛЬГА — доньки
МАРІЯ, МАРІЯ, ГАЛЯ, СОФІЯ — невістки
Юліян НАЛИСНИК, Савин АДРІЯНОВИЧ — зяті
ІРИНА, ДАРІЯ, ЗЕНОНА, ОКСАНА, ВОЛОДИМИР — внуки
Мирослав ЗАВИТСЬКИЙ, Олександер ГІРКА, Нестор ГОРАЄЦЬКИЙ — чоловіки внучок
ХРИСТИНА, ОЛЕКСАНДЕР — правнуки.

✝

ДІЛИМОСЯ СУМНОЮ ВІСТКОЮ
з усіми Рідними, Приятелями, Друзями та Знайомими, що
НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ МУЖ, БАТЬКО й ДІДУНЬО

бл. п. Володимир ПАВЛОВИЧ

по довшій тяжкій недузі, упокоївся в Бозі дня 14-го жовтня 1957 р., в Рачестері, Н. Й.

ПОХОРОНИ відбулися, дня 19-го жовтня 1957 р., при численній участі громадянства, з греко-католицької церкви св. Йосафата на цвинтар Holy Sepulchry в Рачестері, Н. Й.

Покійний полишив у смутку дружину Михайлину, замужну доньку Любу, зятя Любомира і внучку, синів — Романа, Ярему, Ореста та в родинному місті Рогатині, Зах. Україна, сестру Іванну.

НАЙСЕРДЕЧНІШУ ПОДЯКУ СКЛАДАЄМО:

ВП. д-рові Вас. Жовнировичеві за довготривале, безкорисне, з великою посвятою, з повною відданістю та запобігливістю, лікування до останньої хвилини життя Покійного. Всечеснішим Отцям: пароховi Н. Воляньському, о. А. Лонкевичеві та о. С. Городецькому за відправлення та переведення Похоронів.

Всім Рідним, Друзям та Знайомим, Товариствам та Організаціям за щирі вислови співчуття в нашому горю, за зложення квітів на могилу Покійного та пожертви на Богослужения за упокій душі нашого незабутнього Чоловіка, Батька та за численну участь в Похоронах.

Дякуємо також похоронному заведенню п. Пав. Гарріса, за ввічливу й солідну похоронну услугу.

Горем прибиті:

МИХАЙЛИНА ПАВЛОВИЧ — дружина
ЛЮБА ШМІҐЕЛЬ — донька
РОМАН, ЯРЕМА, ОРЕСТ — сини
ЛЮБОМИР ШМІҐЕЛЬ — зять
ТАНЯ — внучка.

З глибоким жалем повідомляємо, що дня 31-го жовтня 1957 р., по довгій і тяжкій недузі, за Божою Волею, відійшов від нас у вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, Наш Невіджалуваний і Найдорожчий

ЧОЛОВІК і БАТЬКО

✝

ДМИТРО КОВАЛЬ

Покійний прожив 59 років і походив з с. Рудно, пов. Львів, Західня Україна.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в ПОНЕДІЛОК, 4-го ЛИСТОПАДА 1957 р., в Елизабеті, з церкви св. Володимира, о год. 9-ій рано.

Горем прибиті:

дружина ІВАННА
син ІРИНЕЙ
та Рідня.

Замість квітів на могилу
бл. п. ОЛЕКСАНДРИ з Ринявців БАЛКО,
що померла в Миколаєві н/Дн., дня 13-го серпня 1957 р.,
ЗЛОЖИЛИ на НТШ в Сарсель — Франція
суму $ 50.00
сини: ТЕОДОР і ВОЛОДИМИР
невістки: СТЕФАНІЯ і ІРИНА
внуки: БОГДАН, ХРИСТИНА і ОЛЕКСАНДЕР

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників.

• РОЗШУКИ •

Пошукую земляка СКИБУ ОЛЕКСУ, Степанович, який виїхав 1948 р. з Німеччини до Франції. Маю вістку з дому від мами і доньки Катерини. Прошу писати на адресу:
Philip HOLOWESZKO
1101 N. Francisco Ave.
Chicago 22, Ill.

Пошукую THEODOR OSADTSCHUK, з Борів (Футоры). Прошу писати на адресу:
Mary JARONKEWICZ
(for Magdolina Osadchuk)
2655 W. Haddon St.
Chicago 22, Ill.

Пошукую рідного брата ДМИТРА ПИРТКО, зі села Поляни, пов. Кросно. В 1947 р. був у Чехословаччині. Хто знав би про нього, або він сам, прошу ласкаво писати на адресу:
Ivan PYRTKO
3054 Merwyn Ave.
Pittsburg 4, Pa.

Ольга Виноградська пошукує свого брата ВОЛОДИМИРА Петровича ВИНОГРАДСЬКОГО. Зголошуватися на таку адресу:
Olga WYNOHRADSKA
3833 Clippert Street
Detroit 10, Michigan, USA

Пошукую кузена ПЕТРА ЛОЗИНСЬКОГО, з села Лозини (Великі Гори), біля Львова. Пошукуваний служив у червоній армії і під час війни пропав безвісті. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати на адресу:
Dmytro LOZYNSKY
112 Nelson Street
Syracuse 4, N. Y.

ЯКУБІВ ІВАНА шукає стриєчний брат Якубів Микола. Походить зі Станиславова, який від його батька має вістку. Хто знає про нього, або він сам, прошу писати на мою адресу:
John HRYSIO
182 Pennsylvania Ave.
Phoenixville, Pa.
Заграничні газети, прошу про передрук.

ТАРЗАН, ч. 3960. Небезпечна подорож.

Пізніше, коли вже зрізали й забукували другу магонову колоду для вантаження, Билл Голл побажав мавполюдині щастя...

Колоду спустили на воду, і Тарзан скочив на своє місце. Які дивні небезпеки були перед ним? І який містерійний вправний стрілець... причаївся в тіні?